

Başka Bir Yerde- B.J. James

.....BİRİNCİ BÖLÜM.....

Kristal kadehteki sarap titrekece parliyordu. Krem rengi ipek masa ortusunun ustundeki tek kisilik yemege dokunulmamisti. Yesilliklerin otesinden gelen keman sesi yildizlarin parladiği cam kubbeye dogru yukseliyordu.

Madam Zara'nin daha cok bir bahceye benzeyen restorani evine yeni donmus bir adam icin bir cok anidan biriydi.

Adam, iskemlesini itip ayaga kalkti. Gecen zaman icinde daha olgun, daha guclu ve daha cekici olmustu. Daha once de genis olan omuzlari kusursuz ceketinin altinda iyice genis gorunuyordu. Koyu renkli saclari ekvator gunesinden yer yer acilmis, teni bronzlasmisti. Gozleri mum isiginda mavi alevler gibi parliyordu.

Tirnagiyla dokunulmamis kadehe vurdu. Kadehin ustundeki nem parmaginda bir damla goz yasi gibiydi. Bir an icin gecmisteki ayni genc adam oldu.

Elini yumruk halinde sikti. Hizla bir soluk alip basini sallayarak masadan uzaklasirken o genc adam gitmisti.

Etrafina hic bakmadan dogruca Madam Zara'nin oturduğı tezgaha dogru yurudu. Bembeyaz saclari gumus bir taca benzeyen kadin sessizce ve bilgic bakislarla adama bakti. Adam bir deste para uzatinca, kadin elini onun elinin ustune kapatti.

Adam kaslarini catinca, Madam Zara gulumsedi. " Bu gece olmaz." elini sikti. " Geri donmene cok sevindim, ikiz."

Ikiz, Madam Zara'nin ona uzun zaman once taktigi bir addi. " Hatirliyorsun."

" Sen kolay unutulmazsin. Ikiniz de unutulmazsiniz."

" Uzun zaman oldu. Cok sey degisti."

" Evet." Madam Zara gozleri parlayarak adamin gozlerine bakti. " Ama gec degil."

" Coktan gec oldu," diye karsilik verdi adam.

" Hicbir zaman gec degildir." Kadin ona dogru egilip gozlerinin icine bakti. " O da aci cekiyor, ama zamanin silemedigi aciyi ask siler."

" Seven ve aci ceken yalnızca benim."

" Yaniliyorsun. Cok yaniliyorsun."

" Adam aci dolu bir ifadeyle gulumseyerek basini salladi.

" Anlayacaksın." Kadinin sesi alcak ama guclu bir tondaydi.

“ Anlayacak bir sey yok.” Adam Madam Zara’nin mavi damarli elini dudaklarina goturup optu. “
Hicbir sey, eski dostum.”

Adam cikarken, Madam Zara kaybolmus bir askin acisiyla yuregi sizlayarak arkasina bakti.

.....İKİNCİ BÖLÜM.....

Jenifer Mc Lachlan masasindaki rapora bakarken, Chrissie Hanyon kaderini tayin eden sozcuklerin katiligi beynini dagliyordu.

O pis sari sayfaları parcalayip, henuz bir bebek olan kucuk kizin hayatini gunden güne cehenneme ceviirecek olan hastaligi yok etmek istiyordu. Masum bir cocuga o kadar haksizlik eden kader tanrilarina lanet etmek, yumrugunu sallamak istiyordu. Aglamak istiyordu. Ama lanet etmek ve aglamak Chrissie’ye yardim etmezdi.

“Bunu neden yapıyorum?” Bos odadan bir yanit gelmedi. Ama Jennifer Mc Lachlan’in zaten yanita ihtiyaci yoktu. Gunlerini olumcul derecede hasta cocuklar ve onların aileleriyle neden ve kimin icin gecirdigini biliyordu.

Raporu kaldirip ayaga kalkti. Pencereden gri güne bakip havanın kapali olmasına memnun oldu.

Chrissie Hanyon oluyordu. Belki, o gün ya da ertesi gün olmeyecekti. Eger çok sansliysa, bu yıl ve gelecek yıl da olmazdi. Ama kısa bir süre sonra olecekti.

Sansliysa...Jenifer urperdi. Icindeki urpermeye karsi kollarini kavusturup asagidaki park yerine bakti. Bir haftalik, ya da bir yillik omur kazanmaya nasıl sans, denebiliridi? Neden iki yasindaki sarisin kivircik sacli, Mavi gozlu Chrissie olmak zorundaydi?

Jennifer uzuntusu icinde yagmurun basladigini fark etmemisti. Ciplak agaclarin subat firtinalarinin habercisi gibi sallanarak cikardıkları sesleri de duymamisti. Cama vuran yagmur damlalarını gormuyordu. Pencerenin otesindeki dünya yagmur ve gozyasi perdesinin arkasinda kaybolmustu.

Jennifer, pencerenin onunde ne kadar durdugunu bilmiyordu. Park yerinin bosalmasindan, nobetin bittigi anlasiliyordu. Yagmur siddetini kaybetmis, ciselemeye baslamisti.

“ Aptallik,” diye mirildandi. Jennifer kaybettigi zamani dusunerek. Yuzunu silerek masasina gitti. Ama aklina takilan bir sey onu yeniden pencereye cekti. Bakislari birgun Barclay Cocuk Tip Merkezi’nin yeni bir kanadi olacak insaata cevrildi. Celik ve beton yigini halinde gokyuzune dogru uzaniyordu. Ama Jennifer’i ceken inaat degil, Yagmura aldirmeden dolasan adamdi.

Ayaginda cizmeleri batakliga donusmus inaat alaninda emin adimlarla yuruyordu. Beton temelde

yere comeldi ve bir avuc toprak alip elinde tartar gibi yapti. Avucundaki topraga bakarken, sanki bir kahve fincaninin icinde gelecegi okur gibiydi. Ustundeki blucin bacaklarini sariyor, gomlegi genis omuzlarına oturuyordu. Yagmurdan islanan saclari daha koyu renk gorunuyordu. Kaskini yakindaki bir temel kaziginin ustune asmisti, ama infaat ekibinden oldugu basinda kask olmadan da acikca belliydi. Yuzunden bir seye caninin sikildigi anlasiliyordu.

Jennifer nedense, pencerenin onunden ayrilamadi. Adamin hareketlerinde, omuzlarının genisliginde, basini yana egisinde tanidik bir sey vardi.

Adam sanki seyredildigini anlamis gibi basini kaldirip yukariya dogru bakti.

Jennifer'in yuregi hizla carpmaya basladi. MAC!
Ama olamazdi. Jennifer hemen arkasini dondu. Mac orada olamazdi. Olsa bile bu Jennifer'i ilgilendirmezdi. Bunu dusunurken, kendini yeniden pencereye dogru cekilir hissetti.

Ya oysa.....

Daha iyi gorebilmek icin yumruyuyla pencereyi sildi. Hava hala kapali ve yagmur yukluydu. Park yeri bosalmisti. O tuhaf yabancı yagmurda yuruyor, diye Jennifer bir seylerin degisecegini mi sanmistti, Bunun sacma oldugunu dusunerek binaya bakti.

Binanın kirislerinden oluk gibi su akiyordu. Ama hic kimse yoktu. Santiye bombostu. Adam o kadar cabuk mu gitmistti? Yoksa, Jennifer hayal mi gormustu?

Hayir. Cok yorgundu, ama yine de, hayallerle kendine bir kacis yaratmis degildi. Gordugu adam gercekti. Jennifer biraz rahatlayarak o aptalca olayi unutmaya karar verdi.

Masanin ustunden Chrissie'nin dosyasini aldi.
Dosyada iki rapor vardi. Iki rapor da ani ateslenmelerle guddu siskinliklerinin sebebini aciklayarak kucuk kizin gelecegini tayin ediyordu.

O korkunc raporlara bakmasina zaten gerek yoktu. Cunku, yapilmis olan teshis beynine kazinmistti.

Kan kanseri....

Jennifer dosyayi bir kenara koyup basini deri koltugun arkasina yasladi. Isiga karsi gozlerini yumdugu zaman, anilara dogru suruklenmeye basladigini hissetti.

Yagmur altindaki o yabanciya benzeyen genc adamin onu sevdiği gunlerden kalan anilar....

"Merhaba!" Jennifer Burke basini kaldirip tepesinden bakan uzun boylu, ciddi gorunuslu adama bakarak elini uzatti. Jennifer arkadaslarının hazirladigi o toplantida o kadar resmi olmak niyetinde degildi, ama adamin saygili davranislari ve nazikligi karsisinda daha degisik bir karsilik vermek kabalilik olacakti.

"Merhaba, Miss Burke." sesi alacak ama el sikisi sertti. Jennifer'in elini tutup kibarca bekledi.

Kendi cevresindeki saldirgan ve teklifsiz erkeklere aliskin olan Jennifer bir kez daha sasirdi. Buyulenmis gibi o koyu mavi gozlere bakarken, kendini aksamin gidisine birakmaya karar verdi... " Adim Jennifer."

" Robert Bruce," diye karsilik verdi adam gulumseyerek. " Ama Rick ve Karen gibi arkadaslar adimi tembel dilleri icin cok uzun bulduklarindan yeniden vaftiz edildim." Masanin sol tarafindaki cifte dogru bakti. " Soyadim da biraz uzun. McLachlan."

Jennifer'in o kucuk tavernada bulunmasinin, guzel gorunmeye calismasinin nedeni de Mac McLachlan'di. Carolina'daki Backwoods'dan cikan akilli orman koylusu, Georgia Teknik Universitesi'nde gecirdigi yillar icinde arkadaslari arasinda unlenmistti. Kadinlarin gozdesiydi, ama kiz arkadasi yoktu. Butun kizlar ona goz dikmistti. Jennifer onceleri kizlarin onu elde etmek icin yaptiklari cabalara guluyordu. Bir iki gulumseme, ya da cok seyrek olarak bir iki bulusmadan baska bir sey elde eden yoktu. Jennifer sonunda bir adamin nasil o kadar direncli olabilecegini merak etmeye basladi.

Jennifer'in uzaktan izlemesi sonunda meydan okumaya donusmustu. Karsisinde mesafeli ve kibirli bir yakisikli vardi.

Jennifer hic sakinmadan bakislarini begeniyle avinin uzerinde gezdirdi. koyu kahverengi, moda gora biraz fazla uzun saclarina bakti. Mac'in kendini tamamen derslerine vermis oldugunu duymustu.

"Burali misin Jennifer?"

" Burali mi? Evet, buraliyim. Ailem hep Atlanta'da yasamis." Jennifer bir soluk aldı. " Sen Caronila'li misin?"

" Kuzey Carolina'dan. Ailem Madison adli bir kasabanin yakinlarinda yasiyor, ama Carolina'liyiz, diyemem."

" Sanirim hic kims..." Mac'in kontrollu davranislarina karsin, Jennifer gevezelik ediyordu. Oysa soguk kanli Jennifer hicbir zaman gevezelik etmezdi.

" Saka yapıyordum, Jennifer."

Mac'in teni gu nes yanigi ydi. Yanaklariyla cenesi sert yapili ve cikikti. Sert ifadeli yuzu purussuz teni seksi ifadeli agziyla yumusuyordu. Dudaklari en bagisikli kadini bile bastan cikaracak kadar cekiciydi.

Jennifer, dudagini disleri arasina alip isirinca duydugu keskin aciyla gercege dondu. Aklindaki dusunceler Mac'in buyuleyici bakislari kadar sasirticiydi. Jennifer goguslerine kadar basan sicakliga aldirmedan Mac McLachlan'in gorunmeyen yerlerini dusunmemeye calisti.

Kasli bir vucudu vardi, boyu cok uzun degildi. Fakat kisa da degildi. Kollari ve omuzlari cok guclu olmasina karsin, ince yapiliydi. Sakin ve agir basliydi, ama kibirli degildi. Oldugu gibi gorunen bir adamdi. Kendinden emin, ama gosteris meraklisi degildi. Ses tonu, gozlerinin rengi dikkat cekiciydi.

Insani gosteren giyim derlerdi. Ama bu Mac icin soylene mezdi. Ustundeki elbise siradan ve diger ogrencilerin giydiklerinden farksizdi. Ustundeki blucin iscilerin giydigi kullanisli blucinlere benziyordu.

Mac'in universiteye baslamadan once ve basladiktan sonra tatillerde Carolina da orman isciligi yaptigi soylene rdi. Guclu ve saf bir cekicilige sahipti.

" Mac." Bu, bos ve onemsiz seylerle ugrasacak zamani olmayan bir adamin adiydi. " Adin sana yakisiyor." Sonra elini ondan cekmek istemedigini hissederek ekledi.

" Cok yakisiyor. "

" Butun gece orada kibar iki yabanci gibi birbirinizin elini tutarak konusacak misiniz? Yoksa bize katilacak misiniz?"

Arkadasi Mac'in gomlegini cekistirirken Mac bakislarini Jenifer'den ayirmeden yalnızca gulumsedi. Bir gulumsemeyle yuzu tamamen degisip yumusamis, gozlerine muzip bir pirlilti gelmistir. Jenifer onun yanıt vermeyecegini dusundugu sirada Mac hafif iskoc aksaniyla konustu. " Hayir Rick. "

" Bu 'Hayir Rick, burada elele durmaya devam edecegiz mi, yoksa Hayir, Rick Size katilmayacagiz'mi, demek?" diye sordu. Rick oturdugu yerden.

Mac, Jenifer'in elini biraz daha sikti. "Evet. "

" Evet'mi? diye sordular. Rick'le Karen ayni anda.

" Belirsiz soru soran, belirsiz cevap alır," dedi Mac.

"Jenifer'in yorumunu soralim. "

Jenifer onun bakislari altinda dili tutulmus gibiydi. Aklina akillica, ilginç bir yorum gelmiyordu. O aksam için beklediklerinden o kadar cabuk olacagini, o kadar carpici bir cekim duyacagini ummamisti.

" Yorum yapmakta pek iyi degilim," diyebildi sonunda. " Yorumu sana birakiyorum. "

Mac basini salladi. " Evet, butun geceyi burada elele gecirmeyecegiz ve size katilmayacagiz. " Jennifer'e egildi. " Kosede iki kisilik bir masa var. Bana katilir misin?"

Jenifer nereye gittiklerini bilmeden Mac'in pesinden yurudu. " Iki kisilik masa cok iyi olur. "

" Evet," dedi Mac. Sonra Jennifer'i kalabaligin arasindan gecirirken kolunu omuzuna atti. Nese icinde gulen ve dans eden kalabaligin arasindan itis kakis icinde gecerlerken, Mac vucudunu ona siper etti. Oturduktan sonra, " Evet, Jenifer, ne dusunuyorsun?" diye sordu.

Jennifer etrafina bakindi. " Ilginç bir yer. "

" Buraya pek gelmiyorsundur. Senin oturdugun yere uzak. "

" Dogru her zaman bu kadar kalabalik midir?"

" Bilmiyorum. Daha once yalnızca bir kere geldim. Ama benim sordugum Sulley degildi. Buydu. " Ikisini isaret etti.

" Bu mu?" Jenifer saf gorunmeye calismak için çok gec oldugunu hissetti.

" Zaferin. Bahsi kazanacagina inanıyor muydun?"

" Biliyordun!"

" Yalnızca parti için gelmedigini mi? Bu geceyi bir şeyi kanitlamak için ayarladigini mi? Evet, biliyordum. "

" Karen mi soyledi?"

" Rick. Silahlanmam gerektiğini düşünüyordu."

Jennifer, oyunun kurallarını anlamıyordu, çünkü aynı oyunu oynamıyorlardı. Ele geçmez av kolayca ele geçmişti. Mac'in heyecanla karşılık vermesinden Jennifer kuskulanmalıydı. Tepkileri Jennifer'in onun hakkında duyduklarına hiç uygun değildi. Uyarıcı isaretler olmuş, ama Jennifer aldirmamıyordu. Mac'in mavi gözlerine baktığı, gulumsemesini gördüğü anda Jennifer avlanmaya çıkan kızın avlanmaması kuralını unutmıyordu.

" Kızın galiba." Jennifer ona bakmamak için ne yapacağını bilemiyordu. " Kızmakta haklısın."

" Önce kızdım. Biraz da sasırdım." Mac'in gülüşü buyuleyiciydi. " Biraz da gururlandım."

" Sasırdın ve gururlandın mı?"

" Tabii. Sasırdım, çünkü pek ilgi çekecek bir tip değilim. Gururlandım, çünkü duyduğum ilgi seni buraya getirdi."

Ne kadar çekici olduğundan Mac'in haberi yok muydu? Ne kadar ilginçti. " Ne zaman karar verdin?"

" Bahsi kazanmana yardım etmeyi mi?"

" Kızmamaya."

Mac hiç duraksamadan yanıt verdi. " Seni gördüğüm anda. Kahverengi gözlu sarıslara hiç dayanamam."

" Sarıslara mı?"

" Sarısına." Mac gulumseyerek parmaklarını Jennifer'in parmaklarına doladı. " Boyu bu kadar..." Serbest elini yukarıya doğru kaldırdı. " Ve adı Jennifer olana..."

Aralarında gerginlik artık geçmişti. El ele göz göze gülüyorlardı.

Jennifer, Mac'a o gece asik olmuştı. Aptalca bir genc kız oyunuyla başlayıp daha önce kimseyi sevmeyi ve daha sonra sevmeyeceği kadar sevmiştir.

Her şey kusursuz görünüyordu, ama kusursuzluk yalnızca peri masallarında olabilirdi.

"Kim o?" Mac üstünde pijaması ve uykulu gözlerle kapiyi açtı. " Jennifer! Ne ariyorsun burada? Saat sabahın dördü."

Jennifer içeri girerken elindeki sampanya sisesini uzattı. " Doğum gününe gelmediğin için partiyi ben sana getirdim."

Mac apartmanın holüne baktı.

" Partidekiler yok. Onları saatler önce gönderdim. Bu özel bir parti olacak."

" Sarhos musun; Yoksa aklini mi kacirdin?"

" Bir damla bile icki icmedim. Dogum gunum serefine bile kadeh kaldirmadim. Aklim da hala yerinde."

" Oyleyse neden geldin?"

" Cunku seni ozledim." Sampanya sisesini simsiki tutusu duydugu caresizligi gosteriyordu. " Mac, hayatimdan boylece cikip gitmene seyirci kalamam."

" Lanet olsun, Jennifer!" Mac ensesini tutup gozlerini yumdu. " Bir ise yaramaz. Anlamam haftalar surdu, ama ortak hicbir seyimiz olmadigini artik biliyorum."

" Yaniliyorsun!" Jennifer icindeki panigi bastirmaya calisarak derin bir soluk aldi. " Dunyadaki en onemli seyi paylasiyoruz. Seni seviyorum, sen de beni seviyorsun."

" Ask her zaman yeterli degildir."

Mac'in yuzundeki ve sesindeki sertlik Jennifer'in aliskin olmadigi bir seydi. Gozlerinde o muzip pirliltiyi aradi, ama yoktu. Kati, inatci ve yirmi uc yasindan cok daha olgun gorunen bir adam vardi.

Ama Jennifer'i sevdigini inkar etmemisti. Jennifer'in bundan hic kuskusu yoktu. Onur meselesi yapmakla cok sey kaybedecekti.

Gozlerini yumdu. Kararini vermisti ve geri donus yoktu. Kapiya yaslanip yatak odasindan gelen isigin golgesindeki Mac'a bakti. Uzuntusu yuzunden belli oluyordu.

Mac da onu Jennifer'in onu istedigide kadar istiyordu. O da Jennifer'siz kendini cok yalnız hissediyordu. Ve yalnızlik o gece Jennifer'in dostu olacakti.

Yuregi hizla atarak ona dogru yaklasirken, Mac'in uzaklasmak istedigini, ama uzaklasamadigini biliyordu.

Jennifer korku ve ihtirastan boguklasan sesiyle konustu. " Farkli dunyalardan; farkli cevrelere geliyoruz, ama bu farklılıklar bizi birbirimize cekiyor."

" Boyle olacagini bilmeliydim."

Jennifer, Mac'in sesindeki aci tonu hissetmisti.

" Paranin, ya da sosyal durumun onemli oldugu nerede yazili soyle. Askta daha onemli ne oldugunu soyle,"

" Jennifer, bunu konusmanin yeri ve zamani degil."

" Oyleyse, ne zaman? Gunlerdir benden kaciyorsun."

" Boyle daha kolay olacagini dusundum."

" Kimin icin?"

Jennifer parfum kokusuyla Mac'i saracak kadar yakinindaydi. Parfumin egzotik ve pahali kokusu yasamlarindaki farklıligi daha da vurguluyordu.

" İkimiz için de daha kolay olacağını düşünüm."

Mac'in yüzündeki bitkinlik onun da kendisi gibi uykusuzluk çektiğini anlatıyordu. " Yanılıyorsun." Jennifer parmak uçlarını Mac'in yüzünde dolastırdı.

"Jennifer." Mac'in sesi sertti, ama uzaklaşmaya çalışmadı.

" Beni sevmadığını söyle bana," dedi Jennifer.

" Beni istemediğini söyle, hemen gideceğim."

" Bu cilginlik." Mac eliyle saçlarını taradı.

" Beni sevmiyorsan, delilik bu olur." Jennifer parmak uçlarında kalkıp Mac'in saçlarını düzeltmeye başladı. Mac'in inatçılığı Jennifer'in duyduğu arzuyu bastıramıyordu. Mac'a sokuldu. Gogusleri onun çıplak göğsünde ezilirken, Mac'in solğu boğazına tıkandı. Jennifer gibi o da titriyordu ve ondan uzaklaşmaya çalışmadı.

" Beni sevmediğini söyle, şu kapıdan çıkıp gideceğim. Ve yollarımız bir daha hiç karşılaşmaz."

Mac yüzünü ondan gizlemek için başını çevirdi.

" Söyle." Jennifer parmaklarını onun saçları arasına daldırıp başını kendine doğru çekti. Dudaklarını yaklastırdı. " Vucudunun yalan söylediğini, benimle sevmek istemediğini söyle bana."

Mac, birden gözlerini yumup yüzünü Jennifer'in eline doğru çevirdi. " Jennifer."

Onun adını söylerken Mac'in sesi acı dolu ve boğazdan gelen bir feryat gibiydi. Sonunda Jennifer'i kendisine çekerken yerdeki sampanya sisini unutuldu.

Mac onu seviyor ve sonsuza kadar istiyordu. Jennifer dünyasının tamamlandığına inanmıyordu. Mac'in kollarındaydı. Mac yanığını saçlarına dayarken Jennifer Yeni doğan güne kadeh kaldırdı.

Ama bir yıl bile geçmeden dünyasının gurur yüzünden parçalara ayrılacağını, hatta askin yok olacağını hiç düşünmezdi.

"Son kez söylüyorum. Hayır, Jennifer." Mac kravatını çıkarıp yere fırlattı. " Eger bu geceyi bunun için planladıysan unut."

" Rezervasyon yapıldı. Selalenin yanındaki özel masamızda oturacağız." Jennifer elmas kupelerini kulağına taktıktan sonra bakışlarını aynaya çevirdi.

" Babam bizi bekliyor."

" Her zaman rezervasyon yapıyor ve babam bizi aynı masada bekliyor. Gitmiyoruz. Rezervasyon iptal edilebilir, ya da babam, tek başına gidebilir."

" Gitmiyoruz mu?" Kendisi gitmeyeceği için onun da gitmeyeceğinden Mac'in o kadar emin olmasına Jennifer öfkelenmişti.

" Tamam, o zaman. Ben gitmiyorum."

Jennifer sesini sakin tutmaya çalışarak Mac'a baktı.

" Babamın yapacağı teklifi dinleyebilirsin."

" Hayır, bir kez daha dinleyemem. Aylardır ikinizi dinlemekten başka bir şey yaptığım yok. Hiç

degilse, sana anlatmaya calisdim. Ben muhendisim. Ait oldugum yer santiye. Hic bir zaman masa basinda calisan bir adam olamam. Babanin teklifini takdir ediyorum, ama bana uygun degil."

" Uygun olan Guney Amerika'daki is mi?"

Mac yumruklarini sikti, ama sesi kontrolluydu. " Evet. Buyuk bir sirkette harika bir firsat. Beni sectikleri icin sansliyim ve gurur duyuyorum. Ama daha da onemlisi, bu benim istedigim bir sey."

" Babamin teklif ettigi maasin yarisiyla."

" Belki az, ama yeterli."

" Kimin icin?" diye sordu Jennifer.

" Bizim icin."

" Eger boyle yasamaya devam etmek istiyorsam."
Jennifer elleriyle iki odali kucuk apartman dairesini gosterdi.

" Evlendigimiz zaman sana cok uygun gorunuyordu."

" Seni bastan cikardigim zamani' demek istiyorsun, degil mi? Aramızda ki farkliliklerin bize bir zarar vermeyecegine cok emin oldugum zaman."

" Ne soyledimse, oyle, Jennifer. Burada o geceden sonra da cok mutlu oldun."

" Mutluydum," dedi Jennifer. " Burasi bir sure icin yeterliydi, ama sonsuza kadar degil."

" Alti ay sonsuz degildir."

" Bu kadar surmek zorunda degildi. Babamin bize dugun armagani olarak vermek istedigini evi alabilirdik."

" Masraflarini karsilayamazdik. Evle birlikte hizmetciler, kulup uyelikleri gelecekti. Tabii, onune bir de luks bir araba yakisirdi." Mac alay etmeyi birakti.

" Lanet olsun, Jennifer, bir Mercedes'in sigortasini bile odayemem."

" Bunlar icin bes kurus bile odemeyecektin."

" Mesele para degil. Hicbir zaman da olmadı."

" Gurur," dedi Jennifer ofkeyle. " O aptalca gururun yuzunden yoksullar gibi mi yasamak zorundayız?"

" Burada hicbir zaman unutamayacagim gunlerimiz oldu. Sevistik, gulduk ve rahat ettik. Alistigin gibi bir yer degil, ama harap bir kulube de degil."

" Harap kulubeyi de Guney Afrika'ya sakliyorsun."

" Onuncu kez soyluyorum; Santiyenin yakinlarinda yerlesim bolgeleri var. Hatta bazilari tatil koyu ve burada sahip olmadigin her turlu konfor orada var."

" Ve kose baslarinda dilenen ac cocuklar. "

" İnsanlar yoksul. Bu projenin sebebi de bu. Irmaktan temiz su elde etmek, daha iyi yollar yapmak ve refah getirmek için. O zaman belki ac cocuklar sokaklarda dilenerek seni rahatsız etmezler. "

Jennifer aksamın berbat olduğunu düşündü. Mac'in güney Amerika'ya gitme fikrinden vazgececeğine emindi. Ama gururu, benliği ve ofkesi buna izin vermiyordu. Mac'i belki de kaybedebileceği korkusuyla onu yeniden ikna etmeyi denedi. " Eger beni seviyorsan, bırakmazsın. "

" Seni bırakmıyorum. Benimle gelmeni istiyorum. Mezun olmana bir haftadan az kaldı. Üstelik, çalışmaya, ya da bir meslek edinmeye niyetin yok. Bu işe ikimizin de ihtiyacı var. Edwin Burke'nin kızı olduğunu unut ve benim karım ol. Benimle gel. "

Jennifer'in gözleri doldu. " İşi kabul ettin, değil mi? "

" Sana haftalar önce soyledim. Ama dinlemek istemedin. İki hafta sonra gitmemiz gerekiyor. "

" Gitmemiz mi? Biz yok, Mac. Gitmeye kararlıysan, yalnız gideceksin. "

Mac birden solgunlasti. Yuzu yaslanmış gibi sarkti. Bir an gogsu kabardiktan sonra omuzlari dustu. " Seni ikna etmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok mu? "

" Yabancı bir ülkede yaşayamayacağım. Yüzlerine göre gözleri kocaman çocukları görmek istemiyorum. " Jennifer sözlerinin haince ve kati olduğunu fark etti ama artık geri alamazdı.

" Böyle olacağı hiç aklıma gelmezdi. "

Haftalar süren tartışmalar ve ofkeden sonra bir evliliğin o kadar cabucak bitmesi inanılacak gibi değildi.

"Farklılıklar," diye mirıldandı Jennifer.

" Yasal işlemlerle sen ilgilen. "

" Bosanmayla mı? "

" İstedigin buysa, evet, Jennifer. "

Jennifer arkasını dondu. " Peki. Özgürlüğünü ve adını mümkün olduğu kadar cabuk geri alacaksın. Senden hiçbir şey istemiyorum. Babam bekliyor. Eşyalarını toplaman için seni yalnız bırakıyorum. "

Bir evlilik bu kadar kolay bitti ve Jennifer onu bir daha hiç görmedi.

Kapıdaki tikirti Jennifer'i geçmisten o ana getirdi. Sekreteri Sally Brown içeri girdi. Dr. McLachlan? "

Jennifer ayaga kalktı. " Evet, Sally? "

" Chrissie'nin ailesi lobide bekliyor. "

“ Onlara yukari gelmelerini soyle.”

Sally duraksadi. “ Dr. McLachlan bunun senin icin ne kadar guc oldugunu hepimiz biliyoruz.” Bir kez daha duraksadiktan sonra aceleyle devam etti. “ Hastalarin ve ailelerinin ne kadar sansli olduklarinida biliyoruz.” Sally sonra hizla odadan cikip Jennifer’i yalnız birakti.

Aksam yaklastigi icin hava daha da grilesmisti. Havadaki sis ve Jennifer’in gozundeki yaslar gorusunu engelliyordu. Chrissie icin, kendisi icin ve Mac icin agliyordu.

Mac hayatindan on yil once gitmisti. Jennifer onun gidecegine inanmamis ve son ana kadar ondan bir cagri beklemisti. Yagmur altindaki o yabanci Mac olabilir miydi?

“ Dr. McLachlan?”

Jennifer arkasina donunce, kapida duran ciftle karsilasti. “ Mr. ve Mrs. Hanyon, lutfen iceri girin.” Ellerini uzatarak onlara dogru yurudu.

Jennifer o haftayi, kendisini Mac’in insaatta olmadigina ve yagmur altinda gordugu yabancidaki benzerligi hayal ettigine inandirmaya calismakla gecirdi.

Ama ikinci hafta tam huzura kavustugu sirada, bir aksam hastaneden cikarken Mac’i arabasinin yaninda bekler buldu.

Konu Başlığı: Ynt: Başka Bir Yerde- B.J. James
Gönderen: michelle üzerinde Temmuz 06, 2007, 02:58:22 ÖÖ

.....ÜÇÜNCÜ BÖLÜM.....

Jennifer basi egik, soguga karsi omuzlarini kaldirmis asfalt yolda yururken, aklinda gunluk sorunlar dolasiyordu.

“ Biraz fazla calisiyorsun, degil mi, Doktor?”

Jennifer birden durdu ve beyaz bir sisin icinde arabanin arkasindan cikan golgeye korku ve saskinlik icinde bakti..

Mac.”

Mac sanki aradan on yil gecmemis gibi sakindi.

“ Merhaba, Jennifer.” Sesinde hala hafif bir iskoc aksani vardi.

O anda Jennifer’in yuregi buz kesti. Yuzunden kan cekilirken binlerce duygu, binlerce ani onu pencelerine aldi. Mac yaklasirken hicbir sey soylemeden duruyordu.

“ Yeniden karsilastik, Jennifer. Yoksa, Dr. McLachlan mi demeliyim?”

Mac’in yuzuyle sesinde bir an ofkeli bir ifade belirdi. Jennifer ayrilirken ondan adi dahil, hicbir sey istemedigini soylemisti.

“ Evet, Jennifer?”

Jennifer anlamamis gibi yapti. “ Nasil istersen.”

" Ah, nasil istersem." Mac gozleri parlayarak bir adim daha yaklasti. Jennifer gerileyince, Mac onu vucuduyla arabanin arasina sikistirdi. " Bircok sey istiyorum, Dr. McLachlan." Ellerini arabanin tepesine dayadi.

" Yollarimiz yeniden karsilasirsa, nasil olacagini hep merak etmisimdir. Bir Atlantali'yla, kente ara sira gelen bir iscinin karsilasma ihtimali az, ama imkansiz degildi."

Soguk subat ruzgari Jennifer'in yanaklarini isiriyordu. Mac'in mavi gozlerine bakti. " Rick guney Amerika'daki isinin hic bitmeyecegini, projelerin devam edecegini ve eve gelecek zamanin olmayacagini soylemisti."

Mac ona biraz daha yaklasip vucudunu dokundurdu.

" Guney Amerika'yi bos ver. Su anda onemli degil." Gozlerini kisip sanki bir yanit bulacakmis gibi Jennifer'in yuzune bakti.

Jennifer yuzunu gizlemek icin basini egdi. Bogazi kurumus, Vucudu kasilmisti. " Mac, aciklama yapmanin zamani degil."

" Oyle mi?"

" Gece yarisi, park yerinde... Sen de biliyorsun."

" Oyleyse, ne zaman,"

" Ne zaman olursa olsun, bunun dogru olacagina emin degilim. Aciklamalarin artik bir onemi var mi?"

Mac guldu. " Nerdeyse on yil sonra geri geldim ve karimin benden bosanma zahmetinde bulunmadigini ve hala adimi tasidigini ogrendim. Sense, aciklamaya gerek yok, diyorsun. Hayir, Jennifer. Bundan kolay siyirilamayacaksin."

" Mac..." Park yerine bir araba daha gelip durdu.

Mac dogrularak Jennifer'den biraz uzaklasti. Bakislarini ayirmeden bas parmagini Jennifer'in gozunun altindaki yorgunluk cizgilerinde dolastirdi.

"Haklisin, bunun zamani ve yeri degil; sen cok yorgunsun."

Jennifer rahatlayarak bir soluk almak uzereyken, Mac'in sonraki sozleriyle bogazi tikanir gibi oldu.

" Efendim."

" Simdi bana anahtarlarini ver," dedi Mac.

" Aklini kacirmis olmalisin. Neden anahtarlarimi sana verecekmisim?"

Mac gulumsedi. " Aklimi kacirmis olabilirim, ama anahtarlarini yine de istiyorum. Seni eve goturmek icin."

Jennifer sasirdi. " Neden?"

" Cunku halinden, tek basina gidemeyecegin anlasiliyor."

"Daha once de bu kadar uzun calistigim oldu. Daha once de yoruldum. Ama hep eve senin

yardimin olmadan gittim.”

Mac onun yorgun gozlerine bakti. “ Oyle mi, Jennifer? Daha once hic bu kadar yorulmus muydun?”

Jennifer gercegi inkar edemezdi. Daha once o andaki kadar yorgun oldugunu hic hatirlamiyordu. Yillar once hayati bir cehennemken ve yardım isteyebilecegi hic kimse yokken bile oyle buyuk bir yorgunluk duymamisti.

“ Zorlu iki hafta gecdi.”

Yagmurda gordugu yabanciya dusunerek gecirdigi uykusuz geceleri dusunmemeye calisiyordu.

“ Cok zorlu,” dedi Mac ters ters.

“ Bundan sana ne?

“ Bilmiyorum, Jennifer.” Elini uzatti.

“ Anahtarlari ver.”

Jennifer’in tartisacak gucu yoktu. Eve gitmekten baska hicbir sey istemiyordu ve arabayi kimin kullanacagi umurunda degildi. Mac’in geriye nasil donecegi de umurunda degildi. Yurur, ya da, taksiye binerdi. Bu onun sorunuydu. Guney Amerika’yla Backwoods arasinda gidip gelebiliyorsa, Atlanta’nin eteklerindeki kucuk bir kasabada da yolunu bulabilirdi. Cebinden anahtarlari cikarip Mac’a attı.

Mac bir sey soylemeden anahtarlari yakaladi. Ve Jennifer’i dirseginden tutup arabaya bindirdi.

Jennifer basi koltuga deger degmez uykuya daldi. Mac onu dikkatle inceleyince, gecen on yilin onu cok degistirmis oldugunu gordu.

Hastane insaatina danisman olmayi kabul ettigi zaman, onun orada calistigini bilmiyordu. Jennifer’in artik babasinin simarik kizi olmadigina kusku yoktu. Mac oraya is icin gelmisti. Santiye ekibinde olmamasina karsin, onlarla arkadaslik ediyordu. Onceleri santiye elemanlari arasindaki konusmalara katilmamisti.

Ama McLachlan adini duymaya basladiktan sonra konusmalari dinlemeye baslamisti. Dr. McLachlan’in kibarligindan, vericiliginden konusuluyordu.

Sonra Dr. McLachlan, Jennifer oldu.

Dr. Jennifer McLachlan? Sersemletici bir dusunceydi. Mac tanidigi Jennifer’i herkesin dilindeki kadinla ozdeslestirmeye calisti. Ama bunu basaramayinca, buyuk bir tesaduf olduguna inandi.

Yine de, onun hakkindaki konusmalari dinlemeye devam ediyordu. Sonra aklina sorular takilmaya basladi. Jennifer McLachlan kac yasındaydi? Boyu ne kadardi? Guzel miydi? Butun yanitlar Jennifer’e uyuyordu.

Dr. Jennifer McLachlan Otuz yaslarında ve ufak tefekti. Sarisin, kahverengi gozlu ve guzel vucutlu ydu. Ama biraz zayıftı. Sessiz ve kendini isine vermiş bir kadindi.

Mac buyuk bir inatla isim ve benzerliklerin yalnızca bir raslanti oldugu inancina sarildi. En cilgin hayallerinde bile o meslek sahibi kadinla bir zamanlar karisi olan kadini bagdastiramiyordu.

Kusku ortaya bir baska soru cikardi. Aldigi yanit Mac'in gunlerce uykusunu kacirdi.

Jennifer McLachlan daha once evlenmisti. Ama hic kimse evliligin neden bittigini, ya da kocasına ne oldugunu bilmiyordu. Sonunda, Mac'la Jennifer'in isimlerindeki benzerlik baskalarinin da dikkatini cekmeye basladi.

Mac soylentiler ve kuskular karsisinda hicbir sey soylemiyordu. Inanmaya hazir degildi.

Artik kimseye bir sey soramiyor, ama Jennifer'den soz edilince dinliyordu. Dikkat cekmemeye calisarak nobet degisimlerinde park yerini gozlemeye basladi. Ama ufak tefek doktor Hastaneye erken gelip gec gidiyordu.

Sonra bir gun normal nobet saatinde geldi. Saclari kis gunesinde altin gibi parliyordu. Nobet bitirip gidenler arasinda sakalasmalar, kahkahalar yukselirken melodik bir ses Mac'in dikkatini cekti.

Jennifer'in kahkasiydi. Biraz huzunluydu, ama yillar sesini hic degistirmemisti.

Bilmecenin parcalari yerine oturmustu. Ama artik sorular vardi. Mac'i o gece oraya ceken de bu sorularin yanitlarini alma ihtiyacyidi.

Uyuyan Jennifer'e bakti. Mac onun gecen zaman icinde daha da guzellesmis oldugunu goruyordu. Yuzu incelmis, hatlari daha belirginlesmisti. Olgunluk ve guclu bir ifade vardi. Agzi hic degismemisti. Dolgun dudaklari opulmeyi bekleyen bir genc kiz gibi buzulmustu.

Ama Jennifer genc bir kiz degildi, kadindi. Mac'tan hicbir sey istememisti. On yil sonra hala karisiydi ve adini tasiyordu. Mac motoru calistirirken merak icindeydi...

Sana bir sey hazirlayabilir miyim? Bir icki, ya da, kahve?"

Mac sasilacak kadar bos olan odayi incelerken Jennifer'e dondu. Jennifer bitkin bir halde kapida duruyordu. " Buraya yorgun bir gun sonunda sana zahmet vermeye gelmedim."

" Zahmet degil," dedi Jennifer. Mac kapida gitmek icin hicbir harekette bulunmayinca, onu iceriye cagirmak zorunda kalmisti. Ama kahve yapacak, ya da icki hazirlayacak kadar bile hali yoktu. Kendi paltosuyla birlikte Mac'in parkasini da astiktan sonra, mutfak tarafina dogru yurudu.

Mac, anahtarlari kapinin yanindaki sepete koyduktan sonra, caydanliga su dolduran Jennifer'in yanina gitti. Elini omuzuna koydugu zaman, Jennifer sicramadi, ama vucudu tas kesildi. " Buraya agirlanmak icin gelmedim." Jennifer'in karsi koymasina aldirmeden, caydanligi elinden alip kenara koydu ve onu kendine cevirdi. Ama Jennifer'in gozlerinde beliren korkuyu gorunce kendine lanet etti.

" Lanet olsun!" Buraya sana saldirmek icin de gelmedim."

" Saldiracagini dusunmedim."

" Oyleyse, bana neden korkugunu soyle, Jennifer."

" Korkmuyorum."

" Korkmuyor musun?" Mac onun sakagindaki bir kac sac tutamini geriye itince Jennifer irkildi."

“ Bak, Mac. Onca yil sonra bir gece yarisi hayatima bir anda girip hicbir sey olmamis gibi davranmami bekleyemezsin.”

“ Degismeyen seyler de var.”

Jennifer’in icini bir korku sardi. Mac onun bir seyleri gizlemeye calistigini anlamis miydi? Dokunusuyla tatli aci anilari daha kuvvetle uyandirdigini hissetmis miydi? Birkac aylik beraberliklerinin hayatini ne kadar degistirmis oldugunu biliyor muydu? Bilemezdi...

“ Ne demek istedigini ya da dusundugunu bilmiyorum. O kadar uzun zaman icinde hersey degisti.”

“ Ne demek istedigimi biliyorsun.”

“ Pekala. Sanirim, evliligimizi ima ediyorsun.

Mac’in yuzundeki ifade degismedi. “ Akillica bir tahmin. Doktor, ama hala cekingensin.”

Jennifer’in basina birden bir agri saplandi. Uzun saatler florasan isiklarinin altinda calismaktan, cigerlerini yakan hastane kokusundan migreni tutmustu. Stres ve aci ard arda gelirdi. Ama agri hepsini bastiriyordu.

Jennifer’in gorusu bulanirken yapmacik ofkesi sondu. Dislerini sikarak, Mac gidinceye kadar zayif dusmemek icin dayanmaya calisti.

“ Neden bosanmadigimi merak ediyorsun.”

Mac hic kipirdamadan bekledi.

Jennifer gozlerini yumdu. Ama bu hataydi. Bas dondurucu karanlik cok cekiciydi ve Jennifer karanligin icinde kivrilivermek istiyordu. Basindaki agridan, gecmisen acisindan kurtulmak icin... Ama gecmisi onunde durmus, ondan aciklamalar bekliyordu.

Bir an dusuncelerini toplamaya calistiktan sonra gozlerini acti. “ Adini neden hala tasidigimi merak ediyorsun.”

“ Bravo! Artik kacamakli konusmayi birakip bana sebebini soyle, Jennifer.”

Mac’in tek bildigi Jennifer’in onun adini kullandigiydi. Jennifer kucuk bir rahatlama duydu.

“ Neden Dr. McLachlan?” diye sordu Mac.

“ Neden Dr. Burke degil?”

Jennifer basini kaldirip ona bakti.

“ Evliligin sona ermedigini biliyordum. Ama adimi tasidigini duymak sok oldu. Neden Jennifer?”

Jennifer ona gercegin bir kismini anlatmak zorundaydi. “ Bunda bir sir yok, Mac. Onceleri, gidecegine ve her sey gercekten bitecegine inanmiyordum.” Omuzlarini kaldirip Mac’a sirtini dondu.

Tezgahin ustundeki duvarda bir cocuk tarafından yapildigi anlasilan bir resim asiliydi. Karmakarisik cizgiler ve renklerden ne oldugu tam anlasilmiyordu, ama agaclarla gunes

cizilmeye calisilmisti.

Mac odada baska cocukca resimler de gormustu. Ama o resim tek basinaydi. Jennifer'in özel hastalari icinde en özel olani tarafından mi yapilmisti? Mac o cocugun kim oldugunu, ve neden özel oldugunu merak etti.

" Simarik bir kizdim, hatirliyor musun? Dunyam yalnızca guzelliklerin bulunduđu kusursuz bir yerdi.

Her dilegim yerine getiriliyordu. Kotu bir sey olamazdi ve sevdiğim birisi beni hiçbir zaman birakip gidemezdi."

Jennifer elini boynundan sakagina goturup ovusturdu. " Ne kadar yanilmis olduğumu anladığım sirada, kusursuz dunyam yıkilmisti. Hayatta hic bir şeyin onemi kalmamisti. Ne senin gidisinin, ne de bosanmanın. Hatta eski adima donmek bile onemsiz görünüyordu.

" Bosanmanın sen özgürlüğüne kavusmak istediğin zaman halledilebileceğini dusundum." Bas agrisi iyice artiyordu. " Bir süre sonra bunu artık dusunmez oldum."

Mac bir şey oldugunu anlamisti. Jennifer'i omuzlarından tutup kendine doğru cevirdi.

" Jennifer, Ne oldu?"

" Hiçbir şey," diye yalan soyledi Jennifer.

" Hiçbir şey!"

Jennifer onu yatistirmaya calisti. " Migrenim tuttu."

" Ne yapabilirim?" Jennifer'in omuzlarını sikan ellerini gevsetti. " Aldığın bir şey yok mu"

" Var."

"Ne oldugunu soyle. Nerede?"

" Ben alirim." Jennifer adimini atarken Mac onu durdurdu. " Ben getirirken sen otur."

" Ben alabilirim." Bunu soylesine karsin, Jennifer kipirdamadi. Cesaret edemiyordu.

" Ben burada olduğuma göre, senin almana gerek yok."

Jennifer tartismadan masaya doğru yurudu. Mac ilacın yerini öğrendikten sonra, gulumseyerek hemen geleceğini soyledi. Jennifer de gulumsemeye calisti. Mac'in arkasından geniş omuzlarına bakarken onu evinde neden yadigamadığını, ya da Mac'in orada ne aradığını düşünmüyordu.

Basını beyaz, kor edici isiklar icinde ağrı dalgaları saplanıyordu. Inlerken Mac'in telasla yaklaşan ayak seslerini duydu. Agrinin en siddetli noktasındaydı.

Mac banyo kapisında bir an durup içeriye bakti. Yatak odası gibi banyo da sade ve kullanışlıydı ve Jennifer'in klasik tarzını taşıyordu. Orası yaşamak için düzenlenmiş bir evdi. Gosteris için gereksiz hiçbir şey yoktu. Ama bütün sadeliğine karsin, hoş ve rahattı.

Mac onun tarif ettiği dolaptan ilacı alıp odaya dondu. Jennifer basını ellerinin arasına almış

sikiyordu.

Mac ona dokununca Jennifer ellerini basından cektii. Yuzu bembeyaz bir maske gibi, dudaklari renksizdi. Kirilip dagilacakmis gibi gorunuyordu.

"Jennifer, ilaci getirdim, ama once seni yatiracagim."

Jennifer karsi koymadi. Nasilsa, Mac ona tercih hakki vermeyecekti. Mac onu dikkatle kucagina aldi. Ama en ufak bir hareketin bile Jennifer'e aci verdigini fark edince " Ahh, lanet olsun," diye mirildandi. " Ozur dilerim, canini yakmak istememistim."

Jennifer kollarini Mac'a sarip basini omuzuna yasladi. " Biliyorum."

Mac adimlarini buyuk bir dikkatle attigi icin yatak odasina kadar gitmeleri sonsuz gibi geldi. Yatagin yanina gelince rahatlayarak Jennifer'i yataga birakti.

" Sunu daha once icseydin ya." Mac yatagin yanina diz cektii. " Jennifer, haplarin. Kac tene alicaksin?"

" Bir tane." Jennifer ne kipirdadi, ne de gozlerini acti.

Mac minicik hapi gorunce sasirdi. O kadar minik bir sey oyle bir bas agrisini nasil gecirebilirdi?

" Yalnizca bir tane mi?"

" Evet."

Hapi Jennifer'in avucuna koyduktan sonra Mac ayaga kalkti. " Su getirecegim."

" Istemem. Dil altinda eritiliyor." Jennifer soluklarini sakinarak aliyordu. " Geldigin icin tesekkur ederim. Birazdan iyilesirim. Bes dakika sonra...."

" Sss." Mac onu susturdu. " Dinlen. Bir yere gitmiyorum." Aklina rahatsiz edici bir dusunce geldi. " Tabii, cagirmak istedigini birisi yoksa. Ihtiyacin olan birisi."

" Yok."

" Hafta sonu icin planin var mi?"

" Yok." Jennifer agriyla mucadele etmeye calismaktan vazgecmisti. Derken, dilinin altindaki tablet buyusunu gosteremeye basladi. Kalbinin her atisiyla agri azaliyordu.

Mac endiseli ve huzursuzdu. Hareket etme ihtiyaci duydu, ama Jennifer'i rahatsiz etmekten korkuyordu. Gitmek istemiyor, ama orada hareketsizce durmak da istemiyordu.

Sonunda, balkon kapisinin yanindaki koltuga oturup sehpadan bir deste dergi aldi. Ama hepsi de tibbi dergilerdi. Yine de sayfalari cevirecek beklemeye basladi.

Dort dakika. Ucbucuk. Uc.

Jennifer'den ayrildigindan beri o kadar caresizlik hic duymamisti. Ondan ayrildigi gun bir daha hicbir zaman uzulmeyecegine yemin etmis ve uzulmemisti.

O güne kadar.

Okuma numarası yapmaktan bıkararak dergileri kaldırdı. O kadar uzun zamandır tuttuğu sözlerin paramparca olması için Jennifer'de ne vardı? Jennifer'le bir ilişkiye girmesinin yanlışlığını bildiği halde, yapmış olduğu hatadan ders alması beklenirdi. Yine onun yanındaydı, hem de daha ileri yaşında ve daha akıllı olması gerekirken...Uzgun bir gülümseme ve kırık bir bakışla sağduyu silinip süpürülmüş, her şey unutulmuştu.

Ama bu yalnızca Jennifer iyilesinceye ve Mac öğrenmeye geldiği yanıtları alıncaya kadar sürecekti.

" Mac."

Mac onun sesiyle yerinden fırladı. Jennifer yatağın kenarında oturuyordu.

Bakışları karşılaştı. " Seni rüyamda gördüğümü sandım."

" Buradayım."

" Hatırlıyorum. Öğrenmek istediğin..."

" Su anda önemi yok." Mac onun yanına gelip diz çöktü. Jennifer'in yanaklarına biraz renk gelmişti. Elini Jennifer'in alınına koydu. " Nasılsın?"

" Dokular gibiyim." Burnunu kıstırdı. " Vücudumun her noktasını hissediyorum. Saclarım basıma, tırnaklarım da parmaklarıma ağır geliyor gibi. Kalbim çok monoton, soluklarım çok sesli. Mac'in sakinliğini fark edince açıkladı. " İlacın etkisi." Mac'i bileğinden tuttu. " Daha da çok kendimi aptal gibi hissediyorum."

" Migren yüzünden mi?"

" Zayıflık gösterdiğim için."

" Ben zayıflık görmedim, Jennifer."

" Kibarlık ediyorsun."

" Pek kibar bir adam değilimdir."

" Kibar olduğun zamanları hatırlıyorum." Jennifer parmaklarını Mac'in bileğinden çekti. " Hala da kibarsın."

Mac onun sözleriyle uyanan eski duygulara aldirmamaya çalıştı. On yıl anıları unutmak için yeterli olmalıydı.

" Bu baş ağrıları.... Ne kadar sık oluyor?"

" Seyrek."

" Ne kadar seyrek?"

" Yedi yıl önce yalnızca bir kez olmuştü."

" Ama unutamayacağın kadar kötü olduğu belli."

Mac etajerin ustundeki ilac sisesini isaret etti.

" Yoksa, bunu neden tutasin?"

" Acisini unutmadiyim icin." Jennifer sacindaki esarbin bile fazla oldugunu hissederek acmaya calisti.

Mac parmaklariyla Jennifer'in saclarini tarayarak omuzlarina doktu. Bir zamanlar sevisirlerken Jennifer'in saclarinin vucuduna dokulmesi onu buyulerdi. Onun cenesini oksadi. Teni artik ilikti. Jennifer aci ve minnet dolu bakislarini ona cevirdi. O anda onu opmek, dudaklarini dudaklarina dokundurmak Mac'a cok dogal geliyordu.

Jennifer onun huzur duyuran opucugunu kabul etti. Aci unutulmustu. Onlari ayiran yillar da. Dudaklari yumusadi, karsilik vermeye basladi.

Mac yavasca geri cekilip ona bakti. " Jennifer...."

Birden ne yaptigini fark ederek uzaklasirken yumruklarini sikti. Bunu yapmayi dusunmemisti. Jennifer'i istemiyordu, ona ihtiyaci yoktu. " Gitmem gerek." Ayaga kalkip Jennifer'e bakti. " Yalniz kalabilecek kadar iyi misin?"

Jennifer hic kipirdamadi. " Uzun zamandır yalnızım."

Jennifer'in sesinde kinama, ya da, kendine acima yoktu. Yalnizca gercegi soyluyordu. Mac basini salladiktan sonra uzaklasti. Kapidan cikarken Jennifer'in sesiyle durdu.

" Yaptiklarin icin tesekkur ederim."

" Elimden geleni yapmaya calistim.

" Kim olsa yapardin degil mi?"

" Dogru." arkasini dondu.

" Mac."

" Mac durdu.

" Hakliydin."

Mac bir aciklama bekledi, ama Jennifer bir sey soylemeyince, gitti. Soru sormadan, yanit almadan ve arkasina hic bakmadan.

Konu Başlığı: Ynt: Başka Bir Yerde- B.J. James

Gönderen: michelle üzerinde Temmuz 06, 2007, 03:00:32 ÖÖ

.....DÖRDÜNCÜ BÖLÜM.....

"McLachlan."

Mac yukariya bakti. " Evet, Tiny? Ne istiyorsun?"

Tiny, diye cagrilan Billy Stratton iskeleden yere atladi. Siritiyordu. " Bilmek istersin diye

dusundum... Senin hanim geliyor.”

Mac kaskini geri itti. “ Benim neyim.”

“Senin hanim. Hep sordugun kadin. O hos, kucuk doktor.”

“ Hep sordugum yok ve o benim hanim, falan degil.”

“ Emin misin?” Tiny celik bir sutuna yaslandi.

“Sizin bir zamanlar evlenmis sanssiz asiklar oldugunuzu dusunuyorum.”

“ Sanssiz asiklar mi?” Mac guldu. “ Dedikodu carki donuyor. Anladigima gore, sen de dedikodulari dinliyorsun.”

Tiny dedikoduyu sever, ama tek kelimesine bile inanmazdi. Ama son dedikodular epey inanilir gorunuyordu. “ Adlar ayni, yaslar da dogru,. Doktor’un kocasi yillardir ortada yokmus. Sen de o kadar zamandır ulke disindaydin. Guzel bir hikaye ve bilmeceyi cozuyor. Sen de inkar etmiyorsun.”

O sirada vinc gurleyerek calismaya basladi. Mac yanit vermek istese bile gurultuden imkansizdi.

Bu yuzden, yalan soylemek yerine hicbir sey soylememeye karar verdi.

Santiye ekibinin kidemli bir uyesi olan Tiny Stratton, Mac’in en iyi arkadasi olmustu. Tiny’nin konuyu kapatmaya niyeti yoktu. Mac’in yanindan gecip giderken birden durdu. “ Senin yerinde olsam onu geri almak icin harekete gecerdim. Doktor cok guzel bir kadin. Bu sabah bitkin gorunuyor olsa da, cok guzel.”

Mac, bir kasini kaldirdi. “ Bitkin mi?”

“ Biraz. Ama senin kadar degil.”

Mac omuz silkti. “Doktorun hareketli bir hafta gecirmis herhalde.”

“ Olabilir.” Tiny gozlerini dondurdu. “Senin bundan haberin yok mu,”

“ Yok, Tiny.” Vincin sesi daha da yukselince konusmak imkansiz hale geldi. “ Ikimizin de yapacagi daha onemli isler var. Bunu burada keselim.”

Tiny omuz silkti, ama henüz yenilmemisti. Masumca hastanenin park yerine bakip sirittikten sonra uzaklasti

Tiny gittikten sonra Mac donup park yerine bakti.

Gec kalmisti. Ne gri arabanin yaninda, ne de yolda kimse vardi. Jennifer hastaneye girmis olmalıydı ve ne zaman cikacagini ancak kendisiyle kader tanrivalari bilirdi.

Mac onun sesini duymak, iyi oldugunu ogrenmek icin hafta sonu kac kez telefonun basina gitmistti. Her seferinde ondan tek istediginin sorularina yanit, oldugunu kendine animsatarak uzaklasti.

Jennifer yanitlari vermisti, ama ayni zamanda baska sorular yaratip Mac’in aklını karistirmis ve onu merakta birakmistti.

" Hey, Mac." Tiny elini Mac'in omuzuna koydu.

" ilgilenmedigin kucuk sarisinin saat dokuzda ara verecegini ve hastane kantininde olacagini ogrendim. Yirmi dakika sonra orda olacak. Ilgilendigin icin soylemiyorum, tabii, ama bilmek isteyebilecegini dusundum."

Mac, ilgilenmiyormus gibi yapmaya calismadi. Nasilsa, ise yaramayacagini biliyordu. " Tesekkurler Tiny."

" Bir sey degil."

" Gorusuruz." Mac santiye binasina dogru yurudu. Hanimefendinin fazla zamanini almak niyetinde degildi. Bir iki saatlik bir aksam yemeginde sorulacak bir kac soruyla bosluklar dolabilirdi. Sonra sikici hikayenin bu bolumu kapatilir ve Mac hayatina devam ederdi.

" Mac."

Mac arkasini donunce Tiny'yle karsilasti.

" Bir sey daha var. Her seyi hallettigin zaman..."

" Ogrenmek istiyorsun."

" Evet. Biz dostuz. Dostlar birbirlerinin hayatinda neler olup bittigini bilirler. Ozellikle, uzuntulu durumlari."

" Ben uzuntulu degilim, Tiny," dedi Mac.

" Artik degilim."

" Oyle olsun, Mac, ama bana ihtiyacin olursa, buradayim."

" Biliyorum." Mac gulumsedi. Tiny'nin vucudu ne kadar sert ve gucluysse yuregi de o kadar yumusakti.

"Sana ihtiyacim olursa, cagiririm, Tiny."

Sessiz hastane koridoru tertemizdi ve antiseptik kokuyordu.

Mac gectigi ilk bekleme odasinda parkasini cikarip bir iskemlenin ustune attikten sonra yurumeye devam etti. Kantin kapisindan girerken icerisi hasta bakicilar, doktorlar ve hasta cocuklarin aileleriyle doluydu.

Mac etrafa bakinirken, kosedeki bir masada oturan Jennifer ona hayranlikla bakti. Hickimse bu kadar yakisikli olamaz, diye dusunuyordu. Fazla uzun boylu, ya da yapili bir adam degildi. Ama odayi dolduruyordu. Cok canli, fisek gibiydi.

Mac iki hasta bakiciya yol verdikten sonra yurumeye devam etti. Sonra Jennifer'i gordu.

Jennifer onun neden geldigini merak ediyordu. Aklini basina toplamaya calisirken, bakislarin Mac'a dogru cevrildigini gordu. Mac iceriye girdikten sonra kesilen konusma sesleri yeniden basladi.

Mac yanina gelince, Jennifer kendini zorlayarak gulumsedi. " Gunaydin."

Mac, basini egdi, ama gulumsemedi. " Nasilsin?"

" Cok iyiyim, tesekkur ederim." Jennifer iskemleyi isaret etti. " Yalnizca birkac dakikam var, oturmak ister misin?"

Mac iskemleye ters oturup kollarini iskemlenin arkasina dayadi. Jennifer'in ustunde lacivert bir eteklikle acik mavi bluz ve mavili, morlu bir esarp vardi. Cok derli toplu gorunuyordu.

Buyuleyici genc kiz artik kadin olmus ve genclik coskunlugu agirbaslilikiga donusmustu.

Jennifer hastayken cagirmak istedigi hic kimse olmadigini soyledigi zaman, Mac cok sevinmisti. Ama o anda Jennifer'in bir sevgilisi olmadigina inanmak imkansizdi. Erkekleri cektigine, akillarini baslarindan aldigina Mac'in hic kuskusu yoktu.

Jennifer'in hayatinda birisinin olup olmadigini merak ettigi icin rahatsizlik duyuyordu. Ona yaklasirken boyle bir kiskanclik duyacagini hic ummamisti.

Mac on yil baska bir dunyada yasamis, cok yorucu gecen bu sure icinde Jennifer'i aklindan cikarmaya calismisti. Sonunda, hayatina yeni bir duzen verecegine emin olarak eve donmustu. Ama tek bir karsilasma on yilin yeteri kadar uzun olmadigini gosteriyordu.

Jennifer'le bitmemis bir isi vardi.

Jennifer'i de, kendisini de anlayamiyordu, ama anlayacakti. Jennifer de dogal olmayan bir sakinlik vardi. Bunun sebebi migrenin etkisi miydi?

Ama Mac onu biraz daha inceleyince oyle olmadigini anladi. Jennifer'in gozleri berrak, bakislari sabitti. Onu biraz solgun gosteren florasani isigi idi. Yoksa gerginlik miydi? Ama onun sozlerini duyunca , Mac oyle olmadigini anladi.

" Seni gormek istiyordum." sesi sakindi.

" Oyle mi?" Mac onun yuzunu incelerken Tiny'ye hak verdi. Jennifer cok guzel bir kadindi.

" Evet."

"Neden,"

" Tesekkur etmek icin."

" Ben gelmeseydim, ne yapacaktin,"

Jennifer sasirdi. " Santiyeye gidecektim, tabii."

Mac onu kusursuz konusmasi, kusursuz giyimi ve kusursuz davranislariyla santiyede dusundu. Jennifer bunu kibarlik kurallarini yerine getirmek icin yapacakti. O kadar mesafeli davranmasinin bir erkegi daha cok kiskirtacagini aklina hic getirebiliyor muydu? Jennifer ne kadar uzak davranirsa, o kadar degerli oluyordu.

Mac onun saclarinin omuzlarinda ucustugunu ve o ciddi bluzunun dugmelerini acip yerde gormek istiyordu.

Ustunde dantelli kucuk bir sutyenle ne kadar buyuleyici gorunurdu. Mac onun goguslerini avuclarina almak istiyordu. Gogsunu emerken sutyenin altindaki gogus ucunun sertlestigini

hissetmek istiyordu.

Mac, aptalca hayaline gulumserken, yuz hatlari yumusadi.

Jennifer, saskinlik icinde bakti. Mac bir an sert ve ciddiye, bir an sonra neseyle gulumsuyordu. Jennifer'in ona karsi ilgisiz ve uzak durmak icin kendine verdigi sozu tutmasi cok zor olacakti. Mac'in birden muzip bir ifadeyle gulumsemesi icin ne yapmis oldugunu kestiremedi.

Mac, gozlerini kisp o ciddi giysilerin altinda seksi bir sutyen hayal etmeye baslayinca gulumsemesi derinlesti.

Jennifer, daha fazla dayanamayarak ofkelendi.

" Ne oldu?"

Mac guldu. " Basinda kaskla ne kadar sevimli gorunecegini hayal ediyordum."

" Ah." Jennifer sinirlendi. Mac'in bakislarindan, o kadar masumca bir sey dusundugunu ummamisti.

" Elimizde o kadar kucuk bir kask oldugunu sanmiyorum," diye devam etti Mac. " Ama bir tane ismarlayacagim. Belki bir gun santiyeyi dolasmak istersin."

"Hayir," dedi Jennifer. " Gerek yok. Santiyeye gelmem."

" Neden? Hastanenin ek infaatini merak etmiyor musun? Babanin oraya birkac milyon yatirdigina eminim."

Jennifer onun alayci yorumuna karsilik olarak yalnızca basini salladi.

" Merak etmedigini mi, yoksa babanin birkac milyon yatırım yapmadigini mi anlatmak istiyorsun?"

" Tabii, merak ediyorum, ama infaati odamin penceresinden de gorebiliyorum. Ve babam oraya yatırım yapmadi."

Mac onun ses tonundaki ne oldugunu anlayamadigi bir seyden rahatsiz oldu. Babasiyla ilgili olmalıydı. Ama hatane kantininde eski hikayeleri kurcalamaya niyeti yoktu.

" Mac, buraya neden geldin,"

" Seninle kavga etmeye degil."

" Oyleyse neden?"

" Nasil oldugunu gormeye geldim."

" Anliyorum." Jennifer ona pek inanmamisti, ama konuyu boylece kapatmak istiyordu. Onundeki meyve suyu kutusunu aldi, ama bitmis oldugunu fark edince birakti. " Yasiyor oldugumu artik gordugune gore, seni yalnız birakacagim." Kagit peceteyle bos kutuyu aldi. " Dinlenme saati bitti."

" Jen..."

" Zamanin varsa, meyve suyu icmeni tavsiye ederim. Taze ve soguk." Mac'in sozunu ozellikle kesmisti. Baska bir sey duymak istemiyordu. Iskemlesini itip Mac'a hic bakmadan ayaga kalkti. Elini de uzatmadi. " Hosca kal, Mac. Yeniden gorusmemize bir gerek oldugunu sanmiyorum."

" Benimle aksam yemegine gel."

Jennifer, elindeki karton kutuyu ezdi. Mac onu yine hazirliksiz yakalamisti. " Ne,"

" Benimle aksam yemegine cikmani istedim," dedi Mac.

Jennifer, dusuncelerini berraklastirmaya calisir gibi basini iki yana salladi. " Neden birlikte yemek yiyecekmisiz?"

Mac ayaga kalkti. Onun icin bir baba olan agabeyi Dare bir kadin ayaktayken asla oturmamasini soyledi. " Bir cok sebepten. Cunku aramızda bitmemis isler ve sirlar var."

" Sirlar!" Jennifer'in elindekiler dustu. " Hangi sirlar?"

" Sen soyleyeceksin." Mac egilip yere dusenleri aldi.
" Bu meslege neden girdigini. Babanla aranızdaki sorunu."

" Babamla aramda bir sorun yok."

" Kavga etmediniz mi,"

" Dokuz yildir, hayir." Jennifer buz gibiydi.

" Yanildim demek." Mac bos atmisti ve ne tutturacagini bilmiyordu.

" Yanildin gercekten." Jennifer saatine bakti.
" Gosteri bitti. İnsanlar bize bakiyor ve isime donmem gerek."

Mac da onun pesinden cikti. Jennifer merdiveni firtina gibi indikten sonra koridorda hizla yurumeye basladi. Ustunde, ozel oda, yazan bir kapidan iceri girince Mac da girdi.

Bilgisayarın arkasındaki sekreter basini kaldirip bakınca yuzunde belirmeye baslayan gulumseme Jennifer'in arkasındaki Mac'i gorunce sondu. Jennifer kisaca bir hosca kal dedikten sonra, randevusu oldugunu soyleyerek hizla uzaklasti.

" Randevulari beklet," dedi Mac sekretere.

" Efendim,"

" On dakika." Mac ellerini kaldirip parmaklarini gosterdi. Sally kavga etmeye hazirlanir gibi oturdugu iskemleyle birlikte hizla dondu.

" Sen kim oluyorsun da bana emir veriyorsun?"

" Bu bir rica, emir degil."

Sally'nin soguk bakislari hic degismedi.

" Ve Ms..." Mac bir an masadaki isim plakasina goz attikten sonra yeniden kadinin yuzune bakti. " Ms. Brown, kim oldugumu biliyorum."

Sally Brown, Mac'ın tozlu cizmeleriyle kiyafetine horlayıcı bir bakış attı. Adamın çok yakışıklı olması onu etkilemedi, çünkü patronunu rahatsız ediyordu.

Bazen acı dolu ana babaların mucize yaratamadığı için doktora kızdıkları olurdu. Bu adam gibi bazıları da, acılarını doktorun odasına gidermeye kalkardı. Ama Sally orada olduğu sürece, bu uzun sürmezdi.

Sally uzun boylu ve yapılı bir kadındı. İnatçılık edenlere karşı yapması gereken tek şey ayağa kalkıp dik dik bakmak olurdu.

“ Kim olduğunu bildiğine göre, bana da soylesene.”

Mac, eğilip ellerini kadının masasına dayadı.

“ Ben onun kocasıyım, Ms. Brown. Bana Mr. McLachlan diyebilirsiniz. Baska sorun var mı, Ms. Brown?”

Sally ağzını actıktan sonra yutkundu.

“ Bize zaman verecek misin?” Sally basını salladı.

“ Tesekkür ederim, Ms. Brown.” Mac doğrulduktan sonra gülümsemedi. “ On dakika mı?”

“ Evet, efendim.”

“ İyi. Bu ikimize de yeter.”

“ İkimize mi?” Kadın sasırmıstı.

“ Evet. On dakika benim için doktorla konuşmama, senin de son dedikoduyu iletme için bir iki telefon etmene yeter.”

“ Oyle bir şey yapmayacaktım!”

“ Tabii, yapacaktın, Sally.” Mac sevimli ve anlayışlı bir ifadeyle güldü. “ Sana bir sır verdim. İyi kullan.” Mac son bir bakış attıktan sonra uzaklaşırken, Sally telefon etmek için duyduğu sabırsızlığı belli etmemeye çalışarak bilgisayara dokundu.

Mac, Jennifer'i üstündeki pirinc levhada adı yazılı bir kapının önünde buldu. Sok içinde Mac'a bakıyordu. Kapi tokmagını tutan eli beyazlaşmıstı.

Mac onun elini itip kapiyi acınca, Jennifer içeriye girdi ve Mac da arkasından girip kapiyi kapadı.

“ Bunu neden yaptın. Neden kocam olduğunu söyledin?”

“ Ben senin kocam, Jennifer.”

“ Yalnızca yasal bir işlem yapılmadığı için.” Kollarını göğsünde kavuşturup odanın içinde dolasmaya başladı. “ Ona söyledin, tamam! Ama bütün hastaneye yayması için neredeyse ısrar ettin.”

“ Ne çıkar? Kim bilir, neler düşüneceklerine, gerçeği bilmeleri daha iyi.”

“ Ne düşünecekler'ki?”

"Donen dedikodu carkindan haberin olmadigi anlasiliyor. Haftalardir konu biziz."

"Biz mi?"

"Biz. Sen ve ben. Ve aramızda ne oldugu."

"Sacma!" diye bagirdi Jennifer. "Gecen hafta sonuna kadar degil burada oldugunu ulkede oldugunu bile bilmiyordum."

"Biliyorum." Jennifer soylentileri bilseydi, Mac sasirirdi. Cunku hicbir sey duyamayacak kadar cok calisiyordu.

"Bilmedigime nasil bu kadar emen olabiliyorsun?"

"Beni gordugun zamanki saskinligin gercekti. Burada oldugumu daha once ogrenmis olsaydin, kacardin."

"Kacmam, Mac. Artik kacmam."

"Tamam." Mac kacma fikrinin aklina nereden geldigini bilmiyordu, ama yeniden dusununce Bunu gercek anlamda kullanmamis oldugunu anladı.

"Yanlis soyledim. Butun gayretinle benden kacinirdin."

Jennifer bunu inkar etmedi. "Sen de ayni seyi yapsaydin daha iyi olurdu."

"Hayir, Jennifer, cozulecek sorunlarimiz var. Buna sorunlari kabul etmek ve durust olmakla baslayabiliriz."

"Sen kabul et, sen coz. Onu ilgilendirmeyen bir seyi Sally'ye anlatacak kadar durust olduguna gore, iyi bir baslangic yaptigini soyleyebilirim."

Jennifer'in ofkеси artmisti. Gogsu her ofkeli solukla birlikte yukselirken bluzunun dugmeleri geriliyordu. Guzel bir kadindi, ama ofkeliyken cok daha guzel gorunuyordu.

"Benimle aksam yemegine cik."

"Ne," Jennifer susup ofkeyle Mac'a bakti.

"Benimle yemege cikmani, soyledim."

"Sally'yle yaptigin fiyaskodan sonra bu kadar basit mi?"

"Evet, bu kadar basit."

"Kesinlikle hayir."

"Rick yuzunden mi?" Mac yine bos bir atis yapti.

"Rick mi? Teknik universite'deki Rick Cason mu?" Jennifer cok sasirmisti. "Onunla ne ilgisi var?"

"Guney Amerika ve isim hakkında bazi seyleri ondan duyduğunu soylemistin. Rick bosandigina gore, olabilir."

"Rick'le Karen bosandı mı?"

"Bilmiyor muydun?" Mac da sasirdi.

"Nerden bilebilirim? Mezun olduktan sonra onlari tek gordugum yillar onceydi. O zaman beraberdiler."

"Peki, baskasi var mı?"

"Seni ilgilendirmez."

"Karisinin hayatında bir baskasinin olup olmadigi bir kocayi her zaman ilgilendirir."

Jennifer basini tutarak koltuguna cuktuktan sonra parmaklariyla alnini avusturmaya basladi.

Mac, hemen endiselendi. "Yine basin mi agriyor?"

"Evet. Gecici bir agri. Gormem gereken hastalarim var, Mac. Santiyenin yolunu biliyorsun, herhalde."

"Benimle yemege cikmayacak misin?"

"Hayir."

"Bana hakli bir sebep goster."

"Hic bir yarari yok. Bosanmanın otesinde konusacagimiz bir sey olmadigi gibi, bunu da yemekte konusmak gerekmez."

"Ya ben oyle dusunmuyorsam?"

Jennifer ellerini masanın ustune koydu. "Sebep sordun. Ben de sana iki tane soyledim. Simdi, dedigim gibi, yapacak isim var."

Mac masanın yanina gitti. Jennifer'e dokunacak kadar yakindi, ama dokunmadi. "Neden korkuyorsun, Jennifer?"

"Korkuyor muyum?" Jennifer'in yuregi hizla carpmaya basladi. Sorusuyla onu ne hale getirdigini Mac'in anlamamasi icin, buyuk bir caba harcayarak bir dosya alip karistirmaya basladi.

"Bir seyden korktugum yok, Mac. Simdi, gider misin, lutfen. Yapacak cok isim var."

"Goruyorum." Mac raporla randevu listesine goz atti. "Gidiyorum, ama simdilik." Mac kapiya dogru yururken, birden durup dondu. "Yanlis anlama, Jennifer. Aramızda bitmeyen isler var, bunlari cozmek icin yine gelecegim."

"Cozulecek bir sey yok. Beni biraktigin zaman hayatim sarsilip karisti. Huzura cok gec kavustum ve kaybetmek istemiyorum." Eli titrerken kagitlari burusturuyordu. "Ne istiyorsun, Mac. Neden buradasin?"

"Ne mi, istiyorum? Senin istedigini. Duzen ve huzur. Neden mi buradayim?" Mac kapiyi acti. "Bunu neden senin burada oldugunu ve huzurunun neden pamuk ipligine bagli oldugunu ogrendigim zaman anlayacagim."

Mac, gittikten sonra, Jennifer elinde raporlarla bir an kapiya dogru baktikten sonra kagitlari masasina yayip burusukluklarini duzeltmeye calisti. Ama yapamayinca, kalkip pencereye gitti. Bakislari santiyeyle hastane arasindaki yola cevrildi.

Mac kendinden ve ne istediginden emin bir adamin adimlariyla yuruyordu.

“ Istedigi ne?” Jennifer kendisinin de, Mac’in da ne istedigini bilmiyordu. Aklinda anilarla uzun sure onu seyretti. Sally gelip randevusunu haber verince, Jennifer yeniden Dr. McLachlan oldu.

.....BEŞİNCİ BÖLÜM.....

Jennifer, soguk gece havasini icine cekti. Arka balkonuna giden patikayla bitisen yolda yuruyordu. Yolun diger ucu ortak bir park olan cicekli meydana acilirdi. Yakinda menekselerle sumbullur acacakti. Daha sonra da nergisler.

Park butun ilkbahar, yaz ve sonbahar boyunca cicekler icinde olacakti. Butunuyle dogal bir hava verilerek duzenlenmis olan park sanat askinin bir urunuydu. Jennifer’in buradaki evini almasinin nedeni bu parkti.

Uzun gunlerin ve yalniz yenen aksam yemeklerinin ardindan burada dolasmak onun icin bir aliskanlik olmustu.

Bir haftadir Mac’dan uzak durmayı basarmisti. Ama onunla gorusmekten kacinamazdi. Mac on yil icinde daha da guclu bir adam olmus, Jennifer de buyuyup kadin olmustu. Eski asiklar artik birbirleri icin yalnizca birer yabanciydilar. Ama baska bir yabancı onu Mac gibi altust edemezdi.

Mac yakininda oldugu zaman yuregi aciyordu. Ama karsiliksiz aski yuzunden degildi. Mac onun icin tatli aci bir aniydi. Jennifer askin bir daha geri gelmeyecegine inanmis ve bunu kabul etmistti. Ama baska anilar da vardi. Mac’in istedigii yanitlari veren aci anilardi bunlar.

Korkuyordu. Mac’in istedigii yanitlarla yuz yuze gelerek hayatinin parcalanmasindan korkuyordu. Urperdi. Yikintiyi bir kez daha yasayabilir miydi? Artik guclu ydu. Guclu olmak zorundaydi ve karanlikta saklanmak hicbir seyi cozmuyordu.

Isteksizce ayaga kalkti. Orada ne kadar dolastigini ve ne kadar oturdugunu bilmiyordu, ama saat cok gec olmustu. Eve donerken parkin o gece onu hayal kirikligina ugrattigini fark etti. Uzulerek, eski huzuru yeniden bulup bulamayacagini dusundu.

Basini egip yururken soguktan ayaklariyla bacaklarinin uyusmus oldugunu hissetti. O sirada, ayaginin altinda gevsek bir tas oynadi. Eger onu omuzlarindan yakalayan guclu eller olmasaydi Jennifer dusuyordu.

Jennifer’in ilk tepkisi korku oldu. Sessiz bir ciglik atarak mucadele etmeye basladi.

“ Jennifer.”

Jennifer bir sey anlamamisti. Sert kollar onu arkasindan sarip sert bir vucuda cekince de anlamadi.

"Jennifer! Yapma!" Jennifer yanaginda sicak bir soluk hissetti. Tirnaklarini ellerine batirdigi zaman onu saran kollar daha da sikildi. "Korkma."

Ikna edici sesteki tanidiklik Jennifer'in korkusunu dagitti. "Mac? Ah, Tanrim! Mac." Mac'in zayifligini gormesine aldirmadan onun kollarina yigildi. "Ben de..."

"Sss," dedi Mac. "Ne dusundugunu biliyorum. Dusunemeyen benim. Dusuyordun, hemen tuttum." jennifer'i kendine dogru cevirip yuzune bakti.
"Iyimisiz?"

"Olacagim." Jennifer sendeleyerek geri cekilmeye calisti.

"Rahat ol." Mac ona sarilip sacini oksadi. "Dur bir dakika."

Jennifer onun sicakligini hissedince ne kadar usumus oldugunu anladi. Ellerini Mac'in gogsune dayayip geri cekilince, Mac onu isteksizce birakti. Jennifer basini kaldirdi. "Ne zaman ihtiyacim olsa, karanlikta karsima cikma aliskanligi edindin. Sana tesekkur etmeliyim."

"Ben de ozur dilemeliyim. Iyilikten cok kotuluk yaptim."

"Korkudan olmedim. Hic degilse, dizim kirilmadi."

"Gelecek sefer dikkatli olurum." Mac sol eline bakti. "Tehlikeli olabilirsin."

Mac'in bileginden parmak uclarina kadar tirmik izleri vardi. Ciddi bir yara degildi, tabii, ama Mac elleriyle calisan bir adamdi ve solakti. Ertesi gunu tirmik yaralari cok aciyacakti. Mikrop kapma ihtimali de vardi.

"Gel benimle," deyiverdi Jennifer birden. "Yaraya bakacagim."

"Onemli degil." Mac elini arkasina goturdu.

"Daha da kotu olabilirdi.."

"Belki de oldun, ama sorumlusu ben degilim."

"Bana cay yapip acima gostermene izin vermezsem kizar misiniz?"

"Tenturdiyotla, sargi bezi teklif edecektim."

"Tentirdiyot mu?" Mac yuzunu burusturdu.

"Uzgunum."

"Uzgun musun, Jennifer?"

"Tirmiklar icin."

Mac onun yuzune bakti. " " Sert bir kadinsin, degil mi?" Sonra ekledi. "Kavgacisin."

" " Oyle olmayi ogrendim." Jennifer'in yuzundeki ifadeden bir sey anlamak mumkun degildi. "Olmak zorundayim."

Bu soz bir seyler anlatmaktan cok anlatilmayan seyler oldugunu gosteriyordu. Ama konusmak

icin orasi da uygun degildi. Mac o zaman aniden ortaya cikmis ve ısrarci davranmisti. Ayni hatayi bir daha yapmayacakti.

Jennifer'in zamana ihtiyaci vardi. Mac artik kendisinin de zamana ihtiyaci oldugunu biliyordu. Neler oldugunu arastirmeden once birbirlerini tanimalari gerekiyordu.

" Katisin." Mac onun yanagini oksadi. " Soguk bir gecede bir yolcuya bir bardak cay teklif etmeyecek kadar kati."

" Cay mi?" Jennifer onun dokunusundan irkilmedi. " Yoksa acima mi?"

" Mac guldu. " Hangisini secsem?"

" Cayi sec," dedi Jennifer. Mac'in sol elini alip cebinden cikardigi mendiliyle sardi. Parmaklarinin birden kasildigini fark etmemis gibi elinin ustune hafifce vurdu. " Cay isitir."

" Bence de." Mac kolunu onun omuzuna attı. Eve dogru yururlerken, ay bulutlarin arasindan siyirmaya basladi.

Masaya otur, hemen geliyorum." Jennifer ikisinin de paltolarini bir iskemlenin ustune atip banyoya gitti.

Mac odayi yeniden incelemeye basladi. Rahat bir sadelik vardi, ama Jennifer'den bir sey yoktu. Zevkini damgalamanin otesinde odada ona ait bir sey olmadigi, gibi babasindan bir iz de yoktu.

Mac, sonra ufak tefek sus esyalariyla dergilere bakti. Jennifer'in hazinesi, gecmisi, bugunu yalnızca bunlardı.

Daha once Mac onun evinin, isindeki karisiklikten sonra duydugu duzen ihtiyacini yansittigini dusunmustu. Ama artik duzenin Jennifer'in isinden gelmedigini asil karisikligin hayatinda oldugundan emindi. Bir sey onu yikmisti. Hatirlamaya dayanamayacagi kadar kotu bir sey olmustu. Mac bunu ona kendisinin mi, yaptigini merak ederken, icinde buyuk bir uzuntu yukseldi.

" Bu ise yarayacak." Jennifer elinde legenle gelip Mac'in yanina oturdu. Bluzunun kollarini sivamis, ise hazirdi.

Mac onun yuzune bakti. " Jennifer. Buna gerek yok."

" Bence var." Jennifer ona hic bakmadan mendili acti.

" Gec oldu. Ben kendim yapabilirim."

" Gec degil." Jennifer ona hic bakmadan isiyle ugrasiyordu. " Ve ben yapacagim."

Mac onun ellerine bakti. Parmaklari guclu, tirnaklari kisa ve boyasizdi. " Saat bir oldu. Yorgun olmalisin."

" Yorgunluk Barclay'da calisanlar icin normaldir."

Mac'in elini dumanlar tuten suya soktu. Doktorca bir tavirla Mac'in omuzuna vurduktan sonra ayaga kalkti. " Ben cayi hazirlarken elini suda tut."

" Tanrim! Nedir bu?"

" Dezenfektan." Jennifer caydanligi doldurup ocagin ustune koydu.

" Elimde deri kalacak mi?"

Jennifer ellerini blucininin arka ceplerine sokup tezgaha yaslandi. Artik Mac'in yaninda oncesine gore daha rahatti. " Biraz kuvvetli hazirladim. Mikrop kapmaman icin."

" Bir sorum var."

" Yalnizca bir tane mi? Buyuk gelisme."

" Beni tirmaladigin icin Dezenfektana ihtiyacim varsa, kuduz asisi yaptirip yaptirmadigini merak ediyorum."

Jennifer basini arkaya atip guldu. " Son zamanlarda yaptirmadim, ama yaptiracagim."

Ocaktaki su kaynayinca Jennifer cay hazirlamaya koyuldu. Cay demlenirken Mac'in elini sudan cikarip kuruladi. Tirmiklarin ustune merhem surdukten sonra, sargi beziyle sarip bantladi.

" Cok iyi yaptin," dedi Mac kibarca.

" Okulda ogrendim."

Jennifer hala onun elini tutarak ona bakti. Mac'in gozleri inanilmayacak kadar koyu maviydi. O gozlerin tropikal guneste degisip parlakligini kaybedecegini sanmisti. Ama yillar once o tavernada ona gulumseyen ayni harika gozlerdi.

Jennifer kendine gelerek bakislarini uzaklastirdi.

"Ah, sanirim bu yeterli." Mac'in elini birakti.

" Tenturdiyot surmedin," dedi Mac sakayla.

" Dezenfekte etmek de ayni isi gorur." Jennifer Ayaga kalktigi zaman cayi hatirladi.

" Jennifer." Mac onun parmaklarini tutup yuzune bakti.

Jennifer hem orada kalmak, hem de kacmak istiyordu. Kaslarini kaldirip mirildandi. " Evet Mac?" Mac ne soyleyecegini birden unutarak basini salladi. Sonra omuzlarini kaldirdi. " Hicbir sey. Yalnizca, tesekkurler."

" Jennifer bir sey soylemeden elini cekti. " Sargiyi temiz tutmaya calis, ya da, sik sik degistir."

" Senin degistirmen icin hastaneye gelecegim."

" Buna gerek yok. Gerekli seyleri sana verecegim."

Mac sargiya bakti. Sonra sargili elini yumruk yapip masanin ustune koydu. Bakislarini eline dikti.

" Yine basa donduk."

“ Efendim, Nereye donduk?”

“ Bu gece biraz gevsemistin. Ama simdi yine benden kacinmaya basladin.”

“ Yaniliyorsun. Senden kacinmiyorum.” Dolaptan bir tepsi alip ustune caydanligi, fincanlari ve peceteleri koydu. Masaya geri dondugunde Mac hala onu seyrediyordu. Jennifer bir fincana cay koyup Mac’a uzatti.

Mac fincani alip icine bakmaya basladi.

“ Hatirliyorsun.”

Jennifer fincani agzina gotururken durdu.

“ Sade cay ictigimi hatirliyorsun.”

Jennifer fincanini masaya birakti. “ Bu hatirlanacak onemli bir sey degil.”

“ Biliyorum.”

Mac cayini icerken, Jennifer kucuk bir ayrintiyi hatirlamasina Mac’in neden bu kadar sevindigini dusundu. Mac’in o hatirlatmasiyla icinde bir urperti yarattigini hissedince birden konuyu degistirmeye karar verdi.

“ Bu gece parka neden geldin?”

Mac hic sakinmadan yanit verdi. “ Seni bekliyordum.”

Jennifer bu acik itirafa sasirdi. “ Neden, Parkta olacagimi nereden biliyordun?”

“ Bugun ozellikle yorucu bir gundu. Yorucu gunlerin sonunda gerginligini gecirmek icin parkta dolasiyorsun.”

“ Bugunun yorucu oldugunu biliyorum. Parkta dolastigimi da biliyorum. Ama bunu sen nereden biliyorsun,”

“ Sekreterin soyledi.” Mac onun yuzune bakti.

“ Senin icin endiseleniyor. Endiselendigi zaman da cenesi aciliyor.”

Jennifer ayaga kalkti. Ofkeden cok saskinlik duyuyordu. “ Sekreterimle dedikodu mu yapiyorsun?”

“ Tam oyle sayilmaz. Aslinda konusmak isteyecegi en son kisi benim. Bana guvenip guvenemeyeceginden henuz emen degil. Sana zarar verecegimden korkuyor, sanirim.”

Jennifer, pencerenin yanina yurudu.

“ Dusundugun bu mu, Jennifer?”

“ Jennifer ona dondu. “ Hayir, tabii ki, degil. Bana zarar verecegini hicbir zaman dusunmedim.”

“ Gerçekten mi?” Mac son derece sakindi. “ Geri donusumun sana aci verip vermedigini merak ediyorum.”

Jennifer, kollarini gogsunde kavusturdu. “ Bu cok sacma olurdu, degil mi? Zaman en iyi ilac. Zamanla anilar bile soluyor. Birbirimiz hakkında en basinda yanildik, Mac. Sen bunu biliyordun,

ama ben anlayamayacak kadar genc ve simariktim. Evliligimiz bir felaketin baslangici oldu. Belki kurtarilabilirdi, balki de kurtarilamazdi. Ama artik onemi yok. Ikimiz de tercihlerimizi yaptik ve hayatlarimiz ayri yollara gitti. Istesek bile, geriye donemeyiz. O aptal kiz yok artik. Uzun zaman once buyudu.”

“ Bizim icin cok gec oldu.”

“ Evet,” Jennifer alcak sesle “ Cok gec...”

“ Ben de buyudugumu soylersen, buna sasirir misin? Evliligimizdeki basarisizligin bir bolumune ben sebep oldugumu artik itiraf edebilirim. Baska dunyadan bir kizla evlendim ve onun benim dunyama uymasini bekledim.”

“ Ikimiz de uzlasmazdik, oyle degil mi?”

Mac, fincanini kenara itti. Kibirli bir adamin kibirini itiraf etmesi kolay degildi. “McLachlan’larin pek uzlasmaci olmadiklari bilinir. Inatci bir iskoc aileyiz.”

“ Ben olgunlasmamis ve simariktim. Sen de inatci ve kibirli. Tehlikeli bir karisim. Ama bitti ve geriye bos bir evlilik kaldi. Artik ulkeye geri dondugune gore, hayatinin o bolumunu kapatmak icin bosanmak istersin.” Jennifer, icinde bir acinin filizlenmeye basladigini hissetti. On yildir yasanmamis olan bir evliligin resmen bitmesinin onu neden uzdugunu merak ediyordu.

Mac onun yuzune sikintili bir ifade geldigini gordu. “ Bu konuyu acmak istemedim, Jennifer. Parka bunu konusma firsati yaratmak icin gelmedim.

“ Oyleyse, neden geldin?”

Mac onun yanina giderek omuzlarindan tuttu.

“ Yorucu gecen gunlerden sonra parkta dolastigini ve Sally’nin senin icin endiselendigini ogrenince, Tehlikede olmadigini gormek istedim.”

“ Sekreterim aliskanliklarimi baskalarına anlatarak inanilmaz bir saygisizlik yapmis. Ama seni rahatlatmak icin soyluyorum, Sally’nin tepkileri asiridir. Ben aptal degilim; tehlikeye atilmam. Park devriye gezen bekcilerle korunuyor ve benim orada dolastigimi biliyorlar.”

“ Eger ben saldirgan olsaydim, bekciler neredeydi?”

“ Ama degildin.”

Mac’in kolayca yatismaya niyeti yoktu. “ Ama ya, olsaydim?”

Jennifer, onun elindeki sargiya baktikten sonra dudaklarini kisti. “ O zaman seninle mucadele ederdim.”

“ Mucadele mi ederdin?”

“ Evet.”

Jennifer, ufak tefekti ama Mac onun korkulur bir hasim olabilecegini anliyordu. Yine de Mac onun iki misli irilikteydi. Jennifer ne yaparsa yapsin kazanmasi imkansizdi.

Jennifer’in gozlerinden, onun da bunu bildigi anlasiliyordu. Ama son nefesine kadar savasacak bir kadindi. Muthis bir kadindi ve onun karisiydi.

" Jennifer..."

" Hayir." Jennifer elleriyle, Mac'i kendinden uzak tuttu. " Yeter. Benim guvenligim, zamanimi nasil gecirdigim ve bunun nedeni yalnızca beni ilgilendirir. Karsilasmamiz bir raslantiydi. Isin bittikten sonra, seni burada tutacak hicbir sey kalmayacak. Yasanmamis bir evliliğe bağlayacak hicbir sey olmadigi gibi... Bosan, Mac ve beni unut. Kim oldugumu ve neden oldugumu merak etmekle zaman harcama. Beni unut..."

" Senin beni unuttugun gibi mi?"

" Evet."

" Kucuk yalanci." Mac onun gozlerinin buyusune kapilmaya baslamisti. Sargili eliyle onun yanagina dokundu.

Jennifer'in ne kirpikleri kirpisti, ne de kaslari catildi. Ama gozlerinin derinliklerinde bir sey vardi. Mac elini onun cenesinde dolastirdi.

" Hatirliyorsun. Her seyi hatirliyorsun."

Jennifer basini biraz yana cevirdi. Belli belirsiz bir seyler soylerken dudaklari Mac'in eline dokundu. O kadar masumca bir dokunusun yarattigi soku ani bir elektirik akimi yaratamazdi. Icinde duydugu sicaklikten Jennifer'in basi donuyordu. " Hayir."

" Evet." Mac basini Jennifer'e yaklastirdi. " Cayimi sade ictigimi hatirliyorsun; Solak oldugumu, inatci ve kibirli oldugumu da..." Parmagini onun dudaklarinda dolastirdi.

" Boburlenme, McLachlan. Her kiz ilk beraber oldugu erkekteki bazi seyleri unutmaz."

Mac altta kalmadi. " Ah, evet. Tabii. Her zaman sasirticydin. Hayat seninle hicbir zaman sikici olmaz. Neredeyse, sabahin ikisi oldu. Ikimizde yorgunuz. Kim oldugunu ve neden merak ettigimi artik bilmiyorum, ama bana bakan o guzel gozlerinle karsimdasin. On yil oncesi kadar saskin ve merakliyim."

" Olma." Jennifer kendini tutamayip uzaklasti. Ama Mac da onunla birlikte gitti. Jennifer geriye dogru bir adım attikca, Mac da uzerine geliyordu. Sonunda Jennifer tezgaha dayanip, " Ben sasirmiyorum," dedi. " Merak da etmiyorum. Cok sikiliyorum. Yalnizca, calisiyor, yemek yiyor ve uyuyorum."

" Yalniz mi?"

" Ne?" Vucutlari birbirine o kadar yakinken, Jennifer dusunmekte gucluk cekiyordu. Mac sacindaki esarbi cikarirken Jennifer irkildi. Mac aldirmadan parmaklarini buklelerin arasina daldirip saclarini oksayarak omuzlarina doktu.

" Yalniz mi? Uyuyorsun, Jennifer? Yoksa saclarini karistirip open birisi var mi?"

" Seni ilgilendirmez."

Mac ona iyice yaklasti ve Jennifer icin ne dusunurse dusunsun, icinin ihtirasla dolu olduguna hic kuskusu yoktu. " Karimin asiklarini merak etmem normal degil mi?"

Jennifer guldu. " Sorma hakkından vazgectigin sorular soruyorsun." Ellerini Mac'in omuzlarina koyup onun gogsunde ezilen goguslerini korumaya calisti. Bluzunun altinda ciplak oldugu icin

vucudunun oksanma ihtiyacini bastirmek daha zorlasiyordu. " Lanet olsun, Mac! Hakkin yok!"

"Yok mu?"

" On yil once vazgectin."

" O zaman ahmagin tekiydim. Yirmiuc yasindayken ahmak olmam, Otuz iki yasindayken de olmam anlamina gelmez, degil mi?" Jennifer'i kendine cekerken solugu dudaklarinda bir fisilti gibiydi. " Ya da, seni opmeyi senin istedigim kadar istemiyorum anlamina gelmez."

Jennifer bakislarini Mac'dan ayirip onun omuzlarindaki kendi ellerine bakti. Tek bir hareketiyle Mac'in kenara cekileceğini biliyor, ama o hareketi yapamiyordu. Dogru olduguna inanmak istedigini yalan bogazina takildi. " Tek istedigim, gitmen."

" Hepsi bu mu, Jennifer? Gerçekten hepsi bu mu?" Mac dudaklarini onun dudaklarina dokundurdu. Hafifce isirip oksayarak bir kac kez optu. Sol eliyle onun sirtini oksarken, sag eliyle basini tutuyordu. Diliyle agzinin kenarina dokundu. Jennifer urperince, Mac kazandigini anladi. " Kabul et, Jennifer, sen de beni en az seni istedigim kadar istiyorsun. Gecmis ve gelecek yok."

" Bu baska bir zaman." Jennifer'in gozlerini, kirpiklerini optu. Sonra dudaklari yanagindan asagiya dogru indi. Hafifce dudaklarini isirarak, diliyle oksayarak, emerek opmeye basladi. Kendini susuzluktan olecek hale gelen bir adamin kana kana su icisine benzetiyordu.

" Baska bir zaman, Jennifer. Baska bir yer. Ve ne olursa olsun, beni istiyorsun."

" Dogru degil." Jennifer onun gomlegini tutup avuclarinda sikti. " Cok sey oldu. Cok sey degisti."

" Yanlis da degil. Neler oldugu, nelerin degistigi onemli degil, hala benim karimsin. Ben hala kocanim." Onun cenesini tutup kaldirdi. " Ve beni istiyorsun."

Jennifer kesik kesik soluk alirken Mac'in gomlegini tutan elleri gevsedi. Kollarini yavasca onun boynuna goturup sikica sarildi. " Lanet olsun, McLachlan. Buraya geldigin icin, lanet olsun."

Alcak sesle cilginca bir ciglik atarak Mac'in agzina dogru uzandi. Setler yikilmisti ve yillardir bastirilmis olan ihtiras disariya tasiyordu. Birbirlerine sarildilar. Mac onu operken Jennifer ona karsilik vermeye basladi. Hibir sey dusunmeden yalnızca hissediyor, yillardir unuttugu heyecanin tadini cikariyordu.

Jennifer yumusak, yalvaran bir inleme duydu, ama bunun kendi inlemesi oldugunu cok gec fark etti. Mac gulunce, Jennifer icinin sayisiz anilarla yandigini hissetti. Mac saclarini oksayip gozlerini operken, Jennifer'in gozleri kayip yillar icin sulaniyordu.

Mac ondan uzaklasinca, Jennifer urpererek gozlerini acti. Gozyaslarini gizlemek icin basini yana cevirdi.

Mac onun basini kendine dogru ceviriip, parmagiyla bir damla goz yasini yakaladi. " Neden agliyorsun, sevgilim?"

" Bilmiyorum." Jennifer basini salladi.

" Bilmiyorum."

" Biliyorsun. Sen de benim hissettigim seyi hissediyorsun. O kadar guzel ki, aci veriyor, o

kadar harika ki, kaybettigin her dakikadan nefret ediyorsun. Benim seni istedigim kadar, sen de beni istiyorsun."

"Istemiyorum!" Jennifer'in sesi fisilti gibiydi.

"Ah, Jennifer... Tatli, inatci, Jennifer. Bundan sonra beni sevmedigini gercekten soyleyebilir misin?"

Jennifer onun gozlerine bakti. Onu inandirmak zorundaydi. "Seni istemiyorum." Duydugu urpertiye bastirmaya calisarak yalanina devam etti. "Yasadigim yorgun gunden ve parkta gecirdigim korkudan sonra bu duygusal bir tepkiydi."

"Kucuk yalanci," dedi Mac. "Eger birazdan yeni bir gun baslayacak olmasaydi, beni ne kadar istedigini sana gosterirdim. Ama hayatini bir gecede zaten yeteri kadar karistirdim." Mac ic cektikten sonra geri adimlar atmaya basladi. "Hala gidebilecek durumdayken, gitmeliyim."

Askidan aldigi parkasini omuzlarina atip Jennifer'e dondu. "Ozur dilemeyecegim. Olanlar icin uzgun degilim."

"Neden cikip gitmiyorsun, Mac, Ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Neden gidemedigimi bilmiyorum. Ne istedigimi de bilmiyorum. Ama buradan ayrilmadan once ogrenecegim."

"Gecmis oldu. Kurcalama."

"Bunun gecmisle bir ilgisi yok, Jennifer. Eger yeni tanismis olsaydik yine boyle olacakti. Bu bir adamin bir kadina karsi duydugu anlasilmaz cekim. Ve istedigini kadar inkar et, bir kadinin bir erkege karsi duydugu cekim. Eger iki yabanci olsaydik, degisen bir sey olmayacakti. Ihtiras yine hissedilecekti."

"Yaniliyorsun, Mac," dedi Jennifer. "Rahatlamaya ihtiyacim vardi. Ihtirasa degil. Sana da."

Mac gulumsedi. "Eger bu beni istemedigini gosteren bir ornekse, sevgilim, umarim hicbir zaman istemezsin." Sargili eliyle selam verdikten sonra kapiyi acip cikti.

"Sacma! Hayatima hic cikmamis gibi giremezsin. Sanki..." Jennifer kapiya konustugunu fark ederek sustu.

Ofke ve saskinlik icinde kapiya bakti. Mac'in gitmesini hem istemis, hem istememisti. Ona anlatmasi gereken seyler vardi. Ama yuregi kaldirmiyordu.

Mac gelinceye kadar, Jennifer az da olsa huzuru bulmustu. Ama artik huzurunun hic kalmadigini biliyordu.

Konu Başlığı: Ynt: Başka Bir Yerde- B.J. James

Gönderen: michelle üzerinde Temmuz 06, 2007, 03:06:01 ÖÖ

.....ALTINCI BÖLÜM.....

Mac lojmanın icinde dolasiyordu. Kucuk baraka o anki ihtiyaclarina yetiyordu, ama Mac acik alanlara aliskindi. Hayati daglarda, collerde ve ormanlarda gecmisti. Duvarlar arasinda

yasamaya aliskin degildi. Sehirler ve konfor isinin gecici bolumleriydi.

Kisa surelerde sehirlerden hoslanmayi ogrenmisti. Ama boyle sikintili gecelerde hosuna gitmiyordu. Sirlar, sorunlar anlasilmaz duygular icinde olmak istemiyordu. Kendini kafese kapatilmis bir hayvan gibi hissettigi zamanlar yerinde duramiyor, dusunerek dolasmaya basliyordu.

Yillar boyunca her an, her yerde uyumaya alismisti. Aklini her turlu sorundan siyirabilen ender insanlardandi. Bir ormanda yere, ya da yuksek bir agacin tepesindeki ruzgar citine kivrilip uyuyabilir ve bir saat sonra dipdiri uyanabilirdi. Arkadaslari bu ozelligini kiskanirlardi.

O kis gecesi soguk ve yalniz yatagi onu bekluyordu, ama Mac uyumasinin imkansiz oldugunun farkindaydi.

Homurdanarak bir koltuga oturdu. Oraya gidisine, yaptigina bir aciklama bulamiyordu. Elindeki tirmik izlerine bakti. Tuhafti, ama Jennifer'le gurur duyuyordu. Daha iri adamlarla kadinlarin bile gitmeye korkacagi bir yerde cesaret ve guvenle dolasabiliyordu.

Ama Mac'i dusunduren onun parkta dolasmasi degil, meslegiydi. Aci ceken cocuklarin uzgun ve umutlu yuzleri karsisinda herhalde cok guclu olmak gerekirdi. Jennifer her gun aslanin inine girip yuregiyle aklini saldiriya sunuyor ve basi dik, acisini gizleyerek cikiyordu.

Jennifer'i opmustu. Cunku o, istedigini kadindi. Icinden cikmaya calistigi cikmaz cozulmustu.

Sehpaya uzanip ustundeki eskimis cuzdani aldi. Cuzdanin icinde bazi fotoograflar vardi. Nereye giderse gitsin, o fotoograflari yanindan ayirmazdi. O fotoograflar Mac'in rahatlama aracyidi. Yalnizlik icinde gecen yillarinda kendini sevdiklerinin arasinda hissetmesini saglamisti.

Artik Guney Amerika'da degildi ve ailesi yakindaydi, ama Mac'in eski aliskanligi olmemisti. Fotoograflari tek tek cikarip dikkatle masanin ustune koydu.

Birinci fotograf Mac'tan on sekiz yas buyuk ve onun icin ayni zamanda baba olan Dare'nindi. Dare yirmi yasindayken uc uvey erkek kadesine bakmak icin ogrenimini birakmis, sarhos babalariyla mucadele etmistti. Ailenin basina gecmis ve kayalik bir ciftlikten bir imparatorluk kurmustu.

Mac resme bakip gulumsemi. Dare yillar boyunca hepsinin hayatina duzen getiren bir guc olmustu. Koyu renkli saclari artik kirlasmaya baslamis, gozlerinin etrafındaki cizgiler derinlesmistti. Ama Dare hala McLachlanlar'in gucuuydu. Her zaman oyle olacakti.

Sonraki fotograf Ross'undu Dare'den dokuz yas kucuk ve onun gibi ayni esrarengiz gozlere sahipti. Dare ailenin gucuuyse, Ross yuregi, cesaretiydi. Siska ve annesiz bir cocukken sarhos bir babayla hatirlamadigi kadar cok kentin sokaklarinda yasamak zorunda kalmisti. Sonunda John McLachlan'in sorumluluklarini ilk yuklenen o olmustu.

Mac ve kadesi hayatlarini Ross'a borcluuydular. Onsuz ne Mac, ne de Jamie olurdu. Ross dort tekerlekli oyuncak arabanin icindeki ikizlerle birlikte McLachlan ciftliginin tas ahirina gelmis ve varliklarini dahi bilmedigi kadeslerini kabul etmek istemeyen Dare'yle sessiz bir gurur ve cesaretle mucadele etmistti. Onbir yasındaki siska Ross o anda yirmi yasındaki Dare'den daha erkekti.

Sonuncusu Jamie'ydi. Jamie, Mac icin ikiz kardesten daha ileriuydi. Yureginin, ruhunun aynasiuydi. Jamie yaramaz, muzip ve hayat doluydu. Metin, sadik ve Dare kadar inatci ve

namusluydu. Yaptigi muzik yureginden yukseliyordu.

Jamie erkekce ozellikleriyle sanatci yanini butunlestirmis gozde bir bekardi. Iki kardes yollari birbirinden ne kadar farkli olursa olsun, birbirlerine cok bagliydlar.

Jamie, Mac icin kardes, ikiz ve dosttu.

Daha sonra, erkekleri kadar guclu ve saygin olan McLachlan kadinlari vardi.

Jacinda: kendi cocugu olmayan Tyler icin Atlanta'dan ayrilip Madison'a gelerek hayatini bastan basa degistirmisti. Dare'ye hic ummadigi sevgiyi ve ikinci McLachlan ikizlerini vermisti.

Antonia: Guzel ve tutkulu bir kadin olan Antonia bir ucak kazasina kadar Ross'un dusmaniydi. Ucak kazasindan sonra issiz daglarda onun kurtaricisi olmustu. Ross'un aski ve karisi olmak icin sonunda sohrete sirt ceviren unlu bir artisti.

Mac fotografi bir kenara koyup bir baskasini aldi. Uykusuz gecen uzun gecenin nedenini gosteriyordu. Jennifer'in fotografiydi. Saclarinda altin rengi piriltilar, kahverengi gozlerinde sicak bir ifade vardi. Askin her seyden daha fazla aci verebilecegini anlamayacak kadar genc ve toydu.

Ama cok guzel ve cekiciydi.

Mac daha once fotografa bakip onun guluslerini, ciltirtici dokunuslarini animsardi. Ama o gece kahkahalar anilar yoktu. Tumu yeni Jennifer tarafından susturulmustu.

Mac sonunda bir takintidan, Jennifer'den kurtulmustu. Jennifer hala bir sirdi. ama artik o eski ates degildi. Merak ceken, arzu uyandiran bir yabanciydi. Eski heyecanlar olmustu. Mac artik yepyeni ve durustce hisler duyuyordu.

Fotograflari tek tek yerlestirdi. Jennifer'inki sonuncuydu ve mac hic torensiz, uzuntu duymadan, resmi yerine koydu. Kirik yurekler kralicesi artik yoktu.

Cuzdani kaldirirken safak sokuyordu. Aklinda cozulmesi gereken kucuk bir sey daha vardi. Ve bunu bir telefon konusmasiyla halledecekti.

Adres defterinden ismi bulup numarayi cevirdi. Tanidik tok sesi duyunca Mac dogrudan konusmaya girdi. " Bu isi bana tavsiye ettigin zaman, Jennifer'in burada oldugunu biliyor muydun, Rick?"

" Mac?" Rick Casson derin uykudan uyandigi icin sasirmisti.

" Jennifer'i sormak icin telefon ederek seni yatagindan baska kim kaldirir?"

" Hic kimse, ama... saat sabahin besi. Akli yerinde olan hic kimse saat beste kalkmaz."

" Soruma cevap ver, Rick. Jennifer'in burada oldugunu biliyor muydun?"

Uzun bir sessizlik olunca Mac, Rick'in uyumus oldugunu sandi. Sonra Rick'in sesi duyuldu. " Biliyordum."

" Gecmisimizi biliyordun. Onun burada oldugunu bilerek, bu isi bana tavsiye ettin?"

Rick inledi. Eger biraz daha uyumak istiyorsa, soruya yanit vermesi gerektigini biliyordu. " Onu

mezuniyetten sonra sadece bir kere gordum. Ayrilmanizdan sonra, hayatini ne hale getirdigini gorunce Karen'le ikimiz cok sasirdik."

" Bu beni buraya neden gonderdigini aciklamiyor."

" Karen'le o sirada hala beraberdik, ama olaylar gelismeye baslamisti. Jennifer seni sordugu zaman sesinde oyle bir sey vardi ki, ayni seyi Karen'den duymayi diledigimi hatirlıyorum."

" Ne duydun?"

" Bunu aciklayamam, Mac. Elle tutulabilecek bir sey degil. Bir cesit ozlem ve uzuntu. Bilmiyorum. Yalnizca hissettim. Ama sunu soyleyebilirim, Mac. Ayni seyi senin sesinde de duyuyorum. Buraya gezmeye geldigin zamanlar yuzunde gordugum sey ayniydi."

" Hicbir zaman Jennifer'i sormadim."

" Bir sure sormadin. Sormaman da anlamliydi."

" Geri donup is aramaya basladigim zaman..."

" Barclay projesinin sana ihtiyaci vardi."

" Ve Jennifer oradaydi."

" Evet," dedi Rick. " Jennifer oradaydi."

" Bir karsilasmada gordugun bir seyin seni yollarimizi birlestirmeye ittigini mi soyluyorsun? Eglenceyi seyredecektin."

" Bir sey seyretmiyordum. Ama iyi bir haber duymayi bekliyordum. Siz birbirinize aitsiniz. Yalnizca, cok erken tanistiniz. Ikiniz de evlilige hazir degildiniz."

" Eger yeniden karsilasirsak..."

" Yeniden baslayacaginizi umdum. Gecmis hic olmamis gibi."

" Ama oldu."

" Bunu kimse inkar edemez. Ama insanlar degisir, Mac. Buyurler. Farkli insanlar olurlar ve gecmis unutulur."

" Tek bir karsilasmada gordugun bir sey yuzunden mi buna inandin?"

" Bu ve kaderin sizi birbirinize bagladigina inanmamdi."

" Kader mi?"

" Soyledigim dogru degilse neden, aradin?"

Mac homurdandi. " Neden aradigimi bilmiyorum. Ne soyleyecegini merak ediyordum."

" Duydun."

" Evet."

“ Ne yapacaksın?”

“ Kendi haline birakacagim.”

“ Ama yeni Jennifer’i istiyorsun?”

Mac bir an sessiz kalditan sonra konustu. “ Evet. Neden, ya da ne kadar zaman icin bilmiyorum, ama istiyorum.”

O zaman, iyi sanslar, dostum. Beni dugune cagirirsin.”

“ Zaten evliyiz.”

“ O zaman, ilk cocugunun vaftizine cagir.”

“ Iyi geceler, Rick.”

“ Gunaydin, Mac.”

Telefon kapandi. Mac’in sorulari yanitlanmisti. Rick kaderin Jennifer’le Mac’i birbirine bagladigina, ama tanismalarinin yanlis zamana rasladigina inaniyordu. Kader onlari bu kez ne kadar zaman icin bir araya getirmisti? Bir gun mu, bir hafta mi, bir ay mi? Yoksa omur boyu mu?

Gun agariyordu. Mac neredeyse telasla sokaga dokulecek olan dunyanin sesini duyar gibiydi. Biraz uyuyabilirdi, ama yatmak istemiyordu. Oturup yeni gunu beklemeye basladi.

Jennifer gec kalmisti. Selam verenlere elini sallayarak telasla odasina dogru yurudu. Yuzune sabit bir gulumseme takinmisti. Gece iyi uyuyamamisti ve o gun Sally’yi azarlama isi vardi. Bu Jennifer’in hic hosuna gitmiyordu, ama yapmak zorundaydi. Sally ise karsi cok saygiliydi. Ayni saygiyi Jennifer’in ozel hayatina da gostermesi gerektiigi ona hatirlatilmaliydi.

Jennifer soyleyeceklerini aklina yazmisti. Sally’nin tam karsisina gelen kapiyi itip iceriye girince birden durdu. Sally her zaman masasinda guler yuzle onu beklerdi.

Ama o gun Sally’nin masasi bostu. Her zamanki sessizligin icinde heyecanli konusmalar ve gulme sesleri geliyordu. Seslerin nereden geldigini anlamak zor degildi. Bir grup hasta bakici, ogrenci ve sekreter yeni binanin santiyesine bakan pencerenin onunde toplanmisti.

Jennifer bir eli belinde, digerinde cantasiyla durup bir ayagini sabirsizca yere vurarak bekledi. Odayi kikirtilar sarmisti ve hic kimse onun farkinda degildi. Jennifer bogazini temizledi.

Heyecanli seslerin ardindan bir alkis seli patlayinca, Jennifer dayanamadi. Cantasini Sally’nin masasina koyup pencereye gitti. Genc bir kadin, daha sonra biri daha Jennifer’i fark edince, Donup uzaklasmaya basladilar. Tek donup bakmayan Sally’di. Altinci kattaki celik kirislerin etrafinda donerek , ziplayarak, kayar gibi hareketlerle bir seyler yapan iri yari bir adami seyrediyordu.

“ Tanrim!” dedi Jennifer. “ Kim o? Ne yaptigini saniyor?” Iri yari adam kocaman cizmeleriyle incecik kirislerin ustunde sicramaktaydi.

Sally gosteri bitip selam verilinceye kadar ne yanit verdi, ne de pencereden dondu. “ O

Tiny'ydi."

" Intihar etmeye mi calisiyordun?"

" Dans ediyordun."

" Dans mi? Yerden alti kat yuksekte. Dusse, olecegi hicbirinizin aklina gelmedi mi?"

" Tiny dusmez." Sally'nin sesinde gururlu bir ifade vardi. " Yerde yururken tokezleyebilir, ama kirislerin ustunde hicbir zaman."

Jennifer bunun sacma oldugunu soylemek istedi, ama sekreterine dikkatle bakinca vazgecti. " Dusmeyecegini nereden biliyorsun? Bunu daha oncede yapti mi?"

Sally gulumsuyordu. " Her zaman yapar. Bunun ucaksiz ucmak gibi bir sey oldugunu soyluyor."

" Bilmiyordum."

Sally, Jennifer'in koluna hafifce vurdu. " Hastanede neler oldugunu hicbir zaman bilmiyorsun, Dr. McLachlan. Hastalarin disinda."

Jennifer bu soze itiraz etmek istedi, ama Sally hakliydi. Onu uyarmasi icin uygun bir fırsat yakalamisti. " Sally."

" Ah, Tanrim!" Sally elleriyle yuzunu kapatti. " Unuttum! Odanda bekliyor."

" Kim?" Jennifer saatine bakti. " Bu saatte randevum yok."

" Bir hasta degil. Kocan..."

" Mac odamda mi bekliyor? Bu saatte ne isi var?"

" Onu bekledigini soyledi. Savas yarasi gibi bir seylerden soz etti." Sally merakli gozlerle Jennifer'in bir sey soylemesine fırsat birakmadan devam etti. " Ne kadar romantik."

Jennifer ofkelenmemek icin kendini zor tuttu. Baslangicina bakilrsa, gunden hic umut yoktu. " Sally, Mac, benimle kavga etmedi. Ama etmis olsaydi, hic de romantik olmazdi. Ama sorunu neymis, bir bakayim."

" Elinde tirmik izleri var..."

"Sally," diyerek sozunu kesti Jennifer. " Yapacak islerin var. Benim de." Jennifer cantasini alip odasına gitti.

" Gunaydin, Doktor," dedi Mac.

Pencerenin yaninda duruyordu. Ustunde yeni bir blucinle, mor renkli bir gomlek vardi. Son derece yakisikli ve rahatsiz edici gorunuyordu. Jennifer gune o sekilde baslamak istemezdi.

" Gunun neresi aydin, soyles misin?"

" Ters tarafından mi kalktin?"

" Kalktimsa ne olacak?" Jennifer dogruca masasina gitti. Termosu alip fincana kahve doldurduktan sonra fincani kaldirdi.

" Ister misin?"

" Dun gece cay teklif ederken daha kibardin."

" Sana hep icecek bir seyler teklif ediyorum, degil mi?"

" Bu kez Sally seni yendi." Basiyla pencere pervazindaki fincani isaret etti. " Bugunun kotu olan nesi var, hala soylemedin."

" En sevdigim bluzumun bir dugmesi kayboldu. Corabim kacti. Delinin teki penceremin onunde, incecik celiklerin ustunde dans etti. VE SEN." Jennifer fincani hizla masanin ustune vurdu.

" Daha ne olsun?"

Mac guldu. " Ustundeki belki en sevdigin bluz degil, ama ben cok begendim."

" Bu da ne demek?"

" Bu rengi cok seviyorum. Ne renk diyorsun?"

" Herkes gibi mavi."

Mac yilmadi. " Tam mavi degil."

"Tamam, turkuvaz."

" Cok hos bir renk."

" Mac, kes artik!" Jennifer ofkelenmeye baslamisti.

" Bacak bacak ustune atmazsan corabindaki kacik gorunmez." Mac'in bakislari Jennifer'in etekligine cevrildi. " Sahi, guzel bacaklarin var. Bu yuzden, gunun daha iyi olmali."

" Evet," dedi Jennifer uzatarak. " Hemde cok."

" Ve Tiny tanidigim en akli basinda adamdir."

" Tabii, oyledir. Butun akli basinda adamlar yuzlerce metre yukseklikte atlayip sicrar. Tanrim,bir dusse?"

" Dusmez."

" Saly'de oyle soyledi."

" Sally bilir."

" Sally nereden bilecek?"

" Basini kuma gommeye devam ediyorsun, degil mi, Doktor?"

" Sally'de buna benzer birsey soyledi."

" Sana soylemeye calistigi sey, Tiny'yle birbirlerine asik olmaya basladiklariydi, sanirim."

" Saka ediyorsun."

" Niye sasirdin? Sally iri oldugu icin mi? Tiny daha iri. Sally, Prusyalı bir asker gibi giyindigi icin mi? Tiny aldirmaz. O onsanların icine bakar, yuzlerine degil. Sekreterinin gozlerindeki bakisi gormedin mi? O gosterinin kimin icin yapildigini sanıyorsun?"

" Sally cocukları eglendirmek icin yaptigini soyluyor."

" Binanın bu tarafında yalnızca doktor odaları var."

" Ah."

" Evet, doktor, ah. Ask, ya da ihtiras, Tiny'yle Sally'ye cok yakisiyor."

" Tiny o aptalca soytarilikleri birakmalı."

" Sally'yi ve cocukları eglendirmek hosuna gidiyor. Hastalarının gulecek fazla bir seyleri yok. Tiny onları gulduruyor; neden biraksin?"

" Cocuklar onu taklit etmeye kalkisabilirler."

" Tiny onlara kendisini hicbir zaman taklit etmemelerini soyluyor." Mac bir kasını kaldirdi.
" Tiny hakkında baska sikayetin var mi?"

Jennifer yenilmisti. " Sanirim yok."

Mac onun yanına geldi. " O zaman tek bir sorun kaldi. Kocanın yaralı eli."

Jennifer ikisinin bir aradaki ellerine bakınca, tirmik izlerinin iltihaplanmış oldugunu gordu.
" Sana merhemle sargi bezi vermistim." Jennifer bunu soyer soylemez, vermemis oldugunu animsadi. Mac onu oponce her seyı unutmustu. Tipki, o anda Mac'in elinin dokunusuyla her seyı unutabilecegi gibi.

Jennifer vücudunu diklestirerek, sakın ve profesyonelce bir durusa gecti. " Ozur dilerim, unuttum, sanirim. Asagidan bir hasta bakici cagiracagim."

Jennifer o anda tepeden tirnaga ciddi bir doktordu. Ayaga kalkarken Mac onu parmaklarından tutarak durdurdu. " Bunu yapmak istedigine emin misin?"

Jennifer parmaklarını cekerken, Mac'in dusuncelerini okumaya calisti, ama Mac'in yuzunden bir sey anlasilmiyordu. " Emin olmamam icin bir sebep mi var?"

" Bir dusun. Kocan oldugum duyuldu. Bunlar da tirmik izleri." Basını yapmacik bir uzuntuyle salladi. " Bu kucuk haberle dedikodu carki ne guzel donecek."

" Bu biraz santaja benziyor."

" Yalnızca, olacakları soyleyip caresini gosteriyorum."

Jennifer gozlerini kisti. " Caresi eline benim bakmam. O zaman, butun hastane elini kimin ve

neden tirmaladigini konusmaz.”

“ Tamamen oyle.”

Jennifer gozlerini dondurdu. “ Kazandin.” Masanin etrafinda dolasip dahili telefona uzandi.

“ Yapma.”

Jennifer’in parmagi havada kaldi.

“ Sargi beziyle merhem getirmesi icin Sally’yi arayacaksin degil mi?”

“ Ben psikologum, Mac. Psikologlar pansuman yapmaz. Bu yuzden de, odamda gerekli malzeme yok. Sally’ye gerekli seyleri aldirmasini soylemek zorundayim.”

“ Degilsin.” Mac koltugun arkasindan bir kesekagidi cikardi. “ Dun gece kullandiklarindan getirdim.”

Jennifer basi ellerinin arasinda cokercesine koltuga oturdu. “ Bunu yapacagini bilmeliydim.”

“ Yalnizca ununu korumak icin, canim.”

“ Unumun korunmaya ihtiyaci yok.” Jennifer sakinligini daha fazla koruyamadi. “ Lanet olsun, Mac! Gereken seyleri aldigina gore, neden kendin yapmadin?”

“ Jennifer! Solaklarin beceriksiz olduklarini bilirsin.” Mac kesekagidin icindekileri masaya doktukten sonra gulerek onun karsisindaki koltuga oturdu. “ Hazirim, Doktor.”

Ama Jennifer hazir degildi. Cunku Mac’a dokununca opusmelerini animsayacagini biliyordu. “ Iste olman gerekmiyor mu?”

“ Ekip bir saat once isbasi yapti, ama mukemmel bir doktor elimi sarmadan calismamam gerektigini soylemisti.”

Jennifer pes etti. “ Haklisin, tabii,” Ceketini cikardiktan sonra. Bluzunun kollarini kivirdi. “ Baslatalim mi?”

Dakikalar sonra, Mac’in eli sarilmisti. Jennifer sargi bezine bir bant daha koydu. “ Parmaklarinla toprak elemedikce bu yeter.”

Mac elini sargi bezinin ustunde dolastirdi. “ Topragin cinsini anlamak icin bunu sik sik yapiyorum.”

“ Biliyorum.” Jennifer malzemeleri toplamakla mesgul oldugu icin Mac’in saskin bakisini fark etmedi.

“ Biliyor musun?”

“ Seni bir kere bunu yaparken gormustum. Yagmurlu bir gunde santiyede dolasiyordun. Ama sen oldugunu bilmiyordum.”

“ Tesekkür etmek icin seni yemege goturmek istiyorum.”

“ Buna gerek yok.”

" Tamam, ama bunu istiyorum. Birlikte biraz gevsememiz icin iyi bir fırsat olur. Santiye ekibinin gittigi kukuk, samimi bir yer var. Tiny'yle Sally de orada olacaklar."

Jennifer, hayir, diyecek oldu, ama Mac'tan artik kacinmak istemiyordu. " Pekala, Mac. Sally ve Tiny'yle beraber olmak hosuma gider. Hem Tiny'yi daha iyi tanirim."

" O zaman seni almak icin altida geleyim mi?"

" Yedi diyelim. Uzun bir gun olacaga benzer."

" Dun gece kendimi biraz yokladim." Mac basparmagini Jennifer'in cenesinde dolastirdi.

Mac'in parmagi sonra alt dudagini oksarken, Jennifer korkuyu unuttu. " Yokladin mi?" Mac'in dokunusu buyuleyici, bakislari uyusturucuydu. " Ne dusundun Mac?"

" Bizi. Su ani."

" Ne sonuca vardin?"

Mac dudaklarini hafifce onun dudaklarina dokundurdu. Sonra biraz geri cekildi. " Bu aksam soyleyecegim."

Jennifer soluksuz kaldigi icin konusamiyordu.

" Bana bir iyilik yap ve saclarini acik birak."

" Tamam."

Mac gittikten sonra Jennifer'in bacaklari hala titriyordu.

Mac soz veridigi gibi saat yedide Jennifer'in kapisini caldi.

Jennifer onundeki raporlari kaldirdikten sonra, Mac'a kapiyi acmaya gitti.

Mac gulerek kolunu onu omuzuna dolayip basindan optu.

"Sozumu tutmussun." Jennifer'in omuzlarına dokulen saclarina, ust dugmesi acik bluzuna ve rahat blucinine hayranlikla bakti. " Harika gorunuyorsun."

" Sen de oyle. Pantolonun ipek herhalde."

" Ceketimle, gomlegim de." Mac klasik tuvit ceketinin altindaki krem rengi gomlegi tutup gosterdi. " Fazla rahat giyinmemden hoslanmayacagini dusundum."

Jennifer ikisinin farkli kiyafetlerini dusundu.

" Peki, hangimiz ustunu degistirecek?"

" Hicbirimiz. Bu halimizle cok hos bir cift oluyoruz."

" Oyleyse, cantamla eve goturecegim evraklari alayim." Jennifer ceketini giyip cantasiyla masasindaki bir dosyayi alirken Mac bekledi.

“ Ev odevi mi?”

“ Yeni bir hastanın raporu. On alti yasinda bir sporcu.”

Mac isaret parmagini dudaklarina goturdu. “ Is konusmasi yok. Bu geceyi endiselerden uzak gecirecegiz.”

“ Bu hosuma gitti,” dedi Jennifer. Mac bir kolunu omuzuna atinca, Jennifer de basparmagini onun pantolonunun arka biritine takti. Iki eski dost gibi bos koridorda yuruyerek hastaneden ciktilar o kucuk ve samimi yere gittiler.

Konu Bařliđı: Ynt: Başka Bir Yerde- B.J. James

Gönderen: michelle üzerinde Temmuz 06, 2007, 03:07:10 ÖÖ

.....YEDİNCİ BÖLÜM.....

“ Doktor, bu sefer biraya ne dersin?” dedi Tiny.

“ Hayir, tesekkurler. Mesrubata deval edecegim. Bir birayla isim biter. Bu gece evde okuyacagim bir rapor var.”

Jennifer’in tanimakta gucluk cektigi Sally masanin karsi tarafindan kaslarini cattı. “ Geceyi ,Keller’in raporunu inceleyerek mi gecireceksin?”

“ Incelemek zorundayim, Sally. Jason zorlu bir hasta olacak.” Jennifer cocugu dusunerek rahatsiz oldu. Ama bu dusunceyi bir yana birakinca, Mac’in hakli oldugunu gordu. Sally’yle Tiny arasinda gelisen iliski cok hostu.

“ Sal’in soyledigine gore, sence hepsi zorluymus.” Tiny, Sally’nin elini oksadi. “ Duygulu olmak aci verir ve iyi insanlar duyguludur.”

Jennifer gulumsedi. Aksam sona ererken, Tiny’nin her seye burnunu sokmakla birlikte, kibar bir adam oldugunu anlayacakti. Iyi huylu ve iyi yurekli bir adamdi. “ Tesekkur ederim, Tiny, cok kibarsin.”

Tiny utangacca gulumsedi. “ Kendine iyi bak, Doktor. Cocuklar kadar bizim icin de.” Sonra sevgiyle gulumseyerek Sally’ye dondu. “ O zaman, belki Sal’im o kadar endiselenmez.”

Jennifer gozlerini kirpistirdi. “ Calasacagim, Tiny.”

“ Kendine bakmak deyince, aklima geldi,” dedi Mac. Jennifer santiye ekibiyle rahat ve samimi bir havaya girmisti. “Hazir misin?”

“ Ah, hadi, Mac!” dedi Tiny. “ Cok erken.”

Mac guldu. “ Doktor. Adamlari buyuledin, seni birakmak istemiyorlar.” Jennifer dagilmis saclarini savurup soluk bluciniyle lastik papuclarina bakti.

“ Bu halimle mi?”

“ Evet. Bu yuzden, hepimiz kalmani istiyoruz, ama o raporu okuman gerektigi icin seni eve gotursem iyi olacak.”

Masadan homurtular yükseldi. " Ozur dilerim çocuklar." Jennifer adamlara gulumsedi. " Gorev cagiriyor."

" Yine gelirsin, degil mi, Doktor?" diye sordu adamlardan biri.

" Tabii," dedi Jennifer hepsine dogru.
Jennifer kulupten cikarken, bundan daha fazla eglendigi bir akşam hatirlamiyordu.

Restoran icin ' Samimi kucuk bir yer' dedigin zaman bunun adi oldugunu bilmiyordum."
Jennifer, Mac'la birlikte arka bahcesindeki patikada dolasiyordu. Haftalar suren soguktan sonra o gece hava guzel ve sakindi.

" Adina uygun bir yer."

" Hastanede calisanlardan bazilari da oradaydi, ama senin arkadaslarin orasini evleri haline getirmisler.

Mac onu durdurdu. " Santiye ekibiyle birbirinizden hoslandiginiza sevindim. Ama bu guzel gecenin devamini orada olanlari konusmakla gecirmek istemezsin, degi mi?"

" Dogru, istemem."

" Jason Keller'den uzak bir kac dakika ayirabilir misin?"

" Yalnizca o kadar."

Mac onu kollarina aldi. Butun gece onu incelerken buyulenmisti. Ay bulutsuz gokyuzunde parlarken, Jennifer kollarinda kipirdamadan duruyordu. Mac onun yuzunu kendine dogru kaldirinca, ciddi bir ifade oldugunu gordu.

Geceyi nerede bitirmek istedigini Jennifer biliyor muydu? Mac'in butun istedigi onu yataga goturmekti.

Ama bu hata olurdu. Yeni bir baslangic yapiyorlardir ve sevismeden once birbirleri hakkında bilmeleri gereken cok sey vardi. Jennifer'in ifadesinden bir anlam cikaramadi.

" Korkuyor musun, Jennifer?"

Jennifer belli belirsiz basini salladi. " Biraz."

" Neden korkuyorsun?"

Gerçekle yalan birbirine karisti. " Bilmiyorum."

Mac onun cenesini oksadi. " Bana guveniyor musun?"

" Sanirim, evet." Sonra kaslarini catip basini salladi. " Guveniyorum. Sana her zaman guvendim."

Mac'in ustunden bir agirlik kalkar gibi oldu. Bir soru ortadan kalkmisti. Parmaklarini onun ay isiginda parlayan saclari arasinda dolastirdi.

Jennifer o anda her zaman oldugundan daha guzel gorunuyordu. Mac ona biraz daha yaklasti. " Benim icin bir sey yapar misin? Basit bir sey, hatta aptalca bir sey."

" Elimden gelirse. Nerede ve ne zaman oldugunu soyle."

" Burada. Simdi."

Jennifer iyice sasirdi. Ama birlikte gecirdikleri gecenin rahatligi ve dudaklarinda onun temasinin ilikligi varken, onu geri ceviremezdi. " Tamam, burada ve simdi."

" Seni yalnızca opecegim, Jennifer." Mac onun karsi koyacagini sandi. Ama Jennifer bekliyordu. " Baska bir sey yok. Sen ne istersen yapabilirsin, ama gozlerini acma."

" Sadece bu mu?" Jennifer boyle bir seyi hic ummamisti. Mac'in her davranisi bir surprizdi.

" Sadece bu. Soz veriyorum."

" Soz vermene gerek yok, Mac. Soylemen yeterli."

" Once bu." Mac gozlerini yumdu. Dudaklari Jennifer'in kirpiklerinde dolasmaya basladi. Sessizlik o kadar buyuktu ki, Jennifer yurek atislarini Mac'in duyacagindan korktu. Hafifce sallandigini hissedince onun omuzuna tutundu.

Ustlerindeki ceketler Mac'in gogsunun sertligini ve Jennifer'in goguslerinin yumusakligini gizleyemiyordu. Uzun dakikalar gecti. Jennifer ne geri cekildi, ne de elini onun omuzundan cekti.

Opusurken Mac'in dudaklari yumusacikti. Fisilti gibi dokunuslarla Jennifer'i tekrar tekrar optu.

Jennifer onun omuzlarini tuttu. Ona daha yakin olmak istiyordu. Icindeki yakici ozlem onu Mac'a dogru cekmeye basladi. Korkuyu ve anlatilmasi gereken sirlari artik dusunmuyordu. Kendini Mac'in icinde kaybetmisti. Vucudu onun dokunuslarini ariyordu.

Acı cekiyor, istiyor ve ihtiyac duyuyordu. Dudaklari vahsilesmeye baslarken vucudu titredi. " Saril bana, Mac."

" Jennifer."

Jennifer urpererek onun saclarini oksadi. Bu cilginlikti. Karanlik bir dunyada kaybolmustu. Gece sessizligindeki hafif ve hisirtili seslere miriltilar karisiyordu.

Jennifer, onun dudaklarini ve vucudunu hissederken karanlik dunyasinda her seyi Mac olmustu. Ama daha fazlasini istiyordu. " Bir soz verdin, ama ben kabul etmedim." Parmaklarini Mac'in basinda dolastirdi. " Dokun bana, saril. Daha once hic beraber olmamisiz gibi, saril," diye mirildandi. " Dunler ve yarinlar yok. Yalnızca bu an var."

Mac onun tepkisine sasirmisti. Dusunceleri karisik, hareketleri yavas ve agirdi. Jennifer'i kendine cekip vucuduna bastirmak istiyordu, ama kollari uyusmus ve agirlassimis gibi ydi.

Jennifer derin ve uzun bir soluk alirken Mac'in yavasca basini salladigini gordu. Inleyerek onun ceketinin yakalarini tuttu. Mac'i o tuhaf halinden cikarmak icin sarsmak istiyordu. Sok ve saskinlik duygusu yumusama istegiyle savasti. Jennifer ellerini ondan cekip uzaklasirken, Mac pismanlikla ic cekti."

" Jennifer...."

" Ozur dilerim," diyerek sozunu kesti Jennifer.

" Ne dusundugumu bilmiyorum. Deli oldugumu sanmissindir."

Jennifer'in sozleri Mac'in midesine inen yumruk gibiydi. Daha fazla dayanamayacakti. " Gozlerini ac, Jennifer." Jennifer gozlerini acmadi. Mac onun kendisini gormek istemedigini dusunerek korktu.

" Lutfen, bana bak."

Ayin ustunu bir bulut orterken Jennifer'in yuzu golgelendi. Mac icin zaman durmustu. Sonra, Jennifer'in kirpikleri yavasca yukariya dogru kalkti. Ciddi bakisli, hicbir sey anlatmayan gozleri Mac'in gozlerini buldu.

Ne dusunuyordu? O anlasilmaz bakislarinin arkasinda ne vardi? Mac'in o tuhaf oyunla ne elde etmej istedigini merak ediyor muydu, Mac bunu kendisi biliyor muydu?

Mac ne soyleyecegini bilemedi. " Bununla neyi kanitlamak istedigimi bilmiyorum. Neden yaptigimi bilmiyorum." Sozleri yari gercekti ve Mac yarim isler yapmayi sevmezdi. Ustelik, Jennifer'in de gercegi bilmek hakkiydi.

Mac yuzunu burusturdu. " Bu dogru degil. Butun dikkatini bana vermeni istedim. Ben bir ani degilim."

" Yeni bir baslangic mi?"

" Yapabilirsek."

" Sonu ne olacak, Mac?"

" Buna cevap veremem. Seni bir erkegin arzu uyandiran bir kadini istedigini gibi istiyorum. Baska bir sey soyleyemem."

" Iki yabanci gibi. Gecmis, gelecek ve hicbir garanti olmadan."

" Eski anilar, eski acilar olmadan," diye ekledi Mac. " Kaybettiklerimiz icin uzulmeden."

Jennifer urperdi. O bir budalaydi ve budalaca bir ruyada yasiyordu. Mac'in yaptigi oyun cok basarili olmustu. Dokunusu, opusu Jennifer'in dunyasina merkez olmus, ona bir daha hicbir zaman duyamayacagi sandigi seyleri hissettirmisti.

Jennifer bir an her sey i unutup bunun yeni bir baslangic olacagina inanmisti. Bu ancak bir budalanin gorebilecegi bir dustu. Imkansiz bir dustu.

Mac onu yatistirmek icin yaklasinca Jennifer sendeleyerek uzaklasti. " Dokunma bana. Su anda olmaz."

Mac, Jennifer onu yine tirmalamis gibi geri cekildi.

" Jennifer, ne oldu?"

" Ne mi oldu?" Urperdi. " Cok sey oldu. Hata yaptik. Baska bir hata yapmak istemiyorum. Yapamam bu geceyi unutmaliyiz."

"Unutmak mi?" Jennifer'deki degisiklik inanilmazdi. Saskinlik ve gerginlik ofkeye donusmeye basladi. "Belki bunun nasil olacagini da soylersin. Muslugu ceviriir gibi mi? Bir an sogukken, bir an sonra sicak akacak ve sonra kapanacak mi? Ne yapayim, Jennifer? Bu geceki halini nasil unuturum? Sicak, dostca, buyuleyici. Benim seni istedigim kadar senin de beni istedigini nasil unuturum?"

Jennifer hizla donup Mac'a bakti. Ofkeliydi ve buna seviniyordu. Ofke sucluluk duygusunu bastiriyor ve icindeki gizli aciyl yumusatiyordu.

"Istemek mi? Seni istememin, ya da senin beni istemenin ne onemi var? Ne anlami var? Yataga yuvarlanip her seyi unutacak miyiz? Iki yabanci gibi! Belki de hep oyleydik ve oyle kalmamiz en iyisi olacak. Bilmek istiyorsan, kucuk deneyin basariliydi. O anda gecmisi dusunmedim. Hic dusunmedim. Istedigim adam bana sarilan adamdi. Ama seni istememin bir anlami yok. Degismis olmamizin bir onemi yok. Gecmis degisemez, ve unutulamaz. Unutulmamali."

Mac'in yuzu solgunlasti. "Neden hala adimi kullaniyorsun? Neden hala karimsin, Eger benden bu kadar nefret ediyorsan, bu gece ne demektir?"

"Senden nefret etmiyorum, Mac." Jennifer'in yuzu gizlemeye calistigi gozyaslaruyla ıslanmisti. "Hic bir zaman etmedim."

"Beni su anda buna inandiramazsin." Mac onun gozyaslarini opmek, onu korumak istiyor, ama neden oldugunu bilmiyordu.

"Inandirmaya calismayacagim." Jennifer kirpiklerinde parlayan yeni gozyaslarini silmeye kalkismadi.

"Biliyorum." Mac ellerini ceplerine soktu. Jennifer ondan hicbir sey istemiyordu. "Yapacagini dusunmedim."

"Iyi. Oyleyse, gitmeni ve bir daha gelmemeni istersem bunu anlayacagini umuyorum." Mac'in sol eline bakti. "Elini cok iyi sarabiliyorsun, ama yardima ihtiyacin olursa, Sally'den bir hemsire cagirmasini iste. Yaptigin is baska bir sey olsaydi, sargiya hic gerek kalmazdi."

"Yollarimizin yeniden karsilasmasi icin bir sebep yok, Mac. Boyleleri daha iyi." Mac'in gozlerine bakmaktan kaciniyordu.

"Daha iyi mi? Kimin icin, Jennifer?"

"Ikimiz icin de."

"Bir kac dakika once boyle dusunmuyordun. Benden kacmak dusunebilecegin en son seydi."

"Birkac dakika once hic dusunemiyordum." Jennifer sonra uzuntulu bir sesle mirildandi. "Bu aksam bir hataydi."

"Ne oldu, Jennifer?"

"Biraz once soyledim," dedi Jennifer bikkilikla. "Israr ediyorsan, bir kez daha soyleyim. Bir hata yaptim."

"Ne hatasi, Jennifer? Ve ne zaman yaptin?"

"Komik olma," dedi Jennifer. "Cok iyi biliyorsun."

"Biliyor muyum?" Mac kisik gozlerle Jennifer'in yuzunu inceledi. Haftalar once gulusunde hissettigi melankoli o anda gozlerine yansiyordu. Gozlerinin derinliklerinde bir uzuntu vardi. "Hic sanmiyorum." Mac'in ofkesi gecmisti. Sesinde bir yumusaklik vardi. "Hata yillar once yapildi. Ve senin kadar, ben de hataliydim."

"Ne dusundugunun onemi yok." Mac'taki degisim Jennifer'in hosuna gitmiyordu. Onun ofkesiyle bas edebilirdi. "Yaptigimiz hatalar gecmiste kaldi. Ne oldugunun, ya da ne zaman oldugunun bir onemi yok. Saat cok gec oldu ve Jason Keller'in raporu beni bekliyor. Benim icin onemli olan yarın o cocuga yardim etmek."

Mac basini salladi. Ona inanmiyordu, ama tartismayacakti. Jennifer cok yorgundu. "Seni kapiya kadar gotureyim."

Bu yeni degisim Jennifer'i sasirtti. Mac onu her zaman sasirtabiliyordu. "Gerek yok."

"Goturecegim." Jennifer iceri girip kapisini kilitlemeden once gitmeye onu hic kimse ikna edemezdi.

"Peki. Istedigin gibi olsun." Jennifer sirti dimdik, saglam adimlarla yuruyerek terasa cikti. Kapida donup elini uzatti. Cenesi titriyordu. "Hosca kal."

"Hayir." Mac onun elini kenara ittikten sonra cenesinden tutup ona dogru egildi. Ama Jennifer bu kez onun opucuguyle canlanmadi. Dudaklari kaskatiydi.

Mac onun gozlerinin icine bakti. "Geri gelecegim. Inan."

Jennifer'in yanindan uzanip kapiyi acti. "Iyi geceler."

"Gule gule, Mac."

Jennifer iceriyeye girip kapiyi kapadi. Sirtini kapiya yaslayip uzaklasan ayak seslerini dinledi..

Mac geri gelecekti...

Jennifer ertesi sabah ofisin kapisini acarken, Sally'nin Mac'in odasinda bekledigini isaret edecegi gibi bir yari umut duyuyordu.

Ama Sally'nin masasi bostu. Ve oda kapisinin yanindaki iskemlede iki buklum oturan adam kesinlikle Mac degildi.

"Dr. McLachlan?" Adam ayaga firladi.

"Evet." Jennifer elini uzatti. "Sizin icin ne yapabilirim?"

"Ben Lincoln Avery." Adam hararetle tokalasinirken, Jennifer'in adindan bir sey cikarmasini bekler gibi yuzune dogrudan bakiyordu.

"Ozur dilerim ama..." Sally neredeydi? Hastanenin baska yerinde Tiny'nin gosterisini mi, seyrediyordu? "Sekreterim bir is icin disariya cikmis olmalii."

"Biliyorum. Onunla karsilastik. Bir seyler soyledikten sonra telasla gitti." Soluklanmak icin susup hafifce basini salladi. "Hatirlamadin."

Adam teklifsizce gulumsuyordu. Jennifer aklini zorlayınca birden hatırladı. " Sen yeni psikologsun."

" Dogru."

" Ama Lincoln Avery olamayacak kadar genc gorunuyorsun." Aslında, Lincoln Avery otuz dört yasındaydı. Ama ozgecmisinde yaptigi isleri okuyunca, insan onun daha yasli dusunuyordu.

" Neden odama gidip konusmuyoruz?"

" Sakincasi yoksa, kendi odami gorup yerleseyim. Bir an once baslamak istiyorum."

" Bugun hasta gormeye baslamak niyetinde misin?"

" Tabii. Sekreterin yardima ihtiyacin oldugunu soyledi."

" Daha dogrusu vardi." Jennifer onu kendi odasinin yanindaki odaya goturdu. " Odan burasi, Dr. Avery."

Avery siritti. Sonra koltuguna oturup dondu. Cocukca bir nese icindeydi. Avery bulundugu yeri ve ozel muayenehanesini birakip oraya geldigi icin hastane cok sansliydi. Hasta cocuklarsa daha da sansliydir.

" Buradaki imkanlar mukemmeldir," dedi Jennifer. " Ama ek bina tamamlanince daha da iyi olacak."

" Buna eminim." Sonra baska bir sey aklina gelerek sordu. " Yardima ihtiyacim vardi, ne demek?"

Jennifer'in bakislari goge dogru yukselene celik iskelette dolasirken aklinda yagmur altinda dolasan adam vardi. " Efendim?"

" Yardima ihtiyacim vardi, demistin."

" Daha once su anda oldugundan daha doluyduk, demek istedim. Hastanedeki yogunluk aylara gore degisir. Noel'den once azdir. Yilbasindan sonra tam doludur. Sonra ilkbahar yaklasirken azalmaya baslar. Cocuklari tatillerde evlerine gondermeye calisiriz. Sonbaharda yeniden dolariz."

" Su anda hasta sayisi az mi?"

" Azaliyor."

" Sekreterin cok siki calistigini soyluyor."

" Sen de onunla calisacagina gore, Sally'nin mukemmel bir sekreter oldugunu anlayacaksin. Ama cok konusur ve cok endiselenir."

" Belki cok konusabilir," dedi Lincoln, Jennifer'in yuzundeki yorgunluk izlerini incelerken. " Ama endiselenenecegini sanmam." Gulumsemesi yaramaz bir cocugun kendinden emin gulumsemesine benziyordu. " Artik bende buradayim."

" Evet, buradasin." Jennifer guldu.

" Calisma duzenini bilmiyorum, ama cabuk ogrenirim."

" Jennifer yeniden gulerek elini uzatti. " Gemiye hos geldin, Lincoln. Cocuklar icin cok iyi olacak."

Jennifer neseli ve gune baslamaya hazir halde disariya ciktiginda Sally masasindaydi. Jennifer'e bakti. " Bakıyorum yeni doktorla tanismisiniz."

" Evet."

" Evindeymis gibi rahat davraniyor," dedi Sally.

" Ama bunu yaparken sevimli bir hali var. Ondan hoslandim, Sally. Cocuklarla cok iyi anlasacak."

Sally onun makyajla kapatmaya calistigi uykusuzluk izlerini inceleyerek mirildandi.

" Tam zamaninda geldi."

" Bu gunku randevularim sende mi?"

" İlk Jason Keller. Zorlu bir hasta olacak. Ama iyi bir haber aldım. Chrissie Hanyon'un durumu hafiflemis."

" Tanriya sukur!" Bunun anlami sarisin, mavi gozlu kucuk kiz bir kac ay saglikli yasayacakti.

" Bugun belki de bir donum noktası. Dr. Avery gibi yetenekli bir arkadas geldi ve Chrissie hakkında iyi haber aldik. Bundan daha guzel bir sey dusenebiliyor musun?"

" Yalnizca, dun gecekinden biraz daha fazla dinlenmen..."

" Fazla uykuya ihtiyacim yok, Sally. Sahi..." Jennifer normal gorunmeye calisarak cantasini aldı.

" Mac aradi mi?"

" Hayir."

" Onemli degil. Arayacagini beklemiyordum." Gulumseyerek Sally'ye bakti. Daha onceki kadar neseli degildi.

Odasinda yalniz kalinca, Dr. Avery'yi dusunmeye calisti, ama farkinda olmadan onu Mac'la karsilastirmaya basladi.

Konu Başlığı: Ynt: Başka Bir Yerde- B.J. James

Gönderen: michelle üzerinde Temmuz 06, 2007, 03:08:47 ÖÖ

.....SEKİZİNCİ BÖLÜM.....

Pencereden giren gunes isigi odayi iyice aydinlatmisti. Jason Keller yattigi yerde hic konusmadan uzanirken, yaninda Jennifer bekliyordu.

Jason akranlarına gore daha uzun ve daha yapiliydi. Ama agirligi kemikleriyle kaslarindaydi, vucudunda bir gram bile yag yoktu. Vucudu o kadar gelismisti ki, onun bir cocuk olduguna inanmak zordu.

On alti yasindaki Jason her seye sahipti. Cok akilli ve tutarliydi. Okulda sinif baskani, futbol takiminin kaptaniydi. Ulkenin her yanindaki okullardan onun oyununu izlemeye geliyorlardi. Akli ve yetenegiyle gelecegin milyoneriydi.

Ama bir sorunu vardi ve Jennifer'e kendi sikintisini, acisini unutturuyordu.

Jason Keller kanserdi.

Jennifer gunlerdir sanki tastan bir duvarin sessizligiyle karsi karsiyaydi. Ama cocugun ustune gitmesinin durumu daha da kotulestireceginin farkindaydi. Iki gun daha yatagin yaninda sessizce oturup Jason'un konusmasini bekleyecekti.

Golgeler yatagin ayakucunda oynasmaya basladigi zaman, Jennifer gitme zamaninin geldigini anladi. Zaman akip gidiyordu. Eger Jason bir tepki vermezse, ailesiyle doktorlarinin neye karar vereceklerini Jennifer bilmiyordu. Hic kimse umitsizlik icindeki bir cocugu amaliyat masasina yatirmak istemezdi. Ama baska care var miydi?

Bacagi kesilecekti.

Cirkin urkutucu bir seydi. Ama gerekiyordu. Bu genc bir sporcunun duslerinin yok olmasi demekti.

" Jason." Jennifer ayaga kalkip kalemini cebine koyduktan sonra raporu kolunun altina sikistirdi.

" Bugun benimle konusmadigin icin uzgunum. Belki yarın."

" Hayir. Hicbir zaman."

Jennifer cocugun kendisine soyledigi ilk sozler karsisinda sasirdi. Kendini toparlayip bir sey soylemesine firsat kalmadan Jason devam etti.

" Bir daha gelme. Seninle konusmayacagim. Bana yardim edemezsin. Hic kimse edemez, ozellikle de sen." Nefret dolu, ates sacan bakislarini Jennifer'e cevirdi. " Nereden bileceksin sen? Hic top oynadin mi? Hayatin top oynamaya bagli mi? Tek istedigin bu mu?"

Jennifer karsilastigi nefretten ugradigi sokla yutkundu. " Hayir, Jason," diye karsilik verdi durustce.

" Senin icin cok onemli olan bir seyini kaybettin mi hic?" Jennifer cocugun sozlerindeki sertlik karsisinda irkildi. Icini amansiz bir aci sardi. O kadar hassas oldugu icin kendisine lanet etti.

" Harkes bir seyler kaybeder, Jason. Hepimiz aci cekerez. Uzuluruz, ama sonra omrumuzun kalanini elimizden geldigi kadar iyi surdurmeye calisiriz."

" Tabii, hanimefendi," diye alay etti Jason. " Ne kaybettin? Stetoskopunu mu? Guzel bir esarbini mi? Bacagin yerinde. Nereden bileceksin?"

" Sandigindan cok biliyorum."

" Git ve bir daha gelme. Topu karpuzdan ayiramayacak doktor istemiyorum. Bana hic kimse yardim edemez; hele sen hic."

Jennifer kendini zorlayarak odadan cikti. Jason ile konusmaya hazir degildi. Kendi kayiplari,

kendi acisiyla bas edememisti. O cocuga nasil yardım edebilirdi?"

"Jennifer?" Omuzuna bir el dokundu. "Zor isti. İyi misin?"

Jennifer basini kaldirip bakti. "Lincoln. Duydun mu?"

Lincoln ellerini ceplerine soktu. "Butun kat duydu."

"Ona ulasamiyorum. Amaliyati kabul etmeyecek. Dinlemiyor bile. Ve gunler geciyor."

"Henüz resit degil. Sorumlulugu ailesi alabilir."

"Kabul etmedikce hic kimse onu amaliyata sokmak istemiyor. Nasil tepki gosterecegini kim bilebilir?"

Lincoln onun ne demek istedigini cok iyi anliyordu. Cocuk cok dikkatle ele alinmazsa, intihara yonelebilirdi. "Cok kotu. Gelecegi cok parlak olabilirdi."

"Yine de olabilir," dedi Jennifer sertce. "Dunyada onun icin top oynamaktan baska yapacak seyler de var."

"Tartismayalim," dedi Lincoln onun cikisina aldirmeden. "Bir cocugun bacagini kaybetmesi kolay degil."

"Lincoln!" Jennifer onu gomleginin kolundan tuttu. "Sen spor yaptin mi? Top oynadin mi?"

Lincoln'un yuzunde tuhaf bir ifade belirdi. "Evet,"

"Jason belki seni dinler!"

"Belki." Lincoln elleri cebinde topuklarinin ustunde dondu. Yuzunde hala o tuhaf ifade vardi. "Denemeye deger."

"Ben de senin hastalarindan bazilarini alirim," dedi Jennifer. Lincoln hastaneye geleli henüz bir hafta olmasina karsin, varligi hissedilmeye baslamisti. Cok dayanikliydi, ama haksizlik etmemek gerekirdi.

"Gerek yok. Ama bir sey isteyecegim."

"Ne istersen."

"Bunu bu aksam yemekte konusmak istiyorum."

"Ozur dilerim, Lincoln. Sanirim olmaz."

"Hastani yine de gorecegim, Jennifer. Ama, ne istersen dedin. Bu vaadin ne kadar kapsimli oldugunu dusunursen, istedigimin yalnızca yemek olduguna sevinmelisin.

Jennifer guldu.

"Birisini mi bekliyordun?"

Jennifer catalini birakip ellerini kucaginda birlestirdi. " Hayir, Lincoln. Neden sordun,"

" Durup merhaba, diyenlerin sayisina bakilacak olursa, tanidigin herkesin burada oldugunu dusunebilirim. Ama sen burada olmayan birisini gozluyormus gibisin."

" Ne demek istedigini anlamiyorum."

" Butun gece kapiyi gozledin , Jennifer."

Jennifer utandi. Lincoln onu yemege cagirdigi zaman Jennifer ` Samimi kucuk ev'e geleceklerini ummamisti. " Kabalik etmek istememistim."

" Sorun degil. Yapmak istedigimiz isi hallettik. Jason zor bir cocuk. Sana kotu seyler soylemis, ama bunu korku icinde oldugundan yapiyor. Normal sartlarda seni, ya da baskasini uzecek bir cocuk degil. Ona yaklasabilecegimden emin degilim, ama deneyecegim. Yarin baslarim."

" Her zaman boyle misin?" Jennifer yine kapiya bakarken yakalanmamak icin bakislarini Lincoln'den ayirmiyordu.

" Nasil?"

" Rahat ve pratik. Bir seye gucendigini hic gormedim."

" Kotu niyetle yapilmayan onemsiz seyler ustunde durmak hos degil." Bir dirsegini masaya dayayip cenesini avucuna koydu. " Sen kabalik etmemek icin kapiya bakmamaya calisirken, bekledigin adam geldi sanirim."

Jennifer'in bakislari hemen kapiya gitti, ama kimse yoktu. " Nerede?"

Lincoln her zamanki gibi sakindi. " Bakma. Muzik kutusunun yanindaki kosede. Uzun boylu degil, ama kisa da sayilmaz. Saclari koyu renkli ve muzik kutusunu kaldirip oradan bana firlatabilecek kadar guclu gorunuyor. Bana bakisindan bunu dusundugu belli."

" Lincoln! Cildirdin mi?" Jennifer elini cekmeye calisti, ama Lincoln elini dudaklarina goturdu. " Cilginsin! Kimi aradigimi bilmiyorsun?"

" Ah, bize bakiyor. Onun aklindaki adam olduguna bahse girerim." Lincoln, Jennifer'in elini tuttu.

" Bize dogru bir ziyaret yapmak uzere."

Jennifer'in icinde bir panik yukselmeye basladi. Mac'in orada, masanin yaninda oldugunu hissediyordu. Cesaret bulup yana bakinca ates sacan bakislarla karsilasti.

" Jennifer." Mac selam vermek icin basini egdi.

" Epeydir gorusmuyorduk, Mac," dedi Jennifer.

" Sekiz gundur."

" Ah, saymissin."

" Sen saymadin mi?"

" Bunu dusunecek zamanim yoktu."

Mac guldu. " Kucuk yalanci."

Keyifle onlari seyreden Lincoln ic cektii.

" Bak, arkadas, bir hanimefendiyle boyle konusmaya hakkin var mi?"

" Lincoln, hayir..."

" Sen de kimsin?" dedi Mac, Jennifer'in sozunu keserek.

Lincoln, Mac'in tehdit edici sorusundan hic rahatsiz olmadii. Arkasina yaslanip ona baktii.

" Ben Barclay'in yeni uyesi ve Jennifer'in arkadasi Lincoln Avery'yim. Bu gece birlikte ciktimi adam."

" Lincoln," dedi Jennifer, ama Mac'in kesecegini bildigi icin baska bir sey soylemedi.

Mac'in buz gibi bakislari ikisinin bir aradaki ellerinde dolastiktan sonra Lincoln'un yuzune cevriildi. " Onunla cikmis olman ona ne yapacagima, ya da ne soyleyecegime karar verme hakkini verir mi, sana?"

" Hem de nasil." Lincoln hala cok sakindi. Ne sozlerinde, ne halinde hic tehdit yoktu. Ama durum her an degisebilirdi. " Eger seninle cikmis olsaydi, farkli mi olurdu?"

Mac'in gozleri kisildi. Parmaklarini kemerine gecirip ayagiyla yerde tempo tutmaya basladi. Bir sure sonra basini salladi. " Farkli olurdu."

" Beni yere sererdin."

" Dogru."

" Bu hakki sana ne veriyor?"

Mac egilip avuclarini masaya dayadi. " Bu seni ilgilendirmez, Dr. Avery, ama haberin olsun, diye soyluyorum, ben Jennifer'in kocasiyim."

Lincoln'un yuzundeki ifade belli belirsiz degisti.

" Uzun zamandır kayip olan Mac McLachlan."

" Artık kayip degil, Avery."

Jennifer o ana kadar hicbir sey soyleyemededen seyretmistii. Ama birden ofkelenerek elini Lincoln'dan cektii. " Ikiniz de kim oldugunuzu saniyorsunuz da, sanki, ben..."

" Ikimizin de istedigi guzel bir kadinsin." Lincoln'un sozleri Jennifer'in ofkesini son noktasina cikardi.

" Sizin istediginiz!" Once Mac'a, sonra Lincoln'e dondu. " Benim ne istedigimi hic dusundunuz mu?"

Mac dogrulup Jennifer'e uzandi, ama Jennifer yana kactii. " Ne istiyorsun; Jennifer?"

" Sen hayatima geri gelmeden once sonunda bulmus oldugum huzuru istiyorum. Olay cikaran, anilari, eski acilari kurcalayan birisi olmadan yasamak istiyorum." Cantasini alip iki adama da dik dik baktii. "Simdi izniniz olsun, olmasin, eve gidiyorum." Buz gibi bakislari en cesaretili

adami bile durdururdu. " Ve yalnız gidiyorum."

" Of," dedi Lincoln, Jennifer kapıdan çıktıktan sonra. Ayakta duran Mac'a dondu. " Uzun bir yürüyüş olacak."

" Biliyorum. Sanırım kızmakta haklıydı. Olay yarattım, değil mi?"

" İyi yapmadın."

" Boylece gitmesine izin verecek miyiz?"

" Dedğim gibi, Mac, uzun bir yürüyüş olacak."

" Oyleyse, arkasından hangimiz gidecek? Demek istediğim, onunla beraberiniz, ben araya girdim."

Lincoln, arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu.

" Birisiyle çıktığım zaman genellikle onu evine götürürüm. Ama sen kocası olduğuna ve olayı sen başlattığına göre, aslanın inine girme şerefini sana veriyorum."

Mac sirtti. " Tesekkürler." Sonra elini uzattı.

" Eger hayatta kalırsam, senin için iyi birkaç söz edeceğim."

" Benim için mi?"

" Evet. Onunla yarın karşılaşacağını unuttun mu?"

" Doğre." Lincoln, Mac'ın elini hararetle sıktı. " İyi sanslar. İyi sözler etmeyi de unutma."

" Seni basketbol oynarken gormuştum. Sahadaki kadar saha dışındaki tarzını da çok beğendim."

" Tesekkür etme sırası benim. Ama eğer Jennifer üstünde önceliğe sahip olmasaydın, isin bu kadar kolay olmazdı."

" Biliyorum. Ama dediğim gibi, tarzını beğendim."
Mac eliyle selamdıktan sonra aslanın pesinden gitti.

"Jennifer!"

Jennifer yolcu indiren bir taksinin yanındaydı.

" Saatini çalıştır, hemen geliyorum," diyerek Mac'a dondu.

Mac gergin ve tuhaf görünüyordu. " Özür dilerim."

" Oyle mi?" Uzaktan kulüpteki müzige karışan sesler ve kahkahalar geliyordu. Jennifer kahkahaların Tiny'yle Sally'den geldigine emindi. Olayı onlar da gormustu. " Çalıştığımız insanların onunde rezil olmamız hoşuna gitti mi? Hastanedekiler haftalardır bizi konuşuyor. Sonunda malzemelerinin biteceğini umuyordum, ama sen bitmemesi için elinden geleni yapıyorsun."

" Sevgilim." Mac sözcüğü fark etmeden söylemişti.

"Hic kimse bizim hakkimizda konusmuyor. Cunku gerek yok, Tiny icabina bakiyor. Kotu niyetle degil. Sadeca cenesini tutamiyor." Jennifer kuskuyla bakinca devam etti. " Avery'nin nereden bildigini saniyorsun? Onunla daha once hic tanismadik. Once kim oldugumu bilmiyordu, ama anlamasi uzun surmedi."

" Bu davranislarini mazur gosterir mi? Sanki sana aitmisim gibi davrandin. Uzun yillardir hayatimda yoktun, sonra birden ortaya cikip kiskanc bir koca gibi davraniyorsun."

" Kocanim."

" Kagit ustunde. O sekilde davranmaya hakkin yok."

" Haddimi astim. Biliyorum. Ozur dilerim."

Jennifer elini kaldirdi. " Ozur diledin. Bu son olsun."

" Jennifer." Mac bir adim yaklasti ve Jennifer'in ellerini alip gogsune dogru cekti.

" Hayir!" Jennifer ellerini ondan cekerken icinden coker gibi oldu. Karariligi, hatta ofkesi sonmeye basladi. Ellerini yuzune goturup basi agriyormus gibi sakaklarini ovusturdu. Basini kaldirdiginda Mac yeniden ona uzaniyordu. " Daha fazla dayanamayacagim, Mac. Bilmedigin, bilmen gereken seyler var. Ama bunlarla su anda ugrasamam."

Jennifer'in gozlerinde dogal olmayan bir parlaklik vardi. Mac bunun bastirilmis gozyaslarindan oldugunu biliyordu. Onu aci icinde gorup de onu rahatlatacak bir sey yapamamak cok zordu. Bu Mac'a cezaydi. Bilinen ve bilinmeyen gunahlari icin.

" Ne yapabilirim," diye sordu caresizlik icinde.

" Kimsenin yapabilecegi bir sey yok." Jennifer guclu olmaya calisiyordu. Ve durust olmaya. Ama henuz hazir degildi. " Yapamam, Ozur dilerim, Mac." Gozlerinde Mac'in anlamasi icin yalvaran bir ifade vardi. " Yapamam," diye fisildadi bir kez daha, taksiye binmeden once.

Taksi uzaklasip gozden kaybolurken Mac kendi arabasina gitti. Ondan sonra ne yapacagini bilmiyordu. Jennifer ona anlatana kadar yapabilecegi hicbir sey yoktu.

"Hic bir sey elde edemedin mi," Jennifer kalemmini masaya birakip Lincoln'e bakti.

" Hic. Konusmuyor. Yalnizca ameliyat olmayacagini soyluyor. Artik her sey ailesiyle, doktorlarina bagli."

Jennifer koltuguyla birlikte dondu. Mart gelmisti. Gri gokyuzu ruhunun aynasi gibiydi.

" Cunku ona yaklasamadik," dedi. " Ben yaklasamadim." diye duzeltilti sonra. Jason onun hastasiydi. Lincoln yalnizca cocukla arasinda yaratmis oldugu gedigi kapatmaya calismisti. " Ailesi icin cok zor bir karar. Daha da zoru cocuklarına baski kullanmak zorunda kalmalari."

Lincoln yerinden kalkip Jennifer'in yanina geldi.

" Karar verilecek bir sey yok. Yalnizca cocugun gozu boyanacak. Ona yaklassak da, yaklasmasak da, sonuc ayni."

" Pek oyle degil."

Lincoln tartismadi. Jennifer nasilsa dinlemeyecekti. Gunlerdir tuhaf bir hali vardi. Hastalarından baska herkesten yavas yavas uzaklasiyordu.

" Amaliyat ne zaman?"

Lincoln ic cekti. " Yarin saat sekizde."

" Bu haksizlik, oyle degil mi, Lincoln?"

" Haksizlik, ama degistirmek icin yapabilecegin bir sey yok." Lincoln o anda Mac'i aramak ve gelip Jennifer'i eve goturmesini soylemek istiyordu. Mac gunlerdir ortada yoktu. Jennifer de adini anmiyordu. Mac'dan da mi, uzaklasiyordu?

" Seni eve gotureyim. Burada yapabilecegin bir sey yok."

" Tesekkurler, ama hayir. Arabam burada."

" Eve gidecek misin?"

" Evet," dedi Jennifer dalgın dalgın. Akli yardım edemedigi cocuktaydi. " Simdi gidiyorum."

Jennifer onunde cayi ve yarisi yenmis bir sandvicle mutfakta otururken telefon caldi.

" Jennifer!" Arayan Lincoln'du. " Burada bir sorun var."

" Jason!" dedi Jennifer hemen.

" Altinci katin cikintisinda. Asagiya atlayacak."

"Tanrim!" Jennifer kendini koltugun kenarina birakti. Bunun olacagından korktuğu halde, o dehset icindeki cocugu yalnız birakmisti. " Hemen geliyorum."

Neyse ki, is sonrasi kalabalik coktan dagilmisti. Kisa bir sure sonra hastanenin onunde frene basti.

Onu bekleyen manzara kotu bir melodramda olabilecek bir sahneye benziyordu. Polis ve gazetecilerle birlikte hastaneden ve disaridan bir kalabalik toplanmisti. Iki yandan vuran projektor isiklarinda Jason altinci katin kenarinda duruyordu. Jennifer Polise kimligini gosterirken, Lincoln geldi ve onu kolundan tutup kordonun ote yanina gecirdi.

" Ne zamandır orada?" diye sordu Jennifer.

" Seni aradigimda bes on dakika oncesinden beri."

Lincoln..." Jennifer yumruklarini iki yanina sikti. Sesi titriyordu. " Ona neden yardım edemedim,"

" Hicbirimiz edemezdik."

" Birisinin onun yanina cikmasi gerek."

" Cikamaz. Jason'la en yakin pencere arasindaki gecit o kadar dar ki, bunu nasil yapabildigini

kimse anlayamadi. Birisi gecmeyi denedi, ama imkansiz. Hic degilse, yakina bir mikrofon koyabildi. Boylece cocugu duyabiliyoruz. Son care olarak sisme bir yatak geliyor.”

“ Yapabilecek baska bir sey yok mu?” Diye sordu Jennifer.

“ Dusunemiyorum.” Jennifer’i kendine cekip sarildi. “ Jason seni kabul etmedi, cunku sporcu degilsin. Ben hayatimi basketbol sahalarinda gecirdim, ama bana da zor katlandi. Ikimizi de gormeye dayanamiyordu.”

Lincol o sirada, kalabaligin arasindan Mac’la, Tiny’nin geldigini gordu. Nasil yaptilarsa, kordonu asmislardi. Mac yanlarina geldi. “ Jennifer.” Elini Jennifer’in omuzuna koyup onu kendine dogru cevirdi. Jennifer kollarina dogru gelince, ic cekerek ona sarildi. “ Uzgunum sevgilim. Bu cocuga yardim etmeyi ne kadar cok istedigini biliyorum.”

“ Birisi yardim etmeli. Etmek zorunda.”

“ Tamam.” Mac onun yanagina dokundi. “ Ben deneyecegim.”

“ Hayir!” Jennifer ona sikica sarildi. “ Lincoln’un dedigine gore...”

“Mac...” diye basladi Tiny de ayni anda ama sozunu tamamlayamadi.

“ Tiny!” Jennifer hizla basini kaldirip Tiny’ye bakti. “ Bunu sen yaptin.” Mac’in kollarini kendinden uzaklastirip saskin haldeki Tiny’ye ofkeyle bakti. “ Bunu o aptalca ve tehlikeli oyunlarla Jason’un aklina sen soktun. Eger olurse, sorumlusu sen olacaksin.”

Tiny sararip altinci kata dogru bakti. “ Eger suclanacak bensem, onu asagiya ben indirmeliyim, Mac degil.”

“ Yapamazsin,” diye atildi Mac. “ Cikinti cok dar.”

“ Yapabilirim.” Tiny’nin yuzunden bir gulumseme gecti. “ Sen doktorla ilgilen. O cocugu hemen asagiya indirecegim.”

“ Tiny.” Arkasinda duran Sally, Tiny’nin bilegini tuttu. “ Dikkatli ol.”

“ Tabii olacagim, sevgilim.” Sally’nin dudaklarina bir opucuk kondurduktan sonra kalabaligi yararak yurudu.

“ Tiny!” Jennifer arkasindan gitti. Tiny kibarligin guzellestirdigi cirkin yuzunu cevirip Jennifer’e bakti. “ Oyle soylemek istememistim.”

“ Biliyorum, Doktor.”

“ Oyleyse neden gidiyorsun?”

“ Cunku ben mantikli bir adamim. Ayrica, bu benim en iyi yaptigim sey.”

“ Jennifer bunu inkar edemezdi. “ Dikkatli olacak misin?”

“ Her zaman.” Tiny bir grup uniformali adamla konustuktan sonra hastanenin girisinde gozden kayboldu. Jennifer, Mac’in arkasina gelip ona sarildigini hissetti. Hayat ve olum gerceginden gizlenmek icin o koruyucu kollarin icine gomulmek istiyordu.

Korku dolu saniyeler gectikten sonra, Tiny altinci kattaki bir pencereden cikintiya adim atti. Tiny incecik cikintiya adim atti. Tiny incecik cikintida kayar gibi yuruduktan sonra korku icindeki, cocuga on metre kala kosede durdu. Ve kocaman vucudunu dengelemeye calisti.

" Ne yapıyor?" diye sordu Jennifer. " Neden devam etmiyor,"

" Sss," dedi Mac. " Cocuga secim yapmasi icin zaman veriyor."

" Secim yapmasi icin mi?" Jennifer cok korkuyordu.

" Yeteri kadar zaman var mi? Dengesini saglayacak hicbir sey yok. Oyle ne kadar kalabilir." Jennifer kendi soylediginden korktu. " Eger duserse bu benim sucum olacak. Bunu yapmaya onu ben ittim."

" Dusmeyecek." Sally yanina gelmisti. Bakislarini Tiny'den hic ayirmiyordu. " Senin sucun degil. Cunku Tiny'nin sucluluk duymasi icin bir sebep yok. Sen vazgecmesini soyledikten sonra bir daha yuksekte hic dans etmedi."

" Oyleyse, Tiny'yi tehlikeye attim. Sorumlu benim."

" Tiny'yi oraya sen gondermedin, Jennifer," dedi Mac. " Kendisi istedigini icin gitti."

Altinci kattaki mikrofondan Tiny'nin yumusak sesiyle, korku icindeki cocugun bagirisleri duyuldu.

" Marifet yasamaktır," dedi Tiny.

" Sen ne bilirsin?" Jason boguk boguk konusuyordu.

" Fazla degil. Asagiya atlamak kolay, ama arkada kalanlara cok aci verir."

" Ben korkak degilim!" Jason'un cigligi yankilandi.

" Degilsin. Su ana kadar olmadin."

" Sen bilemezsin."

" Sen de, evlat. Unutma, marifet yasamak ve kartlari en iyi sekilde oynamaktır. Korkaklar ilk blofte olurler."

Jason aglamaya basladi.

On dakika sonra Tiny kendisini cikintinin ustunde dengeledi. Jennifer gecen her saniyeyle umitsizlige kapiliyordu. Tiny'nin elini uzatip parmaklarini kivirdigini gordu. Soluklarin kesildigi sonsuzluk kadar uzun gelen bir sure sonra, Jason uzanip Tiny'nin elini tuttu.

Jennifer'in ayaklari yerden kesilir gibi oldu. Mac'in kollarina yigilirken, Jason Keller'in yasamayi secmis olmasindan baska bir sey dusunemiyordu.

Konu Başlığı: Ynt: Başka Bir Yerde- B.J. James

Gönderen: michelle üzerinde Temmuz 06, 2007, 03:18:22 ÖÖ

.....DOKUZUNCU BÖLÜM.....

Bir yeni gun daha dogduktan cok sonra, Jennifer, Mac'in kollarinda kipirdandi. Yatak odasindaki pencereden iceriyeye giren gunes aksamin yaklastigini gosteriyordu.

Jennifer huzur icinde uzun ve derin uyumustu. Ama uyuyuncaya kadar uzun sure kivranip durmustu. Jason Keller asagiya indirildigi zaman Jennifer sakin ve profesyonelce davranip, onunla basarili bir konusma yapmisti.

Uzun zaman sonra kazandigi bu basari Jennifer'in kalan son enerjisini tuketmisti. Herkes yorgun ve uykusuzdu, ama Jennifer'in yorgunlugu cok daha buyuktu.

O gece tek basina kalmak istediye de, Mac kararliydi. Nasil sarsildigini gorduktan sonra onu yalniz birakamazdi.

Yol boyunca konusmamislardi. Jennifer kendini yataga atana kadar da hic konusmadi. Fakat uykusunda surekli sayiklayinca, Mac soyunup yataga girdi ve onu kollarina aldi.

Mac dokunur dokunmaz, Jennifer Sessizlesti. Cocuk adlari sayiklayan sesi alcalip fisiltilara donustu, sonra da kesildi. Mac'a sokulup rahatca uyumaya basladi.

Mac, ihtirasi dusunmeden onu butun gece kollarinda tutmustu.

Ama Jennifer, kirpikleri titreserek kollarinda kipirdanmaya baslayinca, ihtiras da uyanmaya basladi. Mac dikkatle ondan uzaklasip yataktan kalkti. Once soguk bir dus yaptiktan sonra kahve yapmak icin mutfaga gitti.

Kahvenin kokusu yukselirken, donup Jennifer'e bakti. Soguk dus onu canlandirmis ama duyugu ihtirasi yatistirmamisti. Jennifer yavas yavas uyanirken, yaptigi her hareket Mac'i bastan cikariyordu.

Sonunda Jennifer uyandi. " Mac?" Sesi fisilti gibiydi. Dudaklari, gozleri her tarafi yumusacik ve davet ediciydi. " Hala buradasin."

" Nerede olacaktim?"

" Bazen unutuyorum. Ikinci kez seni hayal ettigimi sandim."

" Hayal degilim, Jennifer."

" Biliyorum." Jennifer uyku mahmurluguyla Mac'i nasil tahrik ettiginin farkinda degildi.

Mac farkinda olmadan uzun bir ic cekince, Jennifer o anda her seyi anladi.

Daginik yatak, saatin o kadar gec olmasi ve Mac'in ciplak ayakli ve gomleksiz hali onu rahatsiz etti. Yanindaki yastiklara bir goz atmasi her seyi anlatmaya yetti. Ama neyi? Soran bakislarla Mac'a bakti.

" Cok huzursuzdun, seni kollarimda tuttum, Jennifer," dedi Mac. " Gordugun ruyalari sakinlestirmek icin."

" Ruyalarimi hatirlamiyorum," dedi Jennifer.

"Hic hatirlamam. Yine de beni kotu ruyalardan kurtardigin icin tesekkur ederim." Yakasinin kaymis oldugunu fark ederek hemen duzeltti. " Ayrica... Jason icin de tesekkur ederim."

" Jason iyi. Lincoln'la arasinda ortak bir bag bulmus." Jennifer'in saskin baktigini fark edince acikladi. " Biraz once telefon ettim."

" O zaman, sana daha cok tesekkur etmeliyim." Jennifer o anki durumdan duyugu sikintiyi unutmustu. " Zavalli Mac, her zaman yardimima kosuyorsun. Onca yildir nasil hayatta kaldigimi merak ediyorsundur."

Mac arkasini donup pencereden disari bakti.

" Hayatta nasil kaldigini merak etmiyorum, Jennifer. Merak ettigim, ne icin hayatta kaldigin."

Jennifer'de uykunun son izleri de kayboldu. Yuzunden kan cekilirken buz gibi olduguni hissetti. Yanit vermesine firsat kalmadan, Mac yanina gelip oturdu.

" Ama hayatta kaldin... Onemli olan bu. Ve su anda acliktan oluyor olmalisin. Sen dus yaparken, ben de mutfakta kahvalti icin bir seyler hazirlayayim."

" Kahvalti mi? Aksam olmus."

" Neden olmasin? Jason'daki gelismeyi kutlayacagiz."

Sicak su Jennifer'i isitip onceki gecenin bitkinligini, endiselerini silip goturdu. Yuzunu dusa dogru kaldirdi. Sular yuzunden yaz yagmuru gibi akarken, akli Mac' a kaydi.

Birisine ne zaman ihtiyaci olsa, attigi her adimda Mac yaninda oluyordu. Onu reddetmesi, ona uzak ve soguk davranmasi bir seyi degistirmiyordu. Ne zaman bir sorunu olsa, Mac yanindaydi. Ustelik her zaman kibardi. Jennifer'in hayatinda gordugu en kibar insandi.

Mac ona dogru cekiliyor oldugunu soylemisti. Hicbir soz ya da bag yoktu. Yalnizca kibarlik ve ihtiras vardi.

Bu yeterli miydi?

Dustan cikarken, " Beni istiyor," diye dusundu.

" Ben de onu istiyorum."

Mac hayatina geri dondugu andan itibaren dusuncelerinin gerisinde yatan sozcukleri sonunda soylemisti. Birbirlerini gorur gormez, ihtiras canlanmisti.

Bornozunu alirken elleri titriyordu, ama bu kez korkudan degildi. Mac'in bilmedigi seyler vardi. Bunlar onun anlayabilecegi, ya da bagislayabilecegi seyler degildi. Yakinda insaat bitecek ve Mac baska bir santiyeye gidip Jennifer'i unutacakti. Oyleyse, belki de sirlarin sir olarak kalmasi daha iyi olacakti.

Sofra hazirlanmis, taze kahve ve kizarmis ekmek kokuyordu. Mac giyinmis, pencereden disariya bakmaktaydi.

" Sana ciftligi hatirlatiyor, degil mi?" dedi Jennifer.

Mac gulumsedi. Dusunceleri North Carolina'da, Jennifer'le ay isigi altinda yurudukleri geceye dondu. " Agaclarin kokusunu koklardik," diye mirildandi.

“ Cok hos kokardi.”

Bir damla su Jennifer’in boynundan asagiya dogru inip gorunmeyen goguslerinin arasinda kaybolurken Mac, onu kollarina almak, dudaklariyla damlanin gittigi yolu izlemek istiyordu. Ama yemek hazirdi ve Jennifer’in o anda sehvete degil, yemege ihtiyaci vardi.

“ Gel,” dedi sofrayi isaret ederek. “ Neredeyse yirmi dort saattir bir sey yemedin.”

Jennifer masaya gitti. “ Harika gorunuyor. Mutfakta bu kadar becerikli oldugunu bilmiyordum.”

“ Bir seyler ogrendim. Ancak karin doyuracak kadar.”

Mac yemekten soz ettigi anda Jennifer buyuk bir aclik duymustu. Ama ailesini cok seven Mac’in yalnizligini dusununce istahi kacti. Bunu Mac’a o mu, yapmisti? Sevdigi her seyden uzaklasmasına o mu, sebep olmustu?

“ Mac.” Jennifer basini kaldirince, Mac’in kendisini seyrettigini gordu. “ Neden?”

Mac neden baskasini bulup sevmemisti? Neden Guney Amerika’da o kadar uzun kalmis ve sonunda ulkesine donmustu? Fakat hepsinden onemlisi, o anda orada, onun evinde olduguydu? Onu neden istiyordu?

Mac catalini alip sonra birakti. “ Gittigim zaman, mumkun oldugu kadar uzaklasmak istiyordum. Beni bir daha incitemeyecegin kadar uzaga.” Yuzunu burusturarak sozunu duzeltti. “ Birbirimizi incitemeyecegiz, kadar uzaga.”

“ Guney Amerika’ya gitmeden once seni aradim,” dedi Jennifer gergin bir sesle. “ Konusmamiz gereken seyler vardi.”

“ Telefonlarina cevap vermedim, cunku dayanamazdim, Jennifer. Sesini duyarsam, kalan son gururumu da, cigneyip sartlarini kabul ederdim. O zaman, bedelini odayemeyecegim bir hayata girecektik. Sonunda babanin teklif ettigi isi kabul etmek zorunda kalacaktim.”

“Madam Zara.” Jennifer orada gecirdikleri mutlu anlari dusundu. “ McLachlan ailesini kendi ailesinden fazla severdi. Icinizden biri Atlanta’ya gelip onunla yemek yedigii zaman cok mutlu olurdu. Ozellikle de seni.”

“ Bu onun restoraninda bir gece gecirecek zamana ve paraya sahip olmadigim gercegini degistiremez.”

“ Bunu simdi anliyorum. Daha once anlayamadigim bircok sey gibi.” Jennifer’in gulumsemesi yuz burusturmaya benziyordu. “ Sana gitmekten baska care birakmamistim.”

“ Kacmak zorunda degildim.”

“ Bence, kacmak zorundaydin. Yoksa, babamla ben seni yikacaktik.”

Mac bunu duymamis gibi devam etti. “ Aylarca, evlilikimizi bitirecek kagidi bekledim. Gelmeyince, kayboldugunu dusundum. Yilin dugununden soz eden bir habere rastlarim diye, ulkeden gelen gazeteleri didik didik ederdim.”

“ Benim icinde ayniydi.” Jennifer her gun gelen postayi incelerken duydugu korkuyu ve bir avukatlik firmasindan gelen bir zarf gormeyince duydugu rahatlamayi animsadi. Bazen postadan bir sey cikmasi icin dua ettigi olmustu. Hic degise bekleyis sona erecekti.

Jennifer ona dokunmak, yakisikli yuzundeki uzuntuyu silmek butun gece onun kendisine yaptigi gibi onu yatistirmek istiyordu. " Bosanmayi baslatmadigimi anlayinca, bunu senin yapacagini dusundum."

Mac tabagini itti. Jennifer'e hala bakmiyordu.

" Onceleri yeni bir iliski dusunemeyecek kadar ofkeliydim. Sacmaydi, ama ofkem sadece sana degil butun kadinlara karsiydi. Sonra zamanim olmadı. Tek bagliligim isimdi. Beni tuketen bir metres haline geldi. Guney Amerika'dan ayrilmamin sebebi buydu. Kendimden hosnut degildim. Isimden baska hicbir seye zamani olmayan soguk bir adam olmustum."

" Ve sacma bir evliliği bitirip normal bir hayat kurmak icin eve dondun." Jennifer onun ustunde hic bir hak iddia etmiyordu. Bundan uzun zaman once vaz gecmisti. Yine de Mac'in bir es ve aileyle dusunmek ona aci veriyordu. " Altı aydır buradasın. Neler yaptın?"

Mac ellerini masanın ustunde birlestirdi. " Birkac haftayı ailemle birlikte gecirdim. Sonrasi is kurmakla gecti."

" Artık hayatın bir duzene girdigine gore bosanmak istersin."

" Ne zaman olur bilmiyorum, ama halletmeliyiz."

Aralarına derin bir sessizlik coktu. Mac elini saclarından gecirdi. " Ben artık gideyim."

" Hayir." Jennifer uzanıp onun bileğini tuttu.

" Soruma cevap vermedin."

" Verebileceğim cevapları verdim."

" En onemlisi disında. Neden burada oldugunu soylemedin."

" Bunu sorma. Ne sordugunu bilmiyorsun."

" Bana neden burada oldugunu soyle. Ne istedigini soyle."

" Lanet olsun!" dedi Mac. " Ogrenmek istiyorsun, degil mi?"

Bileğini yavasca Jennifer'in elinden cekip ayaga kalkti. " Elimde olmadigi icin buradayım. Uzak duramadığım icin. Jennifer McLachlan'i istiyorum. Bedeni ve ruhuyla. Neden? Ne kadar süre? Ancak Tanrı bilir. Bunu daha once de soyledim. Bir daha soyleyerek canını sikmayacağım.

Mac onun yanagina dokundu. Sonra parmaklarını cenesinden boynuna dogru indirdi. " Çok guzel bir kadınsın, Jennifer." Donup kapiya dogru yurumeye basladi.

" Gitme."

Mac durup ona dondu. " Gitmek zorundayım, Jennifer. Eger kalırsam, ne olacağını biliyorsun."

" Kalırsan, benimle seviceksin."

" Kendimi tutabileceğime emin degilim."

" Tutmayacağını umarım."

Mac bir karsilik veremedi, cunku sozcukleri bulamiyordu. Kani isinmaya, akli karismaya basladi.

Ne Jennifer'in masadan kalktigini fark etti, ne de ayak seslerini duydu, ama yaklastigini ondan gelen sabun ve sampuan kokusundan anladi.

Jennifer bornozun icinde ciplakti. Mac'in cok arzuladigi vucudunu yalnızca bornoz gizliyordu.

Jennifer, Mac'in koluna dokundu. " Mac."

Mac kendini kaybetti.

Jennifer'e donup onu hoyratca kendine cekti. Icindeki vahsi aclik serbest kalmisti. Dilini Jennifer'in agzina soktu. Bir eliyle saclarini karistirirken digerini kalcasinda gezdirdi. Vucutlarindaki ates hizla yükseliyordu.

Jennifer korkuyordu ama neden korktugunu bilmiyordu. Icindeki umitsizligin nedenini de bilmiyordu. Sonra Mac bornozu omuzlarindan siyirinca, büyük bir rahatlik duydu.

Mac bir an onu uzaklastirip goguslerini seyrettikten sonra, bakislarini asagiya dogru indirdi. Gozlerinin icinde ihtiras atesi yaniyordu. Jennifer'in yuzunu ellerinin arasina alip yeniden optu. Parmaklariyla oksayarak gogus uclarini sertlestirdikten sonra agzina aldi.

Mac goguslerini emerken Jennifer'in elleri onun saclarinda, titriyordu. Zevk dalgalari goguslerinden kasiklarina dogru neredeyse aci vererek akiyordu.

" Yeter. Daha fazla dayanamiyorum." Gozlerini yumup Mac'a simsiki sarildi. Mac onun basini ellerinin arasina alip duydugu panigi yatistirmaya calisti. " Biliyorum, askim, Biliyorum. Bazi seyler dayanilmayacak kadar guzeldir. Ama biz henüz basindayiz. En guzelini, askin mucizesini yasayacagiz." Sonra onu kucaklayip yatagina goturdu.

Jennifer'in kendisi ayakta duramayacak haldeyken, Mac'in o gucu nereden buldugunu dusunecek zamani olmadı. Yatagin duzeltilmis olmasına sasiracak, ya da Mac'in ne zaman soyundugunu soracak zamani da olmadı.

Yalnızca, Mac'a kollarini acacak zaman bulabildi. Sonra ihtiras bir yangina donustu.

Mac'in vucudu altinda ezilirken karnindaki sert kaslari hissediyordu. Ama ihtirasi ne kadar yakici olursa olsun, Oksayislari yumusakti. Jennifer'in bile bilmedigi hassas noktalarini bulup cildirtarak oksuyor, parmaklariyla tutusturdugu atesi agzi ve diliyle korukluyordu. Jennifer duydugu her yeni zevkle titremekteydi.

Mac da ayni durumdaydi, ama ihtirasin artik tasmaya basladigi anda heyecani uzatmak istedi. Sona ulasmadan once biraz daha opusmek, biraz daha sevismek istiyordu.

Ates gibi dudaklarini ve dilini Jennifer'in vucudunda dolastirmaya basladi.

Jennifer'in elleri onun saclarinda, dudaklari onun agzindaydi. Mac'in vucudunun altinda kivranarak ona biraz daha yaklasti. Ihtiras sonunda setleri yikarken, Mac yumusak davranmaya calisiyordu. Ama daha fazla dayanamayacakti. Duydugu vahsice aclikla Jennifer'in canini acitmaktan korkuyordu. Ama onu kendinden, heyecaninin siddetinden koruyacak imkani yoktu.

Agzini Jennifer'den ayirip basini kaldirdi. Ellerin ustunde kalkarken kisa bir an, Jennifer'in onu

durduracagi korkusuyla kendine geldi. Ama Jennifer onu durdurmadı.

Mac'ın tutkusu doruga yükselirken, Jennifer teslimiyet içinde vücudunu ona actı. Yumusaklık ve sabir isteyebileceği en son seydi.

Mac'ın verdiği zevkle dolarak kendini bıraktı. Aynı atesle ona karşılık vererek doruga yükselirken vücudu Mac'la uyum içinde hareket ediyordu. Sonunda dünyanın durduğu o özel an geldi. Jennifer'in attığı titreşim çığlık, Mac'ın derinden gelen çığlığında yankılandı.

Sonra, kaybolmuş olan bütün güzel şeyler tek bir mucizeye dönüştü. Bu mucize Jennifer'inde.

Mac gece yarısı bir ara uyandı. Ormanlara alışkın olan Mac'i uyandıran sessizlik olmuştü. Sessizlik onun için bir tehlike işaretiydi. Ama orada bir tehlike yoktu, her şey sakinlik içindeydi. Hava sakin, ev sessizdi. Tek hareket Jennifer'in soluk alışlarıydı.

Jennifer'in eli Mac'ın omuzunda, ona sokulmuştü. Mac onun kasını opererek ona sarıldı. Hayati boyunca duymadığı kadar büyük bir tatmin duygusu içindeydi.

On yıl boyunca yalnız bir adam olduktan sonra bir alacakaranlıkta Jennifer'in gulusüne esir olmuştü.

Jennifer McLachlan hiç tanımadığı bir kadın gibiydi. İyi bir dost, sevecen bir doktor ve güzel bir kadındı.

Ve onun sevgilisi olmalıydı.

Ama huzursuzdu. Jennifer'i bir daha kollarına alamayacağını düşünerek uzuluyordu.

Jennifer kollarında yatarken, Mac sessizliği dinleyerek uzuntusunu düşündü...

Mac daha sonra Jennifer'in yanına dokunan eliyle uyandı. Jennifer'in artık kollarında olmadığını hemen fark etti. "Jennifer?"

Jennifer elini onun dudaklarına götürdü. "Bir şey söyleme. Bu gece uyumayacak , hatta konuşmayacak kadar güzel."

Aydınlanan gökyüzünden gelen hafif ısıtta Mac'a eğildi. Vücudu, dokunmaları buyuleyiciydi. Mac ürpererek onun ellerini tutunca, Jennifer ellerini çekmeye çalıştı.

"Hayır," diye fısıldadı Jennifer. " Bu kez sıra benim."

Jennifer onun içindeki kızlaşmış atesi canlandırmak istiyordu. Adını bağırmasını, onun arzularını istiyordu.

Mac onun yüzüne baktı. Yüz ifadesi karanlıkta anlaşılmıyordu, ama üstündeki ateşli vücudundan duyduğu heyecan belliydi. Mac onun ellerini optuktan sonra bıraktı. Jennifer'in ihtiraslı, neseli kahkahası niyetinin ne olduğunu anlatmaya yetiyordu. Mac kendisini onun oksajılarına bırakırken, Jennifer'in henüz başlamadan basarmış olduğunu anlamıştı.

Safak sokuş gece ermeden, Jennifer kocası olan adamı opuş oksajarak sevdi.

Mac onu nasıl bırakabilmiş olduğunu bilmiyordu.

Konu Başlığı: Ynt: Başka Bir Yerde- B.J. James

Gönderen: michelle üzerinde Temmuz 06, 2007, 03:19:44 ÖÖ

.....ONUNCU BÖLÜM.....

Mac'ın ayak sesleri koridorda sert yankılar yapıyordu. Hizli hizli yururken karsilastigi kisilere ne bir laf ediyor, ne de bakıyordu. Acik bir kapinin onunde sohbet eden bir gruba soyle bir bakti. Gunlerdir aradigi, merak ettigi ve sonunda endise duymaya basladigi kisi aralarinda yoktu.

Koridorun sonundaki kapiya geldiginde, itip acti. Sonra bir kac adimda Sally Brown'un masasina gidip durdu.

" Nerede o?" diye sordu sert bir sesle.

Sally her zamanki gibi sakin ifadeyle basini onundeki raporlardan kaldirdi. Mac'ın giderek somutklanisip icine kapanmasini gunlerdir Tiny'yle birlikte endiseyle izliyorlardi. Mac Samimi Kucuk Ev'e gelmeyi de artik kesmisti. Sally onu son gordugunden beri Mac cokmus ve zayıflamisti.

Martin ilk haftalari Jennifer icin her zaman zordu. Bu hastanede Sally'den baska hic kimsenin bilmedigi bir seydi.

Sally raporlari bir kenara koyarken durustce yanit verdi. " Dr. McLachlan'ın nerede oldugunu bilmiyorum."

"Yapma, Sally. Gunlerdir hastanede yok. Arabasi evin onunde, evde isik yaniyor, ama o ortalarda yok ve telefonlara cevap vermiyor. Nerede oldugunu soylemeden gunlerce uzaklasmak Jennifer'in yapacagi bir sey degil. Numarayi birak da, nereye gittigini, kimle gittigini soyle bana."

" Bastan savmaya calismiyorum, Mac. Haklisin, Dr. McLachlan nerede oldugunu soylemeden bir yere gitmez. Ama bu normal bir zaman degil." Sally dudaklarini buzup kaslarini catti. " Belki de, normal bir zaman."

" Sifreli konusmayi birak! Sabrim tasiyor. Jennifer bunu daha once de yapti mi, yani? Ara sira ortadan kayboluyor ve kimse neden oldugunu nereye gittigini bilmiyor."

" Evet, oyle." Sally orada uzun zamandır calistigi icin ofkeli anne babalarla ugrasmaya aliskindi. " Ama ara sira degil; her zaman Mart ortasinda olur. Uc yildir boyle."

" Neler sacmalıyorsun. Eger Jennifer o kadar titizse, boyle cekip gitmez."

" Cekip gitmedi. Sorumluluklarini unutmaz. Hastalarini baska doktorlara emanet eder. Sonra ailelerle konusup bir sure uzaklasacagini soyley."

Mac hala bir sey anlamamisti. " Hastalik izni olamaz." diye mirildandi. "Hic kimse programli hastalanamaz. Oyleyse ne?" Mac'ın ofkеси saskinliga donusuyordu. " Tatil mi?"

" Oyleyse bile guzel bir tatil degil. Geri dondugu zaman, senin su anda gorundugunden daha kotu gorunur."

Mac, Sally'nin bu yorumu uzerinde durmadi.

" Hastalarindan biri krize girse, ona ulasma imkanin yok mu?"

" Hayir."

Mac inanamiyordu. " Jennifer bunu yapmaz."

" Elinden gelse yapmazdi."

" Ve elinden gelmedigi icin ortadan kayboluyor."

" Evet," dedi Sally sabirila.

" Ne demek oluyor bu?"

" Bunun cevabini sadece Jennifer bilir." Sally o anda patronundan degil, bir arkadasindan soz eder gibiydi.

Mac elini karmakarisik saclarindan gecirdi.

"Gittigini far edince, benim bir sey yapmis oldugumu sandim."

" Hayir. En azindan, son zamanlarda yapmadigini biliyorum."

" Son zamanlarda mi? Bu sonuca nereden vardin?"

" Ortada. Bence mesele her neyse, gecmiste yatiyor." Mac'a bakti. " Sen de o gecmisin bir parcasisin."

" Ne olabilir? Tanrim, ne olabilir?" Mac ofkeli ve saskindi. " Tanistigimiz zaman, o hassas bir cocuk, ben de kati bir idealisttim. Evliligimiz ancak alti ay surdu. Cunku birbirimize uygun degildik. Ikimiz de cok genc ve inatciydik. Hos olmayabilir, ama bir felaket de degildi."

" Hic bir sey bilmiyorsun."

" Neyi!" Mac bu sozlerden bir rahatsizlik duydu.

" Sen gittikten sonra onun hayatinda neler oldugunu biliyor musun?"

" Birbirimizle temasimiz yoktu. Ben Guney Amerika'daydim. O da..." Mac, Jennifer'in Barclay'a gelmeden onceki yillarini nasil gecirdigini bilmedigini fark ederek sustu. " Bilmiyorum. Onu dusunemeyecek kadar kendi yaralarimla ugrasiyordum. Beni kisa surede unutmasi icin babasinin her sey yapacagini dusundum. Bundan emindim."

"Mac," dedi Sally. " Buraya neden geldin? Jennifer'in nereye gittigi ve ne yaptigiyla neden ilgileniyorsun?"

Mac bu soruya yanit vermek istemiyordu, ama Sally'nin bakislari buna izin vermedi. " Onu yine incitmis olabilecegimi dusundum." Incitmemis miydi? Onunla sevistikten sonra onu gunlerce aramamisti. " Bana ihtiyaci olabilecegini dusundum."

" Ihtiyaci varsa?"

" Onun icin elimden gelen her sey yaparim."

“ Yine soruyorum, Mac. Neden ilgileniyorsun?”

“ Bilmiyorum, Sally.”

Sally basini salladi. “ Tiny’nin arkadasinin yalanci olabilecegini hic ummazdim, Mac. Ama sen su an yalan soyluyorsun. Bana, ya da, kendine. O soruya bir yanit bulana kadar, Jennifer’e hicbir yardimin dokunamaz.”

“ Oyleyse, bulmak zorundayim, degil mi?”

Sally onu bir an inceledi. “ Bence, buldun bile. Bulmamis olsan, buraya gelmezdin.”

“ Belki.” Mac basini salladiktan sonra gitmek icin dondu.

“ Ne yapacaksin?”

“ Jennifer’i bulacagim.”

Mac arabanın koltuguna coker gibi oturdu. Her yerde uyuyabilme ozelligini kaybetmisti. Uykusuz gecen bir baska geceden sonra, yine Jennifer’in evinin onunde nobete basliyordu. Onu hala gormemisti, ama evde oldugu sonucuna varmistti. Cunku evdeki isiklar otomatik olarak degil, degisik zamanlarda yanip sonuyordu. Mac gunduz ve gecenin buyuk bolumunu evi gozlemekle gecirmeye basladi. Jennifer eninde sonunda evden cikacakti. O gun degilse bile, bir baska gun cikacakti. Ve ne kadar uzun surerse sursun. Mac bekleyecekti.

Arabanin icinde uzun bir sure oturduktan sonra, evin kapisi acildi ve Jennifer disariya cikti. Mac bir an gozlerine inanamadi. Ama Jennifer’in arabasinin kapisi kapanirken, Mac saskinlikten kurtuldu.

Jennifer arabayla geriye dogru cikarken, Mac onu izlemeye hazirlandi. Altinci hissi onu rahatsiz eden sorularin bu esrari cozerek yanitlayacagini soyluyordu.

Arada uygun bir mesafe birakarak Jennifer’i izlemeye basladi. Daha once kiyafetine bakarak Jennifer’in hastaneye gidecegini sanmamisti, ama artik oraya gittigini dusunuyordu. Fakat hastaneden iki kavsak once, Jennifer eyaletler arasi otoyola cikan sokaga sapti.

Jennifer arabayi hiz sinirini asmadan suruyordu. Bir sure sonra Atlanta’nin dis mahalleleri de geride kalirken, Mac, onun amacsizca gittiginden kuskulanmaya basladi. Jennifer sonra kucuk ve az kullanılan bir yola sapinca, Mac’in onu izlemesi guclesti.

Jennifer’in arabasini tanimamasi Mac’i rahatsiz etti. Ama her an fark edebilirdi ve Mac bu riski goze almazdi. Onun arabasini ancak uzaktan gorebilecek kadar geri kaldi. Bir iki dukkanla birkac evden baska bir sey olmayan kucuk bir koye gelince, Jennifer bir dukkanin onunde durdu. Mac aradaki mesafeyi bozmadan beklerken Jennifer’in elinde bir buket sari cicekle dukkandan cikinca sasirdi.

“ Bu da ne?” diye mirildandi. Jennifer eski, kucuk bir kiliseye giden yola sapinca saskinligi iyice artti.

Mac o sirada iyice yaklasmisti, ama Jennifer arabadan inerken onu yine de gormedi. Basi one egik, elinde ciceklerle kiliseyi gecip kucuk bir tepeye tirmanmaya basladi. Tepede demir

parmakliklarla cevrilmis kucuk bir mezarlik vardi.

“ Annesinin mezari miydi?

Mac hatirlamaya calisti. Mary Burke her zaman hastalikli ve kocasinin golgesinde yasayan silik bir kadindi. Jennifer oraya annesini mezarinda ziyarete mi gelmistir?

Mac akli karmakarisik halde oturup beklemeye basladi.

Guzel bir gundu. Gunes parlak, hava serin, ama rahatlatıcıydı. Mac uzanıp yanındaki koltukta duran cantasından yeni bir proje için vereceği teklifin on çalışmasını çıkardı. Düşünceleri sürekli olarak tepedeki mezarlıkta Jennifer'e donerek kagıtları okumaya başladı.

Mac teklifi cantaya koyduğu zaman, Gunes alçalmaya başlamıştı. Jennifer bir hareket yapsa bile, o uzaklıktan fark etmek mümkün değildi.

Gec oluyordu. Gunes birazdan batacak, hava soğuyacaktı. Jennifer'in üstünde yalnızca ince bir ceketle pantolon vardı. Usuyor olmalıydı. Mese ağacının gölgesi yavaş yavaş ona doğru yaklaşmış sonunda üzerine dustu, ama Jennifer hala kalkmıyordu, Birazdan alaca karanlık kökecekti.

Mac onun bu gizli alanında kendisinin de payı olduğunu artık anlıyordu. Jennifer'in ona belki de hiç olmadığı kadar ihtiyacı vardı.

Mac arabadan inip ceketini giydi. Kapiyi kapatıp tozlu yoldan tepeye doğru çıktı. Mezarlığın kapısı eski ve paslıydı. Jennifer kapının gıcirdiğini duyduysa bile, bir tepkide bulunmadı.

Mezarların çoğu eskmişti. Mac'in taşların üstünde okuduğu tarihler önceki yüzyıla aitti. Küçük mezarlık Jennifer'in diz çöktüğü mezar dışında kullanılmıyordu.

Zaman ve hava şartlarıyla yıpranmamış iki mezar vardı. Biri Mac'in tahmin ettiği gibi Mary Burke'nin mezariydi. Nergislerin durduğu diğer mezardaki isim onunda Jennifer durduğu için okunmuyordu. Mac los ışıkta bile Jennifer'in yüzündeki kurumuş göz yaşlarını görebildi. Mac, Mary Burke'nin yanında kimin yattığını ve Jennifer'e neden o kadar uzun zamandır acı verdiğini merak ederek bir adım daha yaklaştı.

“ Jennifer.” Mac omuzuna dokunmak için eğilirken Jennifer sesi duyarak basını çevirince, isim göründü. Mac isme ve altında yazanlara bakarken eli havada kaldı.

İlk bakışta gördüğünü anlamadı. Basını salladıktan sonra, sanki daha iyi anlayacakmış gibi yüksek sesle okudu.

“ Sarah Hope McLachlan... Jennifer Burke ve...” Saskin bir yüzle Jennifer'e dondu. Kesinlikle aklını kacırmıştı. Olamazdı. Yeniden tasa dondu.

“ Robert Bruce McLachlan'ın sevgili kızları.”

Mac bakışları tasa çakılmış gibi biraz daha yaklaştı. Sarah Hope McLachlan yedi yıl önce, ikinci doğum gününde olmuştü.

Bir an bir çocuğun doğum gününde olmasının ne korkunc bir şey olduğundan başka hiçbir şey düşünemedi. Sonra Yer sallanıyor sandı. Dünyası bir daha hiç bir zaman aynı olmayacaktı.

“ Kızım.” Korkunc gerçek içini sok ve dehşet karışımı bir duyguyla doldurdu. Jennifer'e

dondugunde yuzunde aci dolu bir bakis vardi.

"Tanrim! Bir kizim oldugunu hic bilmedim."

"Sarah." Jennifer'in yuzunden yaslar akiyordu.

"Bugun dokuz yasinda olacakti." Bunu dusunmek Mac'in acisini daha da buyuttu.

Jennifer ayaga kalkti. Mac'a sarilmak istiyordu, ama gozlerindeki sert ifadeyi gorunce durdu.

"Neden, Jennifer? Neden yaptin bunu? Benden o kadar cok mu, nefret ediyordun? Onu benden uzak tutacak kadar mi?" Yumruklerini sikarken cenesinde bir kas oynadi. "Lanet olsun sana. Ocunu boyle mi aldin? Sarah'i babasindan mahrum ederek mi?"

"Hayir, Mac!" Jennifer elini yalvarir gibi kaldirarak Mac'a dogru bir adim atti.

"Yaniliyorsun. Oyle degil."

"Uzak dur!" Diye uyardi Mac. "Kendi iyiligin icin uzak dur."

"Mac, dinlemek zorundasın. Anlamak zorundasın."

Jennifer, onun kolunu tutmaya calisti, ama Mac hizla donerek onu omuzlarindan yakaladi.

"Ortadan kayboldugun zaman aklım basımdan gitti. Seninle sevisip sonra seni aramadığım icin seni yine incitmiş olduğumu dusundum." Aldigi solukla Mac'in gogsu kabardi. "Zalim olduğumu dusundum." Jennifer'in kolunu sikarken parmaklari etine gomuldu. "Ama zalimlik sanatında senden ogreneceğim cok sey varmiş, degil mi?"

Jennifer'in saskinligi korkuya donusuyordu. "Seni sevdim. Evliligimiz yurumedigi icin seni sevmekten vazgeçmedim. Seni beni suçladığın seyi yapamayacak kadar cok seviyorum."

"Oyle mi?" Mac mezarın yanına diz cokup parmaklarını tasin üstündeki yazılarda dolastirdi. "O zaman, kucagıma hic almadığım bir cocugu nasıl acıklayacaksın? Olmuş olan kizimi...Onun neden olduğunu bile biliyorum."

Mac'in gozlerine dolan yaslar yanaklarından akmaya basladi. Yorgun yuzundeki ifade Jennifer'i kahrediyordu. Daha fazla dayanamayarak, Mac'in basını tutup goguslerine cecti. Mac gergindi, ama uzaklaşmaya calismadi. Jennifer onun saclarını oksayarak rahatlatıcı bir seyler mirildandi. Ama dokunuslari Mac'a acidan baska bir sey vermiyordu. Jennifer onun sessiz reddedisi karsısında cekildi.

"Ozur dilerim," dedi kekeleyerek. "Bunu yapmamalıydim. Benden bir sey istemedigini anlamalıydim."

"Haklısın istemiyorum." Batan güneşin son isiklari nergislerden birinin üstüne dusunce Mac parmagını cicege dokundurdu.

"Nergis en sevdiği cicekti."

Mac karsilik vermedi. Icine kapanmisti ve Jennifer'in ona ulaşmasına imkan yoktu. Mac ayaga kalkip sirtını Jennifer' dondu. Jennifer artık yoktu.

"Baska birgun geleceğim, Sarah. Soz veriyorum."

Baska bir gun gelip kizi icin yas tutacakti.

Mac mezarlarin arasindan gecip kapiya dogru yururken, Jennifer yuregi bogazinda atarak ona bakti.

“ Mac.”

Mac arkasina donmedi.

“ Dinlemek zorundasın.” Jennifer demir parmakligin yanina geldi. “ Seni aradim. Ama telefonlarima cevap vermedin. Sana yazdim. Mektuplarim acilmadan geri geldi. Sonunda Rick’in evine gittim, ama sen gitmistin. Babam beni senin benimle ve tasidigim cocukla artik ilgilenmek istemeyecegine inandirdi.”

Mac’in adimlari yavaslayip durdu. Donup Jennifer’e bakti. “ Baban mi?”

“ Evet.”

“ Her zaman boyle, degil mi Jennifer. Her zaman baban, ya da ben.” Mac’in sesindeki aci ton bicak gibi keskindi.

Jennifer aci icinde onun gidisini seyretti. Arabasinin arka isiklari kayboldugunda bile arkasindan bakiyordu.

Babasi, ya da, Mac. Ama Mac, Jennifer’in yaptigi tercihi hicbir zaman bilmeyecekti.

Mezara donup yeniden comeldi ve gozleri Babasina benzeyen, sevdigi adamin cocugu olan kizini dusundu.

“Ve kopek olan kara kedi kaplumbagaya dondu.”

“ Hakli olduguna eminim, Lincoln.” Jennifer kalemiyle Lincoln Avery’nin masasina vururken, bakislari bir an pencereye gitti.

“ Hangisinde hakli olduguma eminsin, Jennifer?” Lincoln, Jennifer’in dikkatini cekmek icin sesini yukseltti. “ Hangisi Jennifer?”

“ Efendim?” Jennifer gozleri saskinlikten buyumus halde bakislarini Lincoln’e cevirdi.

“ Jason’daki buyuk gelismeyi konusurken, uzaklara daldin.”

“ Daldim mi?”

“ Sana gercekte kopek olan kara kedinin kaplumbagaya dondugunu soyledim; haklisin dedin.”

“ Ah, hayir.” Jennifer’in yuzune ates basti.

“ Evet.” Lincoln’un gulumsemesi sondu. “ Geri doneli gunler oldu, Jennifer. Uzakta oldugun sirada olan gelismelere yetisip normal calismana basladin. Ama davranislarinda bazen sanki dunyayla aranda bir perde varmis gibi. Bizimle birlikte olmak istemiyorsun.”

“ Ozur dilerim.”

“ Neye sikildigini bana anlatsana. Belki yardimim olur.”

" Kimse yardım edemez, Lincoln. Uzun zaman önce bir hata yaparak bir kaç kişinin hayatının gidişini değiştirdim. Dünyadaki hiçbir şey bunu çözemez."

" Eger yeteri kadar önemliyse, hatalar düzeltilebilir."

" Her zaman değil."

" Ama denemeden bilemezsin. Denemek ister misin, Jennifer?"

" Bilmiyorum."

Lincoln arkasına yaslandı. " Bu çözülemeyen hatanın birkaç gün hastaneden uzaklaşmanla bir ilgisi var mı?"

" Tamamen onunla ilgili."

" Isin içinde Mac da var mı?"

" Evet."

Lincoln buna sasırmadı. " Konusmak ister misin?"

" Hayır!" Jennifer sicrar gibi ayağa kalktı. Kollarını kavuşturup pencereye doğru yürüdü. Hastaneye döndüğünden beri hep pencereye doğru çekildiğini hissediyor, ama kendini tutuyordu. Çünkü, inşaata bakmak bir şeyi çözmezdi.

Mac'ı günlerdir görmemişti. Ne yapıyordu? Ne düşünüyordu? Anlamasını nasıl sağlayabilirdi?

" Evet." Sozcuk ağzından çıkıncaya kadar Jennifer kabul edeceğini bilmiyordu.

Lincoln bakışlarını ondan ayırmadan beklemeye başladı.

" Evet," dedi Jennifer yeniden. " Konusmak istiyorum. Eger bir yolu varsa, çözmek istiyorum."

Lincoln gülümsedi. " İyileşmek için ilk adım attın."

Jennifer sessizdi. Butun cabasına karşın, pencerenin onundan ayrılamadan santiyeden çıkan adamlara bakıyordu. Paydos olmuştı, ama Mac aralarında yoktu.

Pencereden uzaklaşıp dikkatini toplamaya çalıştı. Lincoln'la konuşmayı hiç düşünmeden kabul etmişti. Ama gerisini getirmek zordu. Farkında olmadan Lincoln'un karşısına oturdu. " Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

" Bir başlangıcı var, değil mi?"

Jennifer gülümsedi. " İyi, ya da kötü, her zaman olmaz mı?"

" Başlangıcı neydi?"

" Mac'la tanıştığımız gece."

" Oyleyse oradan başlayalım."

Jennifer bir kez basladıktan sonra acildi. Anlattıkca, eski yaralar gun isigina cikiyordu.

Okul gunlerini, Mac'la farkli dunyalarini, Mac'in kararlilikini, kendi toylugunu anlatti.

Lincoln hic bir yorum yapmadan dinledi. Jennifer sonunda Sarah'i ve kisa acikli hayatina geldi.

"Olumune hic bir zaman alisamadim," dedi. " Her yil dogum gununden birkac gun once duymaya basladigim korkunc melankoli cok agir geliyor. Dusenemiyorum, Hic bir sey yapamiyorum. Bu yuzden hastaneden izin aliyorum."

" Kendine gelince geri donuyorsun," dedi Lincoln."

" Evet."

" Sarah'in oldugunu kabul etmeye hic baslamadin mi?"

" Hicbir zaman."

" Su ana kadar?"

" Emin degilim."

" Istemek bir baslangictir, Jennifer. Neden istedigini biliyor musun?"

" Bilmiyorum." yeniden ayaga kalkti. Bir sorunla yuz yuze oldugu zaman hareketsiz duramazdi.

" Jennifer?"

Jennifer dudagini isirarak basini salladi. " Gec oluyor."

" Zamanim bol."

" Uzun bir gun gecirdin. Yorgun olmalisin."

Mac'in ayni sozleri ona soylediginin ustunden bir omur gecmis gibiydi.

" Barclay'da calismanin en buyuk yarari," dedi Lincoln, " Kucuk bir gecikmeden sonra gercegi neden kabul etmiyorsun?"

" Gercegi bildigimden emin degilim."

" Oyleyse, ben soyleyeyim. Kendi uzuntunu gecirdikten sonra Mac'a yardim etmek istiyorsun."

Jennifer inkar etmeye kalkismadi. " Neden oldugunu da soyleyebilir misin?"

" Soyleyebilirim, Jennifer. Ama bunu kendin bulmalisin."

" Peki, bundan sonra ne olacak?"

" Sonraki adimin ne olacagi cok acik."

" Mac beni uzdugunu sandigi zaman bana geldi. Simdi o uzuluyor ve benim ona gitmem gerek. Ona her sey anlatmak zorundayim. Anlayip beni bagislama icin dua edecegim."

" Mac eger benim tanidigim gibi bir adamsa, anlayacaktır. Bagislamaya gelince... Bagislanacak

bir sey yok.”

“ Hakli olmani isterdim.”

“ Hakliyim.” Lincoln gulumsedi. “ Inan bana hakliyim. Ve baska bir seyim.”

Jennifer’in gulumsemesi yaptiklari hazirliksiz seansin basarili oldugunu gosteriyordu. Lincoln onun eski duygulari aciga cikarmasina yardim etmist. Gerisi ona kaliyordu.

Jennifer onun havasina uyarak canli bir sesle sordu. “ Eee, baska nesin?”

“ Acim, yemege gitmeye ne dersin?”

“ Ben de acim.” Jennifer gunlerdir ilk kez olarak aclik duyuyordu. “ Ama Samimi Kucuk Ev’e gitmeyelim. Yapacagim seye henuz hazir degilim.”

“ Sorun degil. Irmagin kenarinda cok guzel hamburger yapan bir yer biliyorum. Soganlari cicek seklinde kesip kizartiyorlar. Cokolatali tarti da annemin yaptigi...”

“ Tamam, tamam! ikna oldum.” Odadan cikarlarken uzun zamandır ilk kez guluyordu.

Jennifer vinclerle agir makinelerin arasindan gecerek yurudu. Ustunde pantolon ve ayaginda saglam ayakkabilar vardi. Traktore benzeyen bir arac ona yaklasiyordu. Toz ve gurultu patirdi icinde kuvvetli bir kol Jennifer’i bir cuval gibi kaldirip ileriye goturdu.

Kirli bir yuz bembeyaz dislerini gostererek siritti.

“ Merhaba, Doktor. Tasima isi icin ozur dilerim. Ama traktore bu kadar yaklasirsan tozdan bogulursun.”

“ Sag ol. Sen kucuk Sam’sin degil mi? Samimi Ev’de tanismistik.”

“ Dogru. Hatirladigina sasirdim.”

“ Tiny kadar iri oldugun icin seni unutmak kolay degil. Iyi ki sana rasladim, yoksa dunyanin tozunu yutacaktim.”

“Bir sey degil, Doktor. Seni buraya ne getirdi?”

Yanlarindan bir baska traktor gecti. Gurultu uzaklasip toz basilincaya kadar konusmayi kestiler.

“ Ben, ah, Tiny’yi gormeye geldim. Burada mi?”

“ Tiny’mi? Tabii, Doktor. Tiny her zaman buradadir. Onu barakasina giderken gordum.”

“ Sag ol, Sam.” Jennifer elini sallayip yurumeye baslarken Sam elini tutup onu durdurdu.

“ Dur.” Trakturun icinden mavi bir kask cikarip baglarini ayarladiktan sonra Jennifer’in basina yerlestirdi. Kask en kucuk olcude olmasina karsin, Jennifer’in burnuna kadar indi. Sam gulerek kaski geri cekti. “ Ozur dilerim, ama kullanmak zorundas. Kurallar boyle.”

“ Tamam. Tesekkurler, Sam.”

" Bir sey degil, Doktor."

Jennifer barakaya vardiginda, Tiny kapida belirdi.

" Gunaydin, Doktor. Geldigini gordum."

" Gunaydin, Tiny."

"Bir sorun mu var?" Tiny bunu sakayla soylemisti, Ama Jennifer kaski geriye iterken yuzune bir bakinca hemen ciddilesti. Jennifer'i iceriyeye alip cizimlerle dolu bir masaya oturtuncaya kadar ne konustu, ne de bir sey sordu. " Simdi, ne oldugunu bana soylersin, umarim."

Tiny omuzuna vururken, Jennifer'in cesareti kirildi. " Mac' o ariyordum. Onu gunlerdir gormedim."

Tiny bir tabure cekip yanina oturduktan sonra onun elini tuttu. " Guzelim , o gitti. Bir hafta oldu."

" Gitti mi, Ama burada isi var."

" Yok. Onun isi bir sure once bitti. Burada sadece danisman olarak bulunuyordu. Haftalar once isi bitmisti ve gitmekte serbestti."

" Ama kalmaya devam etti."

" Neden oldugunu ikimiz de biliyoruz, sanirim."

Jennifer buna emin degildi. O anda hicbir seyden emin degildi. " Neden, ya da, nereye gittigini soyledi mi?"

" Gunlerdir kendinde degildi. Cok sessizdi. Bir kac gun once geldiginde sanki dunya ustune cokmus gibiydi. Hicbir aciklama yapmadan gidecegini soyledi." Tiny dogruldu. " Ama aci cektigini soyleyebilirim."

" Cok gec kaldim." Jennifer caresizligini saklamaya gerek gormedi. " Hayatimdaki ikinci fırsat icin cok gec kaldim."

Tiny onun omuzuna dokundu. " Yapabilecegim bir sey var mi?"

Jennifer ayaga kalkti. " Sag ol, Tiny, ama kimsenin yapabilecegi bir sey yok, artik."

" Seni hastaneye kadar gotureyim."

" Gerek yok. Yalniz gidebilirim." Jennifer kaski aldi. " Yalniz olmaya alistim."

Jennifer tozlarin arasinda uzaklasirken, Tiny Bir lanet savurarak isine dondu.

Sabah baslayan yagmur hala devam ediyordu. Hava kasvetliydi, ama Jennifer'in aldirdigi yoktu. Artik butun gunleri ve geceleri kasvetliydi.

Ceketinin yakasini kapatip sapkasini asagiya cektikten sonra aceyleyle park yerine dogru

yurudu.

Saat gec olmustu ve park yerinde ondan baska hic kimse yoktu. Birden onunde iri bir vucut belirdi.

“ Gec saatlere kadar calisiyorsun, degil mi, Doktor?”

Jennifer durup ona bakti. “ Mac.”

“ Konusmamiz gerek.”

“ Biliyorum.”

“ Sarah hakkında.”

“ Evet.”

Mac hicbir sey soylemeden onu arabasina goturdu.

“ Beni nereye goturuyorsun?”

“ Evine, esyalarini toplamaya. “ Mac bakislarini yoldan ayirmadi. “ Sonra benim evime.”

Isi oldugunu hatirlatarak reddetmek Jennifer’in dilinin ucuna kadar geldi. Ama bir sey soylemedi. Hastaneye telefon edip az sayidaki hastalarini Lincoln’a devredebilirdi. O anda ona Mac’dan daha fazla hic kimsenin ihtiyaci yoktu. Jennifer’in de ona ihtiyaci vardi.

Konu Bařliđı: Ynt: Başka Bir Yerde- B.J. James

Gönderen: michelle üzerinde Temmuz 06, 2007, 03:27:14 ÖÖ

.....ON BİRİNCİ BÖLÜM.....

Buyuk Ciftlik Evi rahat, sade Ve gecmisten bir anyidi. Aile sabah kahvaltisi icin mutfakta toplanmisti.

Jennifer de Mac’in ailesinden olmustu.

Mac onlara yetismek icin butun gece yagmur altinda araba surmus, Jennifer de yaninda sessizce oturmustu.

Mac onu evinin kapisinda birakip yanina saglam giyecekler almasini soyledigi zaman, Jennifer onun ne yapmaya niyetlendigini, ya da, eviyle nereyi kastettigini bilmiyordu. Hic bir sey sormadan onunla yola cikti.

Karanlikta dar virajli yollarda yagmur altinda giderlerken, Jennifer uykuya daldi.

Uyandigi zaman kendini yabanci bir yatakta ve gunesin ilk isiklariyla sarilmis buldu. Agiz sulandirici kokular geliyordu. Bir anlik saskinlikten sonra McLachlan, ciftliginde oldugunu animsadi. Sonra aklina Dare’yle Jakinda geldi.

Yikanip giyindikten sonra kokuyu takip ederek mutfaga gitti. Kapida Dare ona bakip gulumsedi. Jennifer tam zamaninda gelmis oldugunu dusunerek masaya oturdu.

Kahvaltiya sonra ailenin diger uyeleri de birer birer gelmeye basladi. Jacinda, Tyler, Paul ve Amy. Son olarak da beyaz onluguyle Ross. Jennifer onlarla Mac'la evlenmeden once tanismisti.

Aileden yalnızca ucu orada degildi. Ross'un film cevirmeye ara sira devam eden karisi Antonia o anda yine bir film icin Italya'daydi. Jamie de bir konser turnesindeydi.

Bir de Mac yoktu.

Jennifer aileyle konusup, gulerken Mac'i merak ediyordu. Hic kimse Mac'la Jennifer'in on yil sonra yeniden beraber olmalarina sasirmis gorunmuyor, bir sey sormuyordu. O mac'in karisi ve ailenin bir uyesiydi.

Gercegi ogrendikleri zaman da oyle sevecen olacaklar miydi? Yoksa, Sarah yuzunden, onlar da Jennifer'den nefret edecekler miydi?

" Bence delirmis," dedi Ross tabagini alip Jennifer'in yanindaki iskemleye otururken.

Jennifer sasirdi. Ne diyecegini bilemiyordu.

" Delirmis mi? Kim?" diye sordu Paul.

" Mac amcan, tabii."

" Neden?" Paul omuzlarini kaldirdi. " Jennifer'le uyuyacagina, sacma isler yapmaya gittigi icin mi?"

" Paul!" diye uyardi Jacinda, ozur diler gibi Jennifer'e bakarak.

" Cocuklarin diline dusme," dedi Ross.

" Babam da soyledi," dedi Amy. " Tyler'e soylerken duydum."

" Tantim!' Jacinda gozlerini dondurdu. " Bu McLachlanlar... Hepsi ayni."

" Tyler babamin kiskandigini soyledi. Cunku, bu sabah kahvalti hazirlama sirasi ondaymis ve annemle uyuyamamis."

" Amy!" Bu kez uyan Tyler'di " Yeter. Jennifer'i utandiriyoruz." Tyler damarlarinda McLachlan kani tasimasa da, onlara cok benziyordu.

" Bizimkileri gorunce, cocugun olmadigina seviniyorsun, herhalde," dedi Ross gulerek Jennifer'e egilirken.

Jennifer catali elinden dusururken, omuzuna bir el dokundu.

" Bunu soyleyene bak!" Mac'in sesi idi. " Cocuklardan o kadar nefret ettigi icin onlari hayatinin isi yapti."

" Biliyorum." Jennifer'in sesi titriyordu ama kimse fark etmedi. Basini ceviriip yanagini Mac'in eline dokundurdu.

Jennifer'in birden solgunlasmasi herkes tarafından fark edilmisti. Ross'in yuzu ciddilesti. " Iyi misin?"

Yanit veren Mac oldu. " Iyi." Jennifer'in elini dudaklarina goturdu. " Onu eve goturdugum zaman daha da iyi olacak."

"Hemen gitmek zorunda misiniz?"

" Evet. Konusacak cok sey var."

" Hic degilse, kahvalti bitene kadar bekleyebilirsiniz, degil mi?" Jacinda, Jennifer'e dondu.

" Sanmiyorum." Jennifer elini Mac'tan cekerek pecetesini katladi. " On yillik konusacaklarimiz var ve hastaneden fazla uzak kalamam."

" Gerekli her sey jipte," dedi Mac ayaga kalkarken. " Sen hazirlaninca yola cikariz."

Jennifer iskemlesini itti. " Ben hazirim."

"Bir ceket al. Yukseklerde hava daha soguktur," dedi Mac.

"Cok eglenceliydi."

Mac jipi derin bir yagmur birikintisinden gecirinceye kadar bir sey soylemedi. " Kahvaltidan once donerim saniyordum. Onlarla tek basina karsilasmani istemezdim. Ozur dilerim."

" Iyi insanlar, Mac. Tekrar beraber oldugumuzu saniyorlar."

" Biliyorum."

" Jennifer ona bakti. " Bunu sen planladin."

" Tabii ben planladim. Yoksa, Jacinda seni benim odamda, benim yatagimda yatirmazdi."

" Sen de orada mi, uyudun?"

" Tabii. Dare, Tyler ve Paul'un hayal gorduklerini mi sandin?"

" Yanildiklarini sandim."

" Hayir. Kollarimda yatarken cok guzeldin."

Izledikleri yol yoldan cok genis bir patikaya benziyordu. Mac jipi kaygan ve taslik bir yerden gecirdi. " Ama merak etme, sevgilim..." Sevgilim derken sesinde alayci bir ton vardi. " Hepsi o kadar. Olu gibi uyudun, ama bana sokulmus uyurken bile kiskirticydin."

" Ozur dilerim," dedi Jennifer.

" Onemli degil. Artik degil."

Yokus artik dimdik olmustu. Jennifer koltugun kenarlarini sikica tutup gozlerini yumdu ve ancak jip duzluge cikinca acti. " Insanlari aldatmak hos bir sey degil."

" Gereksiz yere uzmek de, hos degil."

" Onlara Sarah'tan soz etmeyecek misin?"

" Bilmiyorum." Mac donup sert bakislarla Jennifer'e bakti. " Artik hicbir sey bilmiyorum."

Jennifer ondan nefret eden bir adamla dunyanin bir ucuna gelmesinin akillica olmadigini dusundu.

"Tamam. Gozlerini acabilirsin. Eve geldik."

Jennifer gozlerini acinca, tas, cam ve kutuklerden yapilmis evin dunyanin bir ucunda degil, tepesinde oldugunu gordu. Arabadan inip patikada yurumeye basladi. " Sen insa etmissin," dedi evi inceleyerek.

" Kendi ellerinle ve burada bulduklarini kullanarak."

"Ara sira kardeslerimde yardim etti." Mac evde onun damgasi oldugunu Jennifer'in fark etmesine sevinmisti. " Ara sira da bir helikopterin yardimi oldu."

" Bu evi neden yaptin?"

" Ayak altinda olmamak icin. Ormanin kapali atmosferinden sonra acik alanlar hosuma gidiyor."

Jennifer cok iyi anliyordu. " Neden ayak altinda oldugunu dusunuyorsun? Kardeslerin seni seviyorlar."

" Tabii, seviyorlar." Mac bakislarini uzaklarda bir noktaya dikti. " Ama kendi hayatleri var. Ne kadar sevseler de, hic kimseyi haftalarca rahatsiz etmeye gerek yok."

" Ve evi yapmana onlar da yardim ettikleri icin, paylasacagin bir sey oldu."

Mac duvara yaslandi. Jennifer'in sezgileri onu sasirtiyordu. " Cok akillisin, degil mi, Doktor?"

Jennifer basini salladi. Evin Mac icin ne anlam tasidigini anlamak icin akilli olmaya gerek yoktu. Anliyordu, cunku o da benzer bir hayat yasmisti.

" Bana odami gosterirsen, yerlesmek istiyorum."

" Tabii, Doktor. Nasil istersen. Yataklar hazir. Benim yapacak bazi islerim var; sen rahatca yerles."

Guzel kokulu sumbullerin arasindan gecerek eve vardilar. Mac kapiyi acip Jennifer'in gecmesi icin kenara cekildi.

Jennifer'in uyumaya niyeti yoktu. Odayi inceledikten ve esyalarini dolaba yerlestirdikten sonra oturdu. Yuksek tavanli odadaki uyum ve yatistirici renkler, yorgunluguyla birlesince, Jennifer huzur icinde uykuya daldi.

"Mac?"

Hic ses gelmedi. Jennifer parmaklarinin ucunda odadan disariya cikarken, ev sesizlik icindeydi. On tarafa bakan bir pencereden bahceye bakinca, duvardaki otlarin temizlenmis, yerdeki otlarinsa kesilmis oldugunu gordu. Cim makasi duvara dayali duruyordu, ama Mac ortada yoktu.

Jennifer evi dolasmaya basladi. Bir kac tane cok buyuk oda vardi. Hayati acik alanlarda gecmis bir adamin oyle buyuk odalara, yuksek tavanlara ve tavan pencerelerine olan ihtiyacini anliyordu.

Jennifer dolasarak evin arka tarafina gitti. Sominede ates yanliyordu. Yanindaki kova doluydu. Rahat bir kanepenin ustunde ters kapatilmis bir kitap vardi.

Bitisikteki mutfakta bir tencerenin icinde spagetti sosu kayniyordu. Dilimlenmis ekmeklerin ustune yag surulmustu. Eyvenin icindeki suzgecte yikanmis marul vardi. Ve bir sise acilmamis sarap duruyordu.

Mutfakta yapilacak bir is kalmamisti. Jennifer sominenin yanina gitti. Ellerini cebine sokup duvardaki resme bakti. Mac'la Jamie'nin on dokuz, yirmi yaslarinda yapilmis resimleriydi. Saclariyla gozleri resimde daha acikti. Birbirlerine cok benzemiyorlardi, ama yabanci bir gozle cok benzer gorunecekleri kesindi.

" Jacinda yapti." Mac elinde bir demet nergisle kapida duruyordu.

" Birbirinize cok benziyorsunuz. Hepiniz." diye mirildandi Jennifer ciceklere bakarak.

" Bizi taniyanlar Ross'la benim daha cok benzer oldugumuzu dusunur. Jamie'yle de Dare cok benzerdir." Eyveye gidip bir bardagi suyla doldurduktan sonra cicekleri icine koydu. Sonra bardagi masanin ortasina yerlestirdi. " Yemek on dakikaya kadar hazir olacak."

" Harika."

" Kitaplarin yaninda teyp var. Begendigin bir sey sec. Neyse ki, Jenarator sayesinde o kadar konforsuz degiliz."

Jennifer dusunceleri karmakarisik halde muzik secmeye calisti. Mac ona kizgindi, ama yine de dostca, hatta bir asik gibi davraniyordu.

Rast gele bir disk secip teybe yerlestirdikten sonra sominenin yanina gitti. Muzik yumusak bir piyano sesiyle baslayinca Jennifer, calanin Jamie oldugunu anladi. Ruya gibi melodiye dinleyerek butun hayati boyunca sevdigi adami seyrederken aksamin nasil gececegini merak ediyordu.

"Biraz daha sarap?"

" Hayir!"

Mac yine de sarabi bosalitti. " Bu senin en sevdigin sarap."

Jennifer kadehi ileriye itti. Zihni acik olsun, istiyordu. Icmis oldugu sarap basini dondurmeye baslamisti bile.

" Neden yaptin bunu?" Jennifer masayi, yiyecekleri ve cicekleri isaret etti. " Beni buraya ikimiz icin de aci olan bir seyi halletmek icin getirdin. Sana korkunc bir haksizlik yapmis olduguma inaniyor, benden nefret ediyorsun. Bu durumda, boyle bir aksam cilginlik."

" Benim cilginligim boyle olabilir. Bir kizim oldugunu ogrendigimden beri cilgin bir adam oldum." Mac pecetesini firlatarak masadan kalkti. Pencereye gidip daglara bakmaya basladi. " Bu gece bir seyi halledecegiz. Ofkelenmek istemiyorum. Kizim hakkında konusulurken ofkelenemem. Daha once ve simdi bir birimiz icin ne oldugumuzun onemi yok. Sen benim cocugumun annesisin. Cocuguma karsi hakca davranmak istiyorum."

" Sonra benden yeniden nefret etmeye baslayacaksin."

" Senden nefret etmiyorum, Jennifer. Ettigimi sandim. Etmeye calistim."

Jennifer basini egdi.

Mac onun dagilmis saclarina ve yuzune bakti.

" Gunlerce aci icinde yogruildum. Senden nefret etmek istiyordum. Nefret etmeye ihtiyacim vardi. Ama cevap vermedigim telefonlarin, acmadigim mektuplarin aklima geliyordu.

Mac uzun bir soluk aldı. " Anlamadigim ve ogrenmem gereken seyler oldugunu biliyorum. Babanin bu isteki rolu. Neden kavga ettiginiz. Hepsinden cok da, Sarah hakkında her seyi ogrenmek istiyorum.

Jennifer basini kaldirdi. Bogazi daraliyordu. Parmagiyla bir nergise dokundu. " Bu onun en sevdiği cicekti," diye fisildadi. " Gunesin altinda nergislerle dans etmek isterdi, ama kalbi cok zayifti."

" Mutfak penceresinin yaninda asili resmi o yaptı."

Mac bunu sormamis, cevabindan emin olarak soylemistti.

" O yasinda inanilmaz bir yetenegi vardi. Anlamsiz gibi gorunen cizgileri anlamsiz degildi. Jacinda..."

Hickirigini bastirarak devam etti. "...Gorseydi, onu cok severdi."

" Butun ailem severdi. Ama oyle bir firsatlari hic olmadı." Mac soyledigi aci sozlere hemen pisman oldu. " Ama onlari bir kez gormus oldugun icin sen bunu bilemezdin."

Jennifer bir sey soylemedi.

" Sarah, uzun suredir mi, hastaydi?" diye sordu Mac ofkesini bastirarak.

" Ilk nefesinden itibaren."

Mac yeniden pencereye dondu. " Yalnizdin."

Jennifer, Mac'in goremeyecegini dusunmeden basini salladi.

" Anlat," dedi Mac sonunda yari donerek. " Her sey anlat."

Jennifer onun gittigi gunden baslayarak anlatti.

" Tartistigimiz zaman hamile oldugumu bilmiyordum. Sen gittikten sonra hastalanincaya kadar agladim. Hicbir sey beni yatistiramiyordu. Sonunda babam doktora gitmem icin ısrar etti. Hamile oldugumu o anladi." Jennifer'in sesi giderek alçalarak fisiltiya donustu. " Son

sevismemizden olmalıydı.”

Mac hic kipirdamadan atese bakıyordu. “ Sonra beni aradin.”

“ Evet.”

“Mektup yazdin.”

“ Sonra Rick’in evine gittim, ama sen gitmistin.”

“ Daha sonra hic denemedin mi?”

“ Hayir.” Jennifer’in sesi havada dalgalandi.

“ Babam...” Jennifer o anda bile babasinin yaptiklarini dusunmeye dayanamiyordu. “ Babam benimle, ya da, cocukla ilgilenmek istemeyecegine inandirdi beni.”

Mac yumruklarini sikti. “ Ona inandin mi?”

“ Inanmam icin bir sebep yoktu.”

Mac basini salladi. Arkasina hic bakmadan gitmis olmasi Jennifer’in inanmasini kolaylastirmisti.

“ Sarah dogduktan sonra onunla tartistiniz mi?”

“ Cok daha once tartistik. Kurtaj olmami istedi. Reddettim. Usteledi, yine reddettim. Sonunda beni evlatliktan reddetmekle tehdit etti.”

“ Yine kabul etmedin ve o da tehditlerini surdurdu.” Mac nefretine yeni bir kanal bulmustu. Edwin Bruke ve kendisi. “ Nasil yasadin, Sarah’a nasil baktin, ogrenimini nasil surdurebildin?”

“ Annem hayatinda ilk kez olarak babama karsi cikarak, bana gizlice mucevher ve hisse senedi verdi. Verdikleri hamileligim boyunca yetti. Sarah hastalaninca biraz daha yardim etti. Kontrolunu babama birakmadigi kucuk bir miras almisti. Babam onu bana verdigini anlayinca cok ofkelendi. Anneme yaptiklarini dusunmemeye calisiyorum.”

“ Asagilik herif.” Mac yumruklarini acip kapatıyordu.

“ Sonra daha da buyuk kotuluk yapti.” Jennifer’in sesi o anda daha guclu cikıyordu. “ Sarah olduktan sonra, annemin sagligi daha da kotulesmeye basladi. Sanirim, canavarlasmis bir adamla yasamaya kalbi daha fazla dayanamadi.”

Mac neyin gelecegini biliyordu. Ama dinlemek icin sabirsizlanıyordu. Jennifer’le onun kurtulusu bundaydi.

Jennifer ellerini masanin ustunde birlestirmis, hic kipirdamadan duruyordu. “ Sen Guney Amerika’ya gittikten sonra, seni bulmayi bir kez daha denemek istedim. Babam ona da karisti. Ulkenin her yaninda bir cok baglantisi vardi ve seni bulmakta benden cok daha basarili olabilirlerdi. Inandirici bir sure gectikten sonra, en basindan beri hakli oldugunu, benimle, ya da, senden oldugunu iddia ettigim cocukla hicbir bag kurmak istemedigini soyledi.”

“ Iddia ettigin!” Mac ofkeden bogulacak gibiydi. Burke’den her turlu duzenbazligi beklerdi, ama bunu degil.

“ Ne de olsa, babamdı. Ona inandim, ve sana ulasmaya calismaktan vazgectim.”

" Bunun uzerine, kurtaj olman icin sana daha da buyuk baski yapmistir."

" Uzun ve kotu tartismalar yaptik. Sonunda tercihim yapmak zorunda kaldim... Babam, ya da, cocugum." Jennifer masadan kalkip somineye gitti. Sicaklik onu sararken, Jennifer hicbir zaman isinamayacagini hissediyordu. " Onu bir daha hic gormedim. Kendisi oyle istemisti. Sarah oldukten sonra annem onun yaptiklarini ogrendi, ama cok gec olmustu."

" Lanet olsun!" Mac eliyle pencerenin pervazina vurdu. " Bize oyun oynadi! Hepimize! Hayatimizla oynadi."

" Daha akilli olsaydim..."

" Hayir!" Mac yanina gelip onu kollarina aldi. Hayattaki acilarla bas edemeyecek kadar kirilgandi, ama yine de dayanmistti. Yuzunu ellerinin arasina alip gogsune cekti. " Onu dusunme artik," dedi.
" Hic bir zaman."

Jennifer basini salladi. Vucudu yavas yavas gevsiyordu. Yarali bir cocuk gibi Mac'a sokuldu.

Mac onu kucaklayip kanepeye goturdu. Kucagina oturtup saclarini oksamaya basladi. Jamie'nin muzigini dinleyerek alevlere bakarken, neler olmus olacagini hayal etti.

Jennifer'in uykuya daldigini sandi. Ama Jennifer basini kaldirip onun yanagina dokundu.
" Bilmeliydim." Yuzu kul gibi, gozleri neseszdi.
" Beni istemesen bile, cocugunu birakmazdin. Bunu bilmeliydim."

Mac onun elini dudaklarina goturdu. " Hayir. O senin babandi." Ve Jennifer'in kusursuz dunyasinda butun kucuk kizlar babalarina guvenirdi. " Ben de seni biraktim."

" Ama yalnızca..."

" Sss." Mac dudaklarini Jennifer'in dudaklarina dokundurdu. " Bir sey soyleme. Her sey oldugu gibi kabul et. Yalnızca gercegi."

Jennifer sakinlesti. Basini onun omuzuna koyup dokunuslariyla o da Mac'i sakinlestirmeye calisti.

Gunes batip sominedeki ates azalincaya kadar Mac, Jamie'nin muzigini dinleyerek icindeki seytanlar ve kayiplariyla yuzlesti.

Kozler kullesmeye baslayinca icerisi sogudu. Mac ic cekerek ayaga kalkti ve Jennifer'i kendi yatagina goturup yatirdi.

Uykusuz gecen uzun saatler sonra basini Jennifer'e cevirdiginde yuzunde gozyaslari vardi. Jennifer ona sarildi. Agir agir sevgiyle sevistiler. Mac onu opup oksarken, Jennifer vahsi, coskun bir genc kiz oluyordu. Vucutlari birlestigi zaman, Mac kaybettikleri cocuklarinin acisinin yatistigini ve cok daha fazla seyler hissetti.

Kosedeki somineyi yakmak icin yataktan kalktiginda Jennifer sonunda uyumustu.

Jennifer omuzuna dokundugunda, Mac orada comelmis, dusuncelere dalarak ne kadar kaldigini bilmiyordu. Basini kaldirip bakti. Jennifer ciplak ve cok guzel gorunuyordu.

" Seni uyandirmak istememistim, Jennifer."

“ Biliyorum.”

“ Haftalardir iyi uyumadin.”

“ Onemli degil, Mac. Onumde uyuyacak bir omur var.”

“ Ikimizin omru,” dedi Mac, Jennifer’in gozlerine bakarak. “ Bu geceden sonra nasil olacak?”

“ Belki Madam Zara bize gelecegi soyles. Ben yalnızca bu gece ne istedigimi biliyorum.”

“ Ne istiyorsun, Jennifer? Soyle bana.”

“ Bunu.” Jennifer diz cokup Mac’in ellerini tuttuktan sonra onu ayaga kaldirdi. Kollarini boynuna dolayip basini kendine cekti. Parmak uclarinda yukselerek dudaklarini onun dudaklarina yaklastirdi.

Inlemelere, fisiltılara atesin citirtilari karisiyordu. Jennifer’le Mac’in kollari, bacaklari birbirine dolanmis, agizlari birbirinde eriyerek opusup sevisiyorlardi. Harika bir cilginlik icindeydiler ve bir daha kendilerine gelmek istemiyorlardi.

Jennifer onun ustunden cekilirken aci anilar kalmamis, yitirilmis askin yasi bitmisti.

Yalnızca yeni asklari ve o an vardi.

Jennifer bir kadindi. Kadınca gucu, kadınca tutkulari ve ihtiyaclari olan bir kadindi. Mac onu kendisiyle birlikte zevkin titretici doruguna cikarirken, kendisine sahip olacak kadinin Jennifer oldugunu biliyordu.

Jennifer, onun her zaman istedigini kadindi.

Konu Başlığı: Ynt: Başka Bir Yerde- B.J. James

Gönderen: michelle üzerinde Temmuz 06, 2007, 03:50:13 ÖÖ

.....ON İKİNCİ BÖLÜM.....

“ Hosuna gitti mi?”

Nergis tarlasındaki Jennifer donup Mac’a gulumsedi. “ Cok. Cok guzel cicekler. Sarah olsa, bayilirdi.”

Sarah olsa...

Bu artik daha kolay soylenebilir olmustu. Bazen hala gozyasi dokmuyor degillerdi, ama neredeyse bir haftadir daglarda, bayirlarda dolasip Sarah’tan, kendilerinden konusuyorlar ve her gece birbirlerinin kollarinda yatiyorlardi.

Mac, kizi hakkında her seyi bilmek istiyordu. Sarah’in dogustan kalp hastasi oldugunu ve kalp naklinin imkansiz oldugunu basi egik, gozleri kapali dinlemisti. Sarah giderek kotulesmis ve bir sabah uyanmamisti. Onun icin yapilabilecek her sey yapilmisti.

Jennifer onun uzulmesini istemiyordu, ama Mac her seyi bilmek zorundaydi. Ugradigi kaybı

kabul edebilmesi icin her seyi bilmeliydi.

Mac'ın gozleri gibi mavi gozlu, sari sacli kizlarini anlatirken, Jennifer guzel seyler ve mutlu gunler uzerinde durmaya calisiyordu. Ve guzel seyleri, mutlu gunleri hatirladikca o da, iyilesmeye baslamisti.

Jennifer nergislere bakarken, gelecek yil Sarah'in dogum ve olum yildonumunde her zamanki gibi yine yas tutacagini, ama sonra hayatina devam edecegini biliyordu.

" Burasi eski bir mustemilette." Mac onu bir kenarinda eski, carpik bir ev olan acikliga goturdu. " Evde oturan kadin herhalde cicekleri cok seviyordu." Jennifer'in elini tutup onu cektikten sonra ona sirtindan sarildi. " Nergislerin sen buradayken acmayacaklarından korkuyordum."

Jennifer gitmeyi dusunmek istemedi, ama gitmesi gereken zaman yaklasiyordu. Daha uzun kalmasi Lincoln'a ve hastalarına karsi haksizlik olurdu.

" Yarin ya da, obur gun gitmeliyim. Jason'u gormem ve ozellikle Chrissie Hanyon'u kontrol etmem gerek."

Mac yalnızca basini salladi. O ve Jennifer cocuklarini kaybetmislerdi, ama bu sayede tip alanı degerli ve sadik bir uye kazanmisti. Jennifer bir zamanlar aci ceken cocuklari gormek istemezken, simdi onlari rahatlatiyordu.

Mac onun kalpsiz ve kinci olmadigini biliyordu, ama aklinin huzura ermesi icin bilmesi gereken baska seylerde vardi. " Sana bir sey sorabilir miyim?"

" Tabii." Mac'ın kollarındayken, Jennifer her seyle bas edebilirdi.

" Seni mezarliga kadar izlemeseydim, bana Sarah'i anlatacak miydin?"

Jennifer kollarini Mac'ın kollarına sardi.

" Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Daha once anlatmaya dayanamazdim. " Mac'ın kollarında donerek yuzunu ellerinin arasına aldı. " Ama bencillikten degil. Icimde bir his seni acidan korumak istiyordu."

" Benim ailemi korudugum gibi."

" Babamin baslattigi oyunu devam ettirmedigime inaniyorsun degil mi?"

" Artik biliyorum, ama yureginin derinlerinde Sarah'i ogrenmeye hakkim olmadigini sana hissettiren bir sey oldugundan korkuyordum."

" Hakkın olmadigini mi?" Jennifer ellerini Mac'ın yuzunden cekip basini iki yana salladi. " Bunu nasil dusunebildin? " Adini neden hala tasidigimi anlamadin mi? Kizimin senin kizin olmasini istedigimi anlamadin mi? Seni sevdiğimi ve tek istegimin kizima senin adini vermek oldugunu bilmiyor musun? Yataginın yanında fotoğrafların duruyordu. Ona eve gelemeysisin hakkında hikayeler anlatiyordum."

" Onun beni tanidigini ve eve gelmeyecegimi sandigini mi soyluyorsun?" Mac buyuk bir aci duydu.

" Hayir, canim! Hayir!" Jennifer onun yakasini tuttu. " Oyle degil. Sen onun babasiydin ve seni seviyordu, ama sen eve gelemiyordun. Gelemiyordun, Mac."

Mac onu duymuyordu bile. " Benden nefret etmis olmalı."

" Sarah hic kimseden nefret etmiyordu. Ozellikle de senden." Jennifer bir adim geri cekildi. " Bu konuyu daha sonra anlatmak istiyordum. Hakli oldugumu simdi anliyorum. Sen nasil dusunursen dusun, Sarah'a harika bir baba verdim. Sen onun bir parcasiydin. Seni seviyordun."

Mac artuk dinliyordu. " Ona tutunacagi bir hayal yarattin."

" Hayal degildi. Ona soyledigim her sey gercekti. Eve gelemeyecegin bile." Ic cektikten sonra ekledi.

" Cunku babam ve ben seni kacirtmistik. Omuzlari coktu. " Hakliydin, Mac."

Jennifer bunu daha once de soylemistti, ama Mac anlamamisti.

" Gitmekte hakliydin. Kaldigim icin ben hata yaptim." Jennifer bir adim daha gerileyerek basini salladi. " Bunlari konusup gununu berbat etmek istemezdim."

" Hicbir seyi berbat etmedin. Hak ettigimden daha iyi davrandin. Neden oldugunu galiba, biliyorum."

Jennifer'e yaklasti. " Biliyorum."

" Artik onemi yok."

" Yaniliyorsun. Cok onemi var. Seninle bir gece sevistikten sonra neden cekip gittigimi hic sormadin."

" Ne sorabilirdim? Uzerinde hicbir hakkim, aramizda hicbir soz, ya da, bag yoktu."

" Gecmis ve gelecegin olmadigini soylemistim. Ama gecmisimiz var. Gecmisimiz Sarah."

" Ya gelecegimiz?"

" Sarah'i henuz bilmezken sana neden geldigimi saniyorsun? Onu ogrenmeyi tabii istiyordum, ama hepsi bu degildi. Cikip gidemezdim, seni unutamazdim. Baska cocugumuz olma umidi var. Seni ve cocugumuzu bir kez kaybettim, ama seni yeniden kaybetmeye niyetim yoktu."

Jennifer'in eli farkinda olmadan karnina gitti.

" Cocuk mu istiyorsun?"

" Cocugumuzu."

" Yaptigimi sandigin butun o korkunc seyleri yapmis olsam da ister miydin?"

"Yapmadigini, sanirim, hep biliyordum; ama yapmis olsaydin, yine isterdim."

" Neden, Mac?"

" Ayni sebepten. Seni uzmek istemedigimi biliyordun. Adimi tasimaya devam ettin, kizimiza beni anlattin. Beni teselli etmeye calistin, benimle sevistin. Cunku beni seviyordun."

Birbirlerine sarildilar. Ama, Jennifer korkuyordu.

" Ne soyluyorsun?"

Mac onun yanagini oksadi. " Seni sevdigimi soyluyordum, Jennifer. Seni sevmekten hic

vazgeçmedim. Senin de beni sevmekten vazgeçmediğin gibi.”

Jennifer elini Mac’ın göğsüne koydu. “ Çok şey geldi.”

“ Aramızda çok şey var. Kimi iyi, kimi kötü, ama hepsini yasadık. Artık ikinci bir fırsatımız olduğunu biliyoruz. Bu fırsatı kullanmak istiyorum. En çok da, seni istiyorum.”

“ Asik olduğun kız değilim, artık.”

Mac gülümsedi. “ O kız buyuyup onsuz yaşayamayacağım bir kadın oldu.”

Jennifer, Mac’a sarıldı. “ Mümkün mü?”

“ Eğer beni seversen her şey olabilir.”

Jennifer’in gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

“ Özür dilerim.” Mac parmağını onun yanagında ki, bir damla yasa sürdü. “ Belki bir hata yaptım.” Geriye doğru çekildi. “ Eve gidelim. Seni yarın sabah Barclay’a götüreceğim.”

Jennifer onu bileğinden yakaladı. “ Lütfen hemen değil.”

Mac ona donduğu zaman gülüyordu. Onu yeniden kollarına alıp hiç bırakmayacakmış gibi sarıldı.

“ Ah, sevgilim, bunu hiç söylemeyeceğini sanıyordum.”

“ Neyi?” diye sordu Jennifer ağzını onun göğsünden çekmeden.

“ Beni sevdiğini.”

“ Ama söylemedim.”

Mac onu kendinin biraz uzaklaştırıp ona doğru eğildi. “ Seviyorsun. Her halinden belli. Söylemekten korkuyor musun?”

Jennifer o kadar uzun zamandır kendini tutuyordu ki, sözcükler ağzından kolay çıkmadı. Ama yüreginin her zaman Mac’a ait olduğunu biliyordu.

“ Seni sevmemek budalalık olur, McLachlan.” Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. “ Ama ben budala değilim.”

Mac’ın kahkahası etrafta cınladı. “ Seninle birlikte yaşamamı, birlikte bir hayat kurmamızı ister misin?”

“ Benimle birlikte yaşamak istiyor musun?”

“ İsin nerede gerektirirse.”

Jennifer onun için aynı şeyi yapmadığını anımsadı. “ Neden böyle bir fedakarlıkta bulunacaksın?”

“ Fedakarlık değil. Seni seviyorum ve senin işine ihtiyacın olduğunu biliyorum. Hastalarının da sana ihtiyacı var. Buna engel olmak istemem.”

" Ama senin isin! Yeni isin!"

" Ben danismanim. Isim benimle birlikte gider. Seninle her yere gidebilirim."

" Her yere mi?" Jennifer gulumsuyordu. " Butun oglekten sonra sevismek icin sominenin onune de gider misin?"

" Evet, deysin cok hosuma gidiyor, sevgilim." Mac onu yeniden kollarina cekirken coskulu sesi daglarda yankilandi.

Tavan penceresinden iceriyeye gunes isiklari suzuluyor, sominede alevler dans ediyordu. Bir sise sarap acilmis, ama unutulmustu. Kapidan sominenin onune kadar yere sacilmis giysiler vardi.

iki asik Jamie'nin muzigine kapilmis konusuyorlardi.

" Rehine verdigin yuzugun yerine yeni bir yuzuk almaliyiz."

" Yuzuk satildi, McLachlan. Satildi."

" Sarah icin."

" Yalnizca Sarah icin."

Muzigin arasinda keyifli kahkahalar duyuldu.

"Dare'yle Jacinda'ya soylemeliyiz."

" Ve Ross'la Antonia'ya."

" Tiny'le Sally'ye."

" Madam Zara'ya."

" Lincoln'a."

"Butun dunyaya."

" Ve Jamie'ye."

Bir an yalnizca muzik sesi duyuldu.

" Seni seviyorum, McLachlan."

" Seni seviyorum..."

.....SON....SON.....SON.....SON.....